

Giới thiệu Lọ Lem Hiện Đại

Thể loại: Truyện Teen, Tiểu Thuyết, Truyện Tình Cảm, Truyện Tự Sáng Tác

Lọ lem là phải giống như truyện cổ tích sống trong đau khổ ư? Tất cả hãy quên đi, nếu như thực sự có người bắt nạt thì nhất định Lọ lem sẽ trả lại tất cả.

Lọ Lem phải thủy mị nét na, sống dựa vào hoàng tử chỉ có trong truyện cổ thôi.

Bây giờ là thời Lọ Lem của hiện đại!!!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Hôm nay tại khu X gần trường THPT Y bỗng đông đúc hơn hẳn mọi ngày, ai nấy đều thích thú xúm lại xem.

Trong đám đông là một cô gái, học cấp 3 có ngoại hình nhỏ nhắn với mái tóc xoăn óng, khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, hút hồn người y như con búp bê Pháp vậy.

Cô ấy quay ra bắn nháy mắt kết hợp với nụ cười có độ sát thương cao, khiến ai trúng phải cũng khó lòng thoát được "mũi tên ái tình".

- Cắt! Các cháu trong quán điện tử phải đồ dặt sang bên chứ ngà người vậy sao thể hiện được sự quyến rũ của My.

Ông đạo diễn, cúi gắt gần lên sau đó quay sang cô gái tên My đang ngồi thờ dài, bĩu dài đôi môi mỏng, hồng đào, nói một cách nhỏ nhẹ hết mức.

- Cháu chịu khó tý nhè. Không chuyên là thế đấy.

- Ahhhhhh đau quá.

Bỗng tiếng thét thất thanh từ quán điện tử khiến mọi người giật mình.

Hình ảnh đứa con gái 4 mắt, da trắng, mặc đồng phục, cột tóc đuôi ngựa, khuôn mặt nhếch nhác đang bị một bà cô khoảng 30 tuổi véo tai xéch lên đập vào mắt họ.

Nó - người đang bị xéch tai một cách phũ phàng - Nguyễn Hoàng Linh (15t) đứa con gái ham mê game, sách, truyện, sống với châm ngôn "học mà chơi, chơi không học", kết hợp bề dày thành tích nghỉ học 29/30 ngày được cho phép, một năm 240 ngày đi học thì 200 ngày đi muộn khiến bao thầy cô lo toan, nhưng k "phụ lòng" họ, nó vẫn lên lớp đều đều.

Và thủ phạm đang làm tai nó đau nhức - bà cô 30 tuổi, mặt hầm hầm dữ tợn như quỷ sa tăng không ai khác chính là giáo viên chủ nhiệm - Hà Bình Minh, nổi tiếng với biệt danh "camera ám sát" (chỉ cần học sinh trong lớp không có mặt hay chôn học, dù bạn có chạy lên trời hay chui xuống đất hoặc ra đảo xa, miễn là vẫn còn trên đất nước Việt Nam thì hãy xác định 3p sau sẽ có gián điệp lộ tin và bị phục kích, chịu những hình phạt kinh khủng nhất thời đại).

- Cô ơi nhẹ nhẹ tay thôi ạ.

Nó mặt nhăn mày nhó, cố gắng đẩy tay cô chủ nhiệm ra, không quên liếc ánh mắt hình viên đạn sang "đứa chỉ điểm" đang khép nép sau "bà la sát", nhìn nó với ánh mắt đầy sự tội lỗi chính là con bạn thân "có phúc cùng hưởng, có nạn tự chịu" - Hoàng Gia Dương.

- Hai đứa giỏi lắm, thông đồng với nhau, đứa này đi thì đứa kia nghỉ à? Lại còn làm "bố mẹ" nhau nữa à?

Cô Minh mặt đỏ tía tai, đập đồng đơn xin nghỉ học lên bàn máy tính, gần lên quát cả nó và "đồng minh của cô", mặt cô căng lên nhìn thấy cả mạch máu lẩn đây thần kinh.

Cả quán điện tử như đang bị cô nuốt chửng, ai nấy nuốt nước bọt ực ực, không khí căng thẳng bao trùm.

Hai tên tội phạm là nó và nhỏ bạn thân thì toát hết mồ hôi hột, cúi gằm mặt, thỉnh thoảng liếc trộm nhau với ánh mắt ai oán.

- VỀ TRƯỜNG NGAY CHO TÔI.

3 tiếng ròng trôi qua

Bước ra từ phòng giáo viên, bộ dạng của nó bây giờ y hệt Trương Phi nổi giận đi tìm Quan Công, từng bước nó đi hùng hục khí thế, mọi người ngoài hành lang bị ám khí của nó áp đảo, dạt sang bên.

Nó đẩy cửa lớp uyển cái làm mọi người giật mình, nó như bị kích thích, ám khí đen nghịt trời mây, răng nghiến ken két, tay nắm chặt, bước thật nhanh tới bàn phía cuối lớp, nơi một chàng trai đang ngủ ngon lành

RẦM

Tiếng đập bàn khiến ai nấy đều run rẩy riêng chàng trai thì bị đánh thức, khuôn mặt ngái ngủ của chàng làm bao thiếu nữ mê mết.

- ĐỒ HỐT LÈO. ĐỒ ĐÀN BÀ. ĐỒ TỌC MẠCH. ĐỒ ĐỀU. ĐỒ...ĐỒ...ĐỒ...

- Đồ gì

Chàng trai ngáp một cái rồi nhìn khuôn mặt đầy giận dữ của nó, thần nhiên khiến nó bực càng thêm bực, đánh thì không lại, mà chửi thì không biết chửi gì. Nó uất ức chỉ tay vào mặt cậu bạn

- Là ông, ông mách cô vụ tôi với bà Dương đúng không?

- Tôi không

Đôi lông mày đen rậm nhướn lên, ánh mắt đen láy của cậu ta đang đi ngược với lời nói, vẻ như "Ồ tôi nói! Bà làm gì được tôi? " khiến nó muốn điên lên, nó chỉ biết lườm kẻ mà cả trường cho là hoàng tử, kẻ mà nó không đội trời chung từ hồi lớp mầm, lớp lá - Lê Bảo Nam

Sự tích kỳ phùng địch thủ

* Lớp mẫu giáo 5 tuổi

- Bỏ tờ mới mua vòng cổ cho tớ đây.

Nó phồng mũi, đưa vòng cổ có mặt hình cánh bướm với họa tiết tinh xảo, tí mỉ ra cho lũ trẻ trong lớp lóe mắt.

Nhà nó không giàu gì nhưng nó là con một nên rất được cưng, chiếc vòng bố nó tặng sinh nhật tuy chỉ là bạc nhưng khi đó bạc khá đắt lại là hàng đặt nên k thể có cái thứ hai.

Đứa nào đứa nấy nhìn nó với vẻ ngưỡng mộ khiến hồn nó bay lên tận 9 tầng mây, cười không ngậm được miệng.

- Đưa đây xem nào

Chưa kịp "hoàn hồn" thì chiếc vòng đã không còn trên tay nó nữa.

Ngước lên chiêm ngưỡng "kẻ vô duyên" đã giật đồ, thì ra đó là cậu bạn tội nghiệp tên Nam học lớp bên cạnh, suốt ngày bị lũ con gái xúm lại bắt đội tóc giả, chơi trò đầu hàng, không làm mẹ thì cũng bắt làm chồng, nghĩ đến đây nó cười thầm, nghĩ cậu ta dễ bắt nạt liền mạnh miệng:

- Nếu làm osin cho tớ, tớ ngày nào cũng cho xem. Haha

Viu

...

1 giây

...

2 giây

...

3 giây

- Ahhhhhh huhu vòng của tớ

Khi định thần lại nó phát hiện chiếc vòng nó còn chưa được đeo lên cổ lần nào, đã không cánh mà bay ra tận sân cỏ, lũ trẻ quanh nó thì há hốc mồm hết mức có thể, nó gào lên khóc

- huhu Bắt đền đây, tìm trả tớ đi

- Hừ ai kêu bắt tôi làm osin, mắt rắng chịu.

- Hức cậu tìm đi

Nó ngót khóc, nấc thành tiếng. Rụi mắt, nó trừng lên nhìn Nam

- Cậu tìm đền đi

- Sao tôi phải tìm?

- Cậu ngang vừa thôi. Cậu ném nó vô bụi cỏ mà nó bé tí sao tớ tìm được

- Tại cậu thôi

Nhìn vẻ mặt vênh vác, đáng vẻ nghênh ngang của cậu bé làm nó uất ức

- ĐI NHẬT

- Không

- Đi

- Không

BỐP

Nó nhảy vào đám cậu ta, Nam cũng không chịu thua liền đánh lại, cả hai đánh nhau túi bụi, lũ trẻ từ ngạc nhiên đến lo sợ, rồi khóc lên. Nghe tiếng khóc các cô chạy ra can ngăn nó nhưng nó và Nam vẫn hùng hổ xông vào. Đánh tới mức mặt mũi cả hai tím bầm thì các cô mới gần được (hô báo trường mẫu giáo). Nó mất cả buổi đi tìm nhưng chỉ thấy mỗi dây mà không có mặt.

Đến lúc về, nghe cô kể, bố nó đã đánh nó một trận "lên bờ xuống ruộng" vì tội đánh bạn, mặc nó giải thích.

Từ đó nó thề không đội trời chung với Nam.

* Cấp 1

Rủi rui số phận thế nào, nhà hàng xóm chuyển đi, nhượng lại đất và người được nhượng lại không ai khác lại là nhà tên Nam chết tiệt.

Ở nhà đã không yên, đến lớp nó còn shock hơn khi nó và Nam học chung lớp chọn A, cậu nổi bật hơn hẳn mọi người trên lớp nên được chọn làm lớp trưởng. Hồi đó, lớp trưởng được lũ con gái thần tượng dữ dội lắm, ai cũng thương thầm nhớ trộm, năm nào cậu ta cũng được con gái tặng quà @@.

Một hôm đẹp trời (lớp 4), nó và đứa p thân đang lén lút giấu truyện tranh lấy từ phòng cô (thật ra là bị tịch thu sau đó nó đã liều mình cùng con p thân đi "dành lại") thì lớp trưởng lớp B và nó vô tình va nhau, nó làm rơi truyện, cậu bạn tốt bụng đã giúp nó nhặt lại, thêm vụ hôm trước nó xem phim đến cảnh nam chính nhặt sách, chạm tay nữ chính, rồi cả hai đi đến hạnh phúc, khiến trái tim bé bỏng của nó "bồng" thốn thức. (~_~)

Từ đó, nó coi cậu bạn lớp bên như hoàng tử, nó luôn căn giờ cậu ta đi qua lớp mình về lớp B để bắt chuyện dù chỉ chào hỏi thôi cũng khiến nó vui lắm rồi *o*

Mọi chuyện sẽ tốt đẹp... nếu như

- Linh thích lớp trưởng lớp B à?

Giọng nói to, rõ ràng của Nam vang khắp lớp, mọi người bắt đầu túm tụm lại quanh nó dò hỏi

" Thật không?"

" Linh ơi bạn thích lớp trưởng lớp B thật à?"

" Ờu Linh thích lớp trưởng lớp B"

Nó đỏ mặt, bối rối, trong đầu không ngừng nguyên rủa "tên chết tiệt". Mọi thứ quay cuồng, lời nói mọi người cứ vang vọng trong nó

RẦM

- MÌNH KHÔNG THÍCH LỚP TRƯỞNG LỚP B

...

Im lặng

...

Tiếng giấy vở sột soạt, tiếng ve vang vọng khắp phòng

Nó từ từ mở mắt, mọi người ai nấy ngạc nhiên vì tiếng đập bàn và giọng nói của nó to tới mức có khi cả hành lang đều nghe thấy.

Sực tỉnh, nó nhìn ra cửa sổ

Oh Nooooooooo

Cậu bạn lớp B đang ngạc nhiên nhìn nó

"Muốn có lỗ chui xuống quá"

....

Từ đó, nó không dám nhìn mặt cậu bạn lớp B, lên cấp 2 cậu ta cũng chuyển trường khác nó và nó đặt lời tuyên thệ FOREVER ALONE (T^T)

*Cấp 2

Do sự mê truyện tới mức cuồng dại, nên nó đã đi thuê truyện đủ thể loại về đọc.

Nó thần tượng nhất nhân vật Luffy trong One Piece, đặt hết tình yêu vào các anh nam chính ngôn tình.

Sở thích này sẽ không ảnh hưởng gì nếu như không có ngày hôm đó

Buổi tối, nhà nó đang ăn cơm rất vui vẻ

Kính koong

Tiếng chuông cửa reo lên

Nó vui vẻ bước chân sáo ra mở cửa

Bỗng

Mặt nó méo xệch lại, hai mép giật giật liên tục

Đứng trước mặt nó là mụ béo cho thuê truyện gần trường đang chống tay, khuỳnh khuỳnh, nhìn nó như bắt được vàng

Shock!

Hx nó bùng hơn 200k tiền thuê truyện mụ này hồi đầu năm học lớp 7, "thón" 3 bộ truyện tranh, 6 cuốn tiểu thuyết. Biết mụ vẫn "củ" nó lắm, ngày nào cũng tìm nên nó phải chôn chui chôn lủi, cứ tưởng thế là qua. Ai ngờ...

Tuy thắc mắc sao mụ đó biết nhà mình nhưng giờ đó không phải là vấn đề.... vấn đề giờ là mụ cười nham hiểm, thờ phỉ phò như bò tót chuẩn bị xông pha

- BẮT ĐƯỢC MÀY RỒI CON RANH!!!

CUỘC ĐỜI LỚP 7. ÔI!!! SAO MÀ TÔI TỆ THẾ

Sau vụ đó, bố nó cho hết đồng truyện tranh, tiểu thuyết vô kho. (May không đốt)

Nó cũng phát hiện ra kẻ tội đồ chỉ đường mụ béo chính là Nam với cái lý do "bèo" nhất quả đất

- Người ta hỏi đường đến nhà bà thì tôi chỉ thôi

Làm nó muốn giết cậu ta

Khi không khí căng thẳng đang bao trùm thì Dương xuất hiện vẻ hốt hải, tay chống vào gối, thở không ra hơi

- Linh...Linh ơi cô...cô Minh...cô...cô..cô

Cả lớp ngạc nhiên nhìn qua Dương

- Cô bảo 5 phút nữa không có mặt ở nhà thể chất thì dọn sân trường một tuần á.

Nó nhăn mặt nhìn Dương, rồi cuối cùng cũng chịu đi, ra đến cửa nó không quên ném ánh nhìn "ngàn dao" vào cái mặt đang trơ trơ nhìn nó về tự đắc "Ta đây win".

Hậm hực, thở hắt tiếng, nó định giơ tay chuốc giận vào cửa kính...thì Dương vội vã ngăn lại

- ây ây bà, đau tay bà.

- May ra bà còn chút tình người- nó nhìn Dương về "hài lòng"

- Bà đừng gây họa T.T Bà mà làm vỡ kính là tôi bị phạt lây đó T.T

Mọi người ai cũng cũng khúc khích cười sau câu nói của Dương. Còn nó thì ghen hờn, nhìn con bạn thân đang co ro bằng ánh mắt siêu sắc lạnh, nghiêng răng, gằn lên từng từ một

- Bà...bà...được lắm

Nó uất. Uất tới mức muốn chuốc giận vào cái gì đó ngay bây giờ.

"Sao tên Nam đó có thể trơ trên mà sống trên đời vậy chứ

Đồ hai mặt

Đồ mặt dày

Hot boy gì có mà hót *** á

Hót! Vâng hót cả ngày như lũ vẹt

Đẹp trai sáng sủa?

Đẹp đẹp cái *beep*, sủa thì lúc nào chả sủa

Gái yêu hần bị mù hết một lượt rồi

Chết đi

Chết đi

..."

Đang mãi rửa "con nhà người ta" thì nó bỗng đâm sầm vào một người.

Chả biết đó là ai...nhưng đây sẽ là "bao cát" nó đang cần

- Đi đứng kiểu gì vậy? Có mắt hơn mù à? Mắt để làm cảnh à? Thấy người ta không nhìn đường thì tránh ra giúp cái, hay mù thì kêu lên tiếng nhá. Bực mình quá đi. (Oimeoi lý sự cùn)

Nó chả cần để ý đó là ai, chỉ biết là một thằng con trai, tuôn ra một tràng xong nó mới sực nhớ vụ 5 phút liền hùng hục chạy như điên.

Mọi người xung quanh thì há hốc mồm, nó - học sinh lớp 10 mới chân ướt chân ráo vào trường cấp 3 nhưng đã là một người nổi tiếng vì sự chanh chua và chây lỳ. Ai gây sự thì sẽ biết độ lợi hại của nó.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2

- Bà có biết vừa rồi bà mới mắng ai không

- Không!

- Cả trường chắc có mình bà không biết.

- Ồ

- Haizzz hot boy khối 11 anh Nguyễn Nhật Duy đó bà nội. Hix a giải Mr của trường, lịch lãm, ôn hòa, hiền từ, nhân hậu, học siêu giỏi. Ôi nhìn ảnh thôi tôi cũng mê rồi.

...

- Ồ

- Hx số bà sướng ghê, bạn nói khó là hot boy khối 10, hôm nay lại còn được chạm mặt hot boy khối 11. Ôi! Tôi ghen tỵ quá

- Tốt nhất bà đừng nên nói gì không đừng trách sao cái rề lau này "ngự" trên người bà.

Nó đang hỳ hực lau sàn nhà thể chất, với sự bức bối không hề nguôi.

Nhỏ Dương thì chống cây gậy lau nhà, thân xác ở đây nhưng hồn thì đã bay tận phương nào rồi.

Nghĩ tới 2 từ "hot boy" thôi là người nó như được chích điện, dậm mạnh chổi lau nhà gây ra tiếng lớn khiến "hồn Dương về xác"

- Bà làm gì mà mạnh tay vậy?

-...

- Bà làm vậy sàn nó đau á

Nó cười nguy hiểm, hậm hực nhìn Dương

- Ồ bà sợ sàn đau. Sao bà không sợ tôi đau. Mách chủ nhiệm chỗ tôi chơi điện tử để bà vô bà phạt tôi vậy nè.

- À ờ thì, tôi cũng đâu định nói

Dương áp úng, làm nó bức mình, giơ cây chổi lên, Dương lùi sau vài bước, về tội lỗi, vội thanh minh

- Tại khi đó cô hỏi, tôi cũng có nói "Dạ thưa cô bạn Linh bị ốm" thì cô đập uỳnh vào bàn cái xa xa mắng tôi "Tôi gọi điện cho gia đình Linh thì mẹ em ấy nói em ấy đi học từ sớm! EM GIẢI THÍCH SAO?" Tôi sợ quá đành nói thật

- Ồ! Thật của bà là lời hết vụ đơn xin nghỉ học giả, với kế hoạch nghỉ liên hoàn ra kể à?

(Chú thích: kế hoạch nghỉ liên hoàn là nếu tuần này Dương nghỉ học thì tuần tới sẽ là nó với đủ loại lý do: ốm, bệnh, trông ng thân ở viện cho tới tai nạn xe)

Dương tỏ vẻ ngây thơ "vô số tội"

- Mà đang yên đang lành sao cô lại gọi về cho nhà tôi chứ. Chắc chắn do tên Nam chết tiết đó. Aaaa tức quá mà.

Nó tiếp tục chuốc giặt lên sàn nhà.

Vì sự "thành thật khai báo" nên Dương bị phạt nhẹ hơn nó, lau dọn xong nhà thể chất tới 5g- giờ tan học được về, còn nó phải thu dọn rác quanh các lớp tới tận 7g tối mới xong.

Nó mệt mỏi đi ra nhà xe, dắt chiếc "ngựa sắt" ra ngoài, uể oải ngồi lên

"Hờ? Gì vậy trời"

Nó vội vàng dựng xe

Nhìn xuống dưới

Ôi mẹ ơi

Lớp sau không còn một tý hơi

@@ nó vuốt mặt, thờ dài nhìn lên trời một cách đầy đau khổ

- SAO SỐ CON ĐEN VẬY NÈ!!!

Sau 1 tiếng lê lét, nó như được hồi sinh khi trước mắt là cánh cửa thân quen.

Chưa bao giờ nó thấy yêu nhà mình tới vậy. Cảm động suýt khóc

Đang khúc ca trào thi

- Ai mà phải dắt bộ thể kia? Chịu phạt xong rồi hả?

Giọng nói đáng ghét đó, dáng vẻ đáng ghét đó, khuôn mặt đáng ghét đó không ai khác ngoài tên Nam đang chạy bộ tập thể dục.

Coi Nam như vô hình, nó tiếp tục đi

- Con gái giận là nhỏ mọn lắm.

-...

- Giờ gọi bà Linh nhỏ mọn nhé. Đọc lái lái lại là Linh nhỏ nhon nghe cũng hay.

- Bộ không chọc tôi một ngày, ông chết à?

Nam thân nhiên nhún vai

- Không chết...chỉ hơi chán thôi

Câu nói như xuyên não nó, kích thích mọi dây thần kinh cảm giác khiến cảm xúc của nó lên tới đỉnh điểm

- Ông điên nó vừa thôi. Sao ông không trêu mấy đứa con gái khác mà cứ nhắm vào tôi vậy? Bề ngoài thì cứ tỏ vẻ ta đây lạnh lùng, hóa ra bên trong là con cáo già. ĐỒ CON CÁO. ĐỒ NAM CÁO

Chúc hết bực tức, nó dắt xe một mạch về nhà bỏ mặc Nam phía sau đang ngạc nhiên.

"Nam cáo"

Nghĩ lại khiến cậu phì cười với cái biệt danh "củ chuối" này

Sau khi tắm rửa, ăn xong, nó liền leo lên phòng.

Ngả lưng trên giường nó mới thấy giường êm lăm sao.

Mắt nó lim dim.

Sực nhớ ra

Nó bật dậy

Cười nham hiểm

Chạy ra tủ quần áo

Lôi cái gối ôm ra

Treo lên

Sẵn sàng tư thế boxing

Đấm thẳng vào tấm vải có thêu chữ "Nam" méo mó ở đầu gối (tác phẩm khi học thêu hồi lớp 2 của nó. Do khi lên tiểu học, Nam bắt đầu học taekwondo nên nó không đánh lại như hồi mẫu giáo được. Sự ầm ức trong nó tích tụ khiến nó nảy ra sáng kiến "gối trả thù")

Đấm tới mức mệt rã rời mới đi ngủ.

Hôm sau, do xe hỏng, bố nó có đề nghị đưa nó tới trường nhưng trường xa chỗ bố nó làm nếu đưa nó đi xong đi làm thì muộn mất nên nó xin đi xe buýt.

Khuôn mặt không đáng trông đợi nhất năm đã xuất hiện.

Nhà Nam hàng xóm với nó, gia đình khá giả, xe ga có dùng nhưng cậu ta thuộc dạng "thanh niên nghiêm túc", chưa đủ tuổi không được đi xe máy nên toàn đi xe buýt.

Nó ra hiệu mắt "Làm như không quen tôi đi" với Nam, lên xe nó cũng im lìm.

Từ nhà nó đi xe buýt tới trường qua 6 điểm xe buýt, mất khoảng 20p.

Mỗi lần tới điểm là xe đông lên, thêm mấy đoạn tài xế phanh gấp hay đoạn cua lại khiến nó đứng không vững, suýt ngã may có Nam kéo lại. Đôi lúc, nó liếc lên nhìn xung quanh toàn ánh mắt hăm zai đang nhìn Nam.

Cũng phải thôi, dù có ghét đi nữa thì nó cũng phải ghen tỵ với nhan sắc trời cho của cậu. Đẹp còn hơn con gái, về lai lai tây. Nó thì... hơi chạnh lòng.

Đến điểm trường, nó vội vã đi xuống, xe quá đông khiến cửa với nó "tuy gần mà xa". Tay nó với lên, cố hết sức đẩy người phía trước chen lên nhưng dòng người xô đẩy, thân xác nhỏ con + chiều cao khiêm tốn (1m55) khiến nó không lên được.

Bỗng một bàn tay chắc khỏe, ấm áp tóm lấy tay nó.

- Cảm phiền cho bạn cháu qua ạ!

Là Nam, cậu kéo nó xuống xe, ra khỏi đông đúc chen người

Tìm nó hăng đi một nhịp, cậu ta giờ giống như một thiên thần cứu rỗi nó vậy.

- Ê thích tôi à mà nhìn ghê vậy.

Trở về thực tại

"Cậu ta không thể là thiên thần được"

Nó lắc đầu nguầy nguậy, định lại tinh thần

- Còn khuya nhá, mơ đi

- Ờ

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ring ring ring

Tiếng chuông vào học cất lên, nó ngay ngắn ngồi vào bàn, sách vở gọn gàng, tư thế trang nghiêm. Khiến Dương ngồi cạnh cứ khúc khích cười.

"Camera ám sát" mặt mũi hằm hằm, mắt đảo như rang lạc, quan sát quanh lớp.

Cả lớp đứng chào cô.

Sự im lặng bao trùm đến mức có thể nghe được cả tiếng muỗi bay qua.

Như nhìn ra gì đó, cô Minh cười hài lòng

- Tốt! Sĩ số đủ. Cả lớp ngồi.

Tiếng thở phào nhẹ nhõm của mọi người vang lên, nhận nhịp như dàn nhạc.

RẦM

Đặt tập giáo án vẫn lên bàn một cách "nhẹ nhàng", mặt cô nghiêm lại

Đứa nào đưa nấy thót tim, đang cười lập tức dừng ngay, hết sức nhẹ nhàng ngồi xuống, mồ hôi rơi hơn mưa trút

- Tôi nói cho ngồi chứ miệng hoạt động à?

- Kiểm tra bài cũ

"Niềm vui" nhân 3 TvT Cả lớp chưa kịp hoàn hồn, thì tìm lại đập liên hồi vì 3 từ phát ra từ cái người chanh chua trên bục giảng.

Cuốn sổ điểm mở ra

Ánh mắt mọi người dõi theo

Kẻ cầu xin chúa, người lạy tổ tông

- Lê....

"Ui ui họ Lê thoát rồi!"

Mấy đứa họ Lê "Không dừng dừng..."

- Bảo Nam

Cả lớp như vỡ òa, mừng tới mức nước mắt rung rung, nghẹn ngào tạ ơn, rồi quay ra nhìn Nam cảm kích.

Nếu là Nam thì cậu ta chắc chắn thuộc bài, một học sinh chăm ngoan, bài kiểm tra nào cũng trên 9 điểm, thành tích đứng đầu khối 10 gần nhất trường. Chỉ cần một người thuộc bài thôi là sẽ không có nạn nhân nào phải chịu hình phạt ở lại quét lớp, tưới cây 1 tháng.

Nam bước lên bảng như một vị anh hùng (trong mắt cả lớp), đi qua bàn nó, cậu dừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên, khẽ nói.

- Linh ơi, cô gọi

Theo phản xạ nó mở mắt, đứng bật dậy như lò xo

Dương vuốt mặt, nhìn nó đau khổ

Nó và Dương lên kế hoạch giúp nó "thức" trong giờ văn bằng cách lợi dụng tài năng về siêu đẳng của Dương vào nó. Quả đúng là thiên tài, Dương vẽ vào chỗ da mặt nó như thật kết hợp với tư thế ngủ ngồi thì khó lòng có thể nhận ra là nó đang ngủ. Vậy mà kế hoạch đổ bể trong chốc lát.

Cả lớp từ ngạc nhiên rồi dần chuyển thành tiếng cười khúc khích

Cô Minh mặt đỏ tía tai

- SAO EM DÁM NGỦ TRONG GIỜ CỦA TÔI HẢ!!! ĐI RA NGOÀI CHẠY 3 VÒNG QUANH SÂN CHO TỈNH NGỦ.

Trường nó tuy chỉ là trường công lập cấp Quận nhưng rất có tiếng trong thành phố, với sự tiếng tăm đó thì dĩ nhiên trường không nhỏ rồi. Một vòng quanh sân đã đủ chết hướng chỉ ba vòng (T-T)

Nó uể oải chạy, thu tháng 10 mà như nắng tháng 6, mặt rã rời chân tay, chạy được nửa vòng khuất bóng "camera" là nó tìm bóng cây mát ngồi nghỉ.

Tay phe phẩy quạt, miệng than thở.

"Càng tốt.

Cô tưởng em sợ cô

Chạy vậy đỡ khỏi học cô.

Dạy thì chán ngắt

Tính thì bà chán"

- Cô nhóc hôm nọ.

Nó giật mình, nhìn lên. Trước mặt nó xuất hiện một "thiên thần không cánh" với vẻ mặt hiền hòa làm nó ngây ngất

- Em sao vậy?

- À không sao ạ

Nó ngại ngùng thu ánh mắt về, bối rối. Hình ảnh của nó vừa nãy thật đáng xấu hổ.

Đầu tua lại "*cô nhóc hôm trước*"

"*Cô nhóc hôm trước*"

...

- Bà có biết vừa rồi bà mới mắng ai không

- Không!

- Cả trường chắc có mình bà không biết.

- Ờ

- Haizzz hot boy khối 11 anh Nguyễn Nhật Duy đó bà nội. Hix a giải Mr của trường, lịch lãm, ôn hòa, hiền từ, nhân hậu, học siêu giỏi. Ôi nhìn anh thôi tôi cũng mê rồi."

Hoàng hốt, nó nuốt nước bọt ực một cái, ánh mắt tỏ non

- Anh không phải tên Nguyễn Nhật Duy chứ?

Chàng trai tỏ vẻ ngạc nhiên

- Nhóc không biết anh hả, hôm nọ còn la ghê gớm lắm

- Hơ hơ duyên ghê

- Ừ

- Sao anh ở đây vậy?

- Anh học thể dục, được giải lao nên anh ra mua nước tỉnh cò thấy học sinh chốn học nên ra "hỏi thăm".

Nó nhăn nhó mặt, vỗ vỗ vào mặt mình, véo tay

Rồi ngờ nghech cười

- Không đau chắc đây là mơ

"Linh ơi dậy đi, dậy đi"

- Em có sao không?

"Sao mình lại gây sự với một chàng trai đẹp mê người vậy...chắc chắn là mơ, tên Nam cũng hot boy mà mình có thấy chi đâu"

Anh ta tiến gần tới ray ray người nó

- Em bị sao hả? Có cần vô phòng y tế không?

- Không cần

Lùi lại sau, nó dơ tay ra

- Anh véo em cái coi, mạnh vào.

-...

- Ui da. Đau quá

- Em có sao không?

"Huhu là thật. Chúa muốn tạo cơ hội FA cho con đây mà"

Nó nhăn nhó, đáp trả Duy bằng giọng điệu "ngàn năm đau đớn"

- Không sao ạ.

Về mặt nó khiến anh bật cười để lộ hàm răng trắng với hai chiếc răng khểnh trông...cực đẹp trai. Anh ngồi xuống bên cạnh, theo phản xạ nó vội xê ra xa.

- Hôm đó a cứ tò mò suốt, không hiểu anh gây ra lỗi lầm gì mà bị mắng té tát vậy

Nó ngại ngùng, chọt hai ngón tay vào nhau

- Tại hôm đó em...em giận cá chém thớt (T^T)

- Giận cá chém thớt?

Như tên tù nhân tội lỗi đầy mình, đang đứng trước vành móng ngựa, nó thành khẩn khai báo lại mọi chuyện từ A tới Z không thiếu một chữ.

Nghe xong, Duy cười tới mức chảy nước mắt

- Lần đầu anh thấy một người con gái nghịch như em.

Nó im lặng hồi lâu.

- Mà sao em lại ngồi đây?

- Ui chết rồi. Ngồi lâu quá rồi

Nó đứng bật dậy, vội vã chào Duy rồi tiếp tục hình phạt. Duy thì ngẩn ngơ nhìn bóng cô nhóc tinh nghịch, đeo kính, cột tóc đuôi ngựa khuấy dần đi. Trong lòng anh có một cảm giác gì đó xuất hiện mà không rõ đó là gì, rất khó tả vui có, tiếc có, thú vị có,...

Anh muốn nói chuyện với cô nhóc thêm nữa.

Ngồi vào chiếc ghế thân yêu mà lòng nó vui như hoa nở.

Ôi! Quạt mát

Ôi! Ghế êm

Ôi! Chỗ ngồi thân thương

Chạy xong ba vòng mà được ngồi thì mới biết yêu thương lớp học tới nhường nào.

Nó "ôm" bàn thăm thiết, bợ phờ, không chút sức lực.

Bỗng có gì đó ươn ướt, man mát ngự trên má nó thật dễ chịu. Nó ngoảnh lại, đập vào mắt là chai Aquavina lạnh

- Uống đi

Người nó nóng dần lên

- Chính ông mà kế hoạch của tôi đổ bể. Tôi bị phạt là do ông.

Nó nghiêng răng ken két, nhìn Nam thù hằn.

- Ai kêu phản xạ nhanh.

- Ông...

Bực mình. Nó gạt chai nước trên tay Nam, tu một mạch hết sạch, rồi trả chai nước

- Uống xong vứt đi đưa tôi làm gì?

- Thích thế đấy

Nói xong nó ngồi phịch xuống ghế.

Àm

Ghế cũng phản bội nó, khiến nó ngã xuống đất. Cả lớp lại được trận cười vỡ bụng

Dương cố nhịn cười, đỡ nó dậy, mắt không ngừng liếc trai.

Nó hần học nhìn Nam đang về chỗ, miệng không ngừng nguyên rủa

- Ai là Nguyễn Hoàng Linh ra đây chị gấp một chút.

Phía cửa lớp, một đàn chị nào đó với khuôn mặt lớp phấn dàn đều, mi dày một cộp, son đỏ choe choét, tai 3 lỗ, tóc quăn đầy lổ, giọng nói lạnh lạnh như mấy bà hàng chợ thịt. Theo sau là đồng bọn cũng "xinh đẹp" chả kém.

- Máy chị tìm em có việc gì.

Nó lên tiếng, chị đầu đàn liền ngoắc ngoắc tay ám hiệu "Ra đây". Cả lớp ai nấy tò mò hết sức, ngoài hành lang cũng đông dần lên.

Đi ra nói chuyện to nhỏ một lúc thì nó trở lại lớp, thờ dài một mõi. Đám đông cũng thể mà giải tán.

Vừa thấy nó về chỗ, Dương vội vàng hỏi:

- Sao vậy bà?

Nó khua khua tay ra hiệu "Không có gì" rồi gục lên bàn...ngủ. Dương thấy vậy thờ phào nhẹ nhõm

Nam thì nhìn nó một lúc, rồi lại quay ra cửa sổ nghĩ gì đó.

Tan học, đợi Dương lên xe đạp đi về, Nam lên xe buýt thì nó quay lại trường. Ra phía sau sân-nơi ít thầy cô quản nhất.

- Gan gớm cứ tưởng sợ quá bỏ đi chứ.

Chị gái với giọng lạnh lạnh và đồng bọn tìm nó hồi sáng, ai nấy mặt như sát thủ nhìn nó cười khinh khinh

- Mới vào trường mà mày làm như bọn tao không dám làm gì mày chỉ vì mày là bạn thân Nam à?

"Thần á. Chà có đâu. Mà Nam thì liên quan gì?

Ra mấy chị là fan hâm mộ tên điên đó à?"

Nó "hừ" nhẹ chỉ đủ nó nghe. Chị gái kia tiếp tục nói nhưng to hơn, cay nghiệt hơn.

- Nhưng mày hơi quá trớn rồi khi chửi Duy rồi đó mày biết chưa?

Nó "À" lên tiếng, giờ vỡ lẽ "hóa ra đây là fan gơ (girl) đại trai"

Dù nó không nói gì, nhưng biểu hiện khuôn mặt thì như đang thách thức đàn chị "Tôi làm gì kệ tôi. Liên quan gì tới chị" khiến chị ta sôi máu, xông vô tát nó cái.

À ừm thì nó cũng đâu phải dạng "con nhà lành" liền xông vào đánh trả

Đồng bọn theo chị ta thấy vậy lần lượt nhảy vô, túm tóc, tát, đánh, miệng không ngừng thốt ra "lời hay ý đẹp"

Nếu 1 chọi 1 nó còn đánh lại chứ đông vậy...

- Mấy chị làm trò gì vậy?

Từ đâu, Nam xuất hiện khiến mọi người đứng hình. Nam về mặt cau có, giọng gắt lên, tiến tới kéo nó ra khỏi đông lộn xộn.

Đàn chị từ bất ngờ chuyển sang khúm rúm lại, giả nai yếu đuối, giọng mềm mỏng

- Nam ơi đừng hiểu lầm bọn chị tại.... tại nó gây sự.

"WTF ai gây sự cơ?"

- Giờ tôi không cần biết ai gây sự, tôi chỉ biết từng này người đánh một người. Chẳng ra gì.

Đàn chị lạng người đi, về mặt xanh xao.

Nam bực bội, vẻ mặt cau lại, lạnh lùng nói rõ từng từ từng chữ. Rồi kéo nó đi.

Lần đầu, nó thấy Nam to tiếng với người con gái khác, ngoài nó, ngạc nhiên, ngỡ ngàng. Nhìn Nam lúc này, nó mới phát hiện cậu không còn là thằng nhóc hay chọc nó hồi bé, dáng người cao 1m75 với bờ vai rộng, bàn tay cậu đang nắm chặt lấy tay nó, tất cả khiến cậu trở nên đáng tin làm sao. Mọi thứ về cậu

...

Thật ngẫu

Tìm nó đập dồn dập như trống hội

"Cảm giác gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trên đường đi về, Nam lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng đi trước, nó lẻo đẻo, cầm cùi theo sau.

Đang đi bỗng Nam dừng lại, nó đâm sầm vào người cậu, vội lùi lại sau, khuôn mặt tội lỗi.

Nam gất lên

- Bà bị điên hả

Nó lắc đầu thật mạnh

- Chúng nó hẹn cuối giờ gặp, bà có biết chúng nó sẽ đánh không?

Nó bắn khoăn, gật cái đầu.

- Bà nghĩ bà đánh lại từng ấy người à?

Nó hơi lắc nhẹ. Nam bắt đầu nổi xung

- Bà có bị ngốc không. Rõ ràng là biết sức mình còn chui ra đó.

- Tôi...tôi...tại không ra thi bọn họ nghĩ tôi...là hề...n

Giọng nó ấp úng, nhỏ dần. Nam cười nửa miệng

- Anh hùng nhì? Nếu tôi không có đó thì không biết giờ bà thế nào.

Cậu giận vì lo cho cái sự ngốc nghếch của nó. Lúc xe buýt tới kêu nó lên xe thì nó nói ngại vì vẻ nhếch nhác, quần rách như ăn mày, áo thì mất một khuy, may Nam có mang áo thể dục nên cho nó mượn, kính vỡ mất một bên, tay đầy vết cào cấu. Sợ lên xe buýt bị người ta thấy lại hiểu lầm, bắt cậu đi bộ cùng. Đi thì im lìm lắm Nam bức xúc.

Cứ thế trách mắng nó một hồi, khi cậu cúi xuống nhìn nó

Cậu bối rối

Nó đang khóc

- Đây tôi nói gì sai à mà bà lại khóc?

- Huhu lúc đó tôi cũng sợ lắm chứ, sao ông cứ trách tôi vậy

- Sợ? Bà mà cũng biết sợ?

Nó nức nở

- Tôi...lúc đó run lẩy, nhưng tôi không muốn thua họ...đã mệt còn đói, ông lại trách tôi huhu

Nam bối rối không biết làm gì, xung quanh mọi người nhìn cậu như kẻ kỳ dị, cậu chưa bao kết thân với con gái hướng hồ là đồ dành, cậu ngồi xuống quay lưng về phía nó

Nó nấc lên tiếng, lau nước mắt

- Ông làm gì vậy?

- Không phải bà nói bà đói, mệt sao? Lên tôi công

- Haaaaaa...à

Nó ngạc nhiên hết mức, Nam gất lên

- Nhanh lên

Lời nói có trọng lực khiến nó rầm rập nghe theo.

Nam công nó, trên đường chẳng nói gì. Như nhớ ra gì đó, nó hớn hờ

- Sắp sinh nhật tôi rồi đó!

- Ờ rồi sao

Nữ dài môi, chán nản

- Học suốt với nhau. Sao ông chẳng bao giờ tặng quà sinh nhật tôi?

- Sinh nhật cũng cần quà à?

Bức xúc về thái độ lạnh lùng của Nam, nó cáu lên

- Thế thứ tôi tặng ông là gì?

- Quà giáng sinh!

- Chẳng qua sinh nhật ông trùng giáng sinh mà!

- Quà cáp tồn tiền!

Trời lần đầu nó thấy người như vậy, thờ một hơi dài thật dài

- Kibo

Im lặng

Bờ vai cậu thật rộng, tuy không êm như chiếc giường ở nhà nhưng nó vẫn ngủ rất ngon lành.

Nó mơ màng mở mắt, con minion to đùng bên cạnh, cái gối thơm mùi xả vải đặc trưng, chiếc giường trải ga hình pucca nó yêu thích, căn phòng với màu xanh dương thân thương.

Nó bật dậy

"Ồ đây là phòng mình mà"

Véo má thật mạnh

"Ui da. Đau"

Cộc cộc

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

- Con tắm rửa rồi xuống ăn sáng, đi học nhé.

Đẹp mọi thứ, nó vội đáp lại mẹ nó, nhanh chóng tắm rửa, vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà.

Vẫn còn thắc mắc vụ hôm qua là mơ hay thật.

Nó lén nhìn mẹ

Mẹ nó chẳng có biểu hiện gì lạ

Vẫn cười nói bình thường

Làm cho nó không dám hỏi. Nhờ không phải mơ mẹ nó sẽ lo lắng vì nó đánh nhau tại trường. Nó cặm cụi ăn, vội vã đi ra bến xe.

Nó đến đứng cạnh Nam, cậu thì đang đeo tai nghe, hai tay đút túi, dựa vào bàn đồ lộ trình xe, mắt nhắm nghiền, không để ý tới nó làm nó thắc mắc

"Liệu chuyện hôm qua là thật hay mơ nhỉ?"

Nó lén nhìn Nam, khi cậu mở mắt thì nó lại quay đi

Thấy Nam không có biểu hiện lạ nên nó chốt đáp án "chắc chắn là mơ"

- Bà ơi tôi nghe nói hôm qua mấy chị lớp trên đánh bà đúng không?

- Bà có sao không?

- Tôi đã nghỉ khi họ đến rồi mà

Vừa tới cửa lớp, nó đã bị Dương với mấy đứa trong lớp vây lấy, hỏi tới tấp làm nó hơi ngỡ ngàng, suy nghĩ hồi lâu, đành chấp nhận sự thật phũ phàng. Nhìn qua Nam vẻ cảm kích, sau đó nhìn qua "những chú cún" ngoan ngoãn đang ngóng chờ câu trả lời

"Không biết họ vì lo lắng hay tò mò chuyện mình đây"

- À ừ thì...

- Ah xin lỗi đã làm phiền!

Giọng nói ảm áp vừa phát ra, cả lớp đồng loạt quay lại.

Lũ con gái điêu đứng, mắt hiện rõ hình trái tim

Thiên sứ! Chóí mắt quá

Ngoài hành lang vài đứa con gái đi qua, mặt như nở hoa

- Ahhh Duy kia. Đẹp trai quá.

- Sao anh lại xuống khu khối 10 vậy

- Ôi đẹp trai chết đi được. Hơn cả diễn viên.

- Chưa bao giờ mình nghĩ sẽ được nhìn 2 người đẹp trai gần như vậy.

....

- Anh nghe nói hôm qua có người lớp các em bị mấy bạn nữ lớp anh đánh. Em đó là ai vậy?

Thiên sứ lịch lãm, cười nụ cười tỏa nắng, khiến lũ con gái mê mẩn. Như bị thôi miên, các ngón tay đồng loạt chỉ vào nó - đứa đang lò dò chạy trốn. Nó sững lại.

"Hic không phải anh ta tới tìm mình báo thù cho lũ "fan cuồng" đó chứ

Mình có đánh được nhiều đâu

Họ gây sự trước mà"

- Ah là nhóc hả?

Nó cười gượng gạo, vẫy tay chào

- Anh thay mặt những người đó xin lỗi em

Nó vội xua tay

- Không...g sa...

- Đánh xong không đến trực tiếp mà xin lỗi kêu người đến xin lỗi thay. Hừ trên đời đúng lắm loại người.

Nam từ đâu đứng chắn trước mặt nó, nhếch mép cười nhìn Duy đầy khiêu khích.

- Là đại diện lớp, anh thay mặt họ đến xin lỗi, còn họ sẽ chịu phạt trước lớp và toàn trường.

Đôi mắt nâu đen của anh hiện từ nhìn nó và Nam quả quyết. Nó vội đẩy Nam ra

- Ah không sao ạ. Chỉ là chuyện nhỏ thôi ạ.

Nghe xong câu nói đó, Nam trừng mắt lên

- Nhỏ??? Bà có biết họ đánh bà tới mức tàn tạ, vỡ một bên mắt kính, lột áo bà ra không còn cái cúc nào, may tôi cho mượn áo không?

SHOCK

Cả lớp tròn mắt, há hốc miệng nhìn nó

Về mặt nó cũng chả khác gì bọn bạn

"CÁI GÌ VẬY"

Nó vội thanh minh

- Không phải đâu...

Ánh mắt mọi người tỏ vẻ nghi ngờ, không biết thật giả ra sao. Nam liền tiếp

- Thế tôi hỏi bà, có phải may nhờ tôi giúp bà mới thoát?

- Ủ thì đúng vậy

- Có phải tôi cho bà mượn áo thể dục k?

- Ủ cũng có...nhưng...

Những câu hỏi dồn dập của Nam làm tắt cả "vỡ lẽ"

Nó chưa kịp giải thích thì Dương lo ngại vào, bám lấy tay nó

- Huhu Linh ơi, vậy là Nam đã thấy...thấy - tay chỉ chỉ ngực nó

Theo phản xạ, nó vội vàng che đi, ánh mắt oan uổng nhìn con bạn rồi đến xung quanh cầu cứu.

Nam thì gật gù, nhún vai

- Rõ như ban ngày còn hỏi.

Bàn dân thiên hạ lẫn trong lớp bắt đầu nhón nháo. Hỏi nó dồn dập

- Thật hả Linh?

- Trời vậy là bà...

- Huhu bà biết tôi thích Nam mà...huhu

- Tôi hận mấy chị lớp 11a1

Ánh mắt nó chuyển sang Nam đầy sự căm phẫn. Nam tự đắc, khoe miệng khê nhếch lên chỉ có mình nó thấy. Nó lấp bấp

- Tôi...tôi không...

Chưa kịp nói hết thì Duy kéo nó ra khỏi lũ bạn.

- Về vụ này anh nghĩ xin lỗi cũng không giải quyết được gì - về mặt nghiêm túc - nhưng anh sẽ không cho qua vụ này dễ dàng. Thành thật xin lỗi em.

- Ờ ơ

"Trời ơi ngay cả anh cũng tin sao?"

Nó ú ớ nhìn mọi người. Bức quá liền hét lên

- TÔI KHÔNG CÓ!!!

- Ai cũng biết bà flat rồi. Khỏi khoe

Câu nói của Nam như gáo nước lạnh dội vào con thịnh nộ đang dâng lên ngùn ngụt trong nó, khiến nó xì khói, mặt đỏ bừng bừng.

Mọi ánh mắt nhìn nó, đáng thương có, khinh khỉnh có, ghen ghét có, thất vọng có... ngay cả ngưỡng mộ cũng có.

Không ai tin nó

Nam đắc thắng

Sống mũi nó hơi cay, mắt nó sao mờ quá

Nó rụi rụi mắt

Có gì đó uơu ướn, mẫn mẫn.

- Tôi...tôi nói tôi không có mà

Dường như nhận ra sự quá đà của mình, Nam dơ tay ra an ủi nó nhưng rồi cậu lại vội rút lại.

Duy đang xoa đầu nó với ánh mắt đầy sự tin tưởng

- Em đã nói không thì sẽ là không. Anh tin em.

Nó nhìn Duy ngạc nhiên, cảm kích vô cùng.

Anh kéo nó ra sau lưng mình, đứng đối diện Nam ánh mắt phần nộ

- Trò đùa của cậu đã quá đà rồi đó.

Ánh mắt Nam sắc lại, u ám khiến mọi người như đóng băng. Bình thường cậu chẳng mấy khi nói chuyện, hay im lìm, tuy mọi người cũng quen, con gái thì cho cậu là ngầu, đặt cậu biệt danh "hoàng tử băng" nhưng chưa bao giờ họ thấy cậu lạnh lùng như vậy.

- Tin hay không tùy!

Câu nói không hồn không sắc khiến ai nghe không khỏi rùng mình. Cậu bỏ về chỗ ngồi, nằm lên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tan học, Nam về cũng chẳng đợi nó như mọi ngày.

Nó ể oải đợi Dương cùng ra cổng trường. Hôm nay trời hơi se lạnh, thấy Dương gai ốc đầy mình nó đành cho mượn áo khoác.

Tuy còn giận cậu nhưng đứng đợi xe buýt một mình cũng buồn. Nghĩ đến Nam mà nó thở dài.

- Ủa nhóc đi xe buýt hả? Sao mặc áo phông kia? Vi phạm nội quy nhé

Từ đâu, một chiếc xe ga cùng với khuôn mặt thiên thần với nụ cười chết người xuất hiện trước mắt, nó ngược lên rồi lại ỉu xiu

- Dạ em cho bạn mượn áo khoác đồng phục.

- Sao mặt mũi như đưa đám vậy?

Nó thờ dài tiếng

- Không ạ

Duy dựng xe, với tay xoa đầu nó

- Cũng phải thôi anh là người lạ, sao em dám tin mà nói chuyện

- Dạ

...

Khi ý thức được câu trả lời của mình, nó hoảng hốt nhìn Duy, tay quơ quơ

- Ô ơ ý em không phải vậy...ý em...ý em...

- Haha anh đùa đó

Về bối rối của nó mới đáng yêu làm sao, khuôn mặt ửng hồng, sự đẹp đẽ trong đôi mắt không chút vẩn đục với hàng mi mỏng, dài bị che đi bởi cái kính cận, mái tóc đen buộc bồng lên, gọn gàng. Khi được nhìn nó ở góc độ gần, anh có cảm giác nó mới chính là thiên sứ. Ánh mắt anh nhìn nó hiền từ

- Có vẻ việc khiến em thất thần liên quan tới cậu bạn sáng nay?

- Khô...không có đâu. Em buồn chuyện khác!

Bị trúng tim đen, nó vội vàng quả quyết.

- Vậy à?

Chỉ biết cúi mặt, nó chẳng biết cho anh muốn, nó chẳng việc gì phải buồn vì kẻ như Nam chỉ biết trêu ghẹo nó, rồi làm nhục mặt nó trước lớp. "Phải chi cậu ta được như anh thì tốt"

- Đợi xe lâu vậy hay để anh đưa về?

Nó dơ tay lên ám chỉ không cần

- Em không ngồi trên xe con trai!

Câu nói của nó khiến anh tò mò

- Tại sao vậy?

- Có người đã từng nói với em rằng chỉ được ngồi sau người con trai mình yêu, nếu ngồi sau xe người mình không yêu, người yêu mình sau này mà biết sẽ không vui.

Nó mãi miết giải thích một thôi một hồi, thật đồng đặc đến lúc ngược lên nhìn Duy, chỉ thấy anh đang ôm bụng cười ngặt nghẽo làm nó đỏ mặt, giọng hèn dỗi

- Có gì đáng cười ạ?

- Haha ai nói với em cái lý thuyết bèo vậy? Lần đầu trong đời anh được biết tới "chân lý" siêu đẳng này đó Haha

Nó chẳng biết nói gì nữa, mặt xị xuống dài hơn cái bom. Anh cố kìm xuống, lau giọt nước thoát ra từ khóe mắt

- Chỉ là đùa về thôi mà, em có cần quan trọng hóa vậy không?

- Có chứ

- Vậy em có người yêu chưa?

Nó áp úng

- Chưa. Nhưng tương lai sẽ có

- Vậy người yêu tương lai của em đâu biết được anh đưa em về?

Về mặt nó cau lại, nhìn anh quả quyết

- Nhưng lỡ người em yêu biết thì sao? Em không muốn người đó buồn

Im lặng hồi lâu, anh hiền từ nhìn nó

- Em ngại thơ thật đó. Ai được em yêu thì thật hạnh phúc

Càng nói chuyện với nó, anh càng thấy cuốn hút, mọi sự căng thẳng trong anh đều được giải tỏa.

Những câu nói hết sức hồn nhiên tới mức ngốc nghếch khiến tim anh có gì đó hơi rung động

Sự hiểu kỳ của anh về nó cũng vì thế mà tăng.

Anh và nó nói chuyện cho tới khi xe đến, nó lên xe

Thời gian khi anh ở với nó sao mà trôi nhanh quá

Anh cảm thấy hơi tiếc nuối

Anh muốn hiểu nó

Biết từng chút từng chút một

Ngồi trên xe, đầu nó bắt đầu nghĩ tới Duy, cảm giác hơi vui vui, rồi lại lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ ngu ngốc, tự nhủ "Ai anh cũng đối xử vậy! Đừng ảo tưởng sức mạnh nữa Linh ơi!"

Xe buổi trưa không đông nên nó được ngồi. Đúng là các cụ có câu "rảnh rồi sinh nông nổi". Nhìn ra cửa sổ, mà đầu nó lại xuất hiện tên Nam. Đi xe cùng, nó không bao giờ cho Nam ngồi cạnh, luôn đùn cậu đi chỗ khác, nhiều lúc im lìm hay dầm vào chân khiến Nam nhăn nhó, luôn trừng mắt với nó, đôi khi nó lại trêu Nam với mấy chị gái trên xe buýt khiến cậu bực nó, nghĩ lại nó phì cười. Giờ trống trải quá!

"Sao hôm nay con đường về nhà lâu quá vậy?"

Nó thờ dãi, khi nhìn lại xe thì đã thấy đông hơn. Ngồi cạnh nó là một ông chú khoảng 35 tuổi, nó lướt ánh mắt qua một lượt "Nhìn như Mã Giám Sinh vậy trời, tốt nhất không quan tâm không mắc công làm kẻ nhiều chuyện". Đang định quay ra cửa sổ, tiếp tục công việc "quan sát đô thị" thì một giọng nói như thủ thi với nó

- Cháu cho chú hỏi xe này có đi đến đường Hai Bà Trưng không?

Hơi giật mình

- Hình như có ạ. Cháu đi xe buýt không lâu nên không biết!

Ông chú mỉm cười khiến nó hơi rùng mình

- Thế cháu xuống bến nào vậy?

- Dạ cháu...cháu không rõ tên bến nhưng để làm gì ạ?

Ông chú đó cười rồi nói không có gì, nó thờ phào nhẹ nhõm

Một lúc sau, ông chú đó ngủ. Việc đó sẽ chẳng liên quan tới nó nếu như ông không một lúc lại dựa đầu vào nó, quá đáng hơn là tay còn chạm đùi, nó có giục ông dậy mà ông chỉ cười, xin lỗi. Nó nghĩ mọi sự chỉ là vô ý cho tới khi ông lặp lại đến lần thứ 3, quá tam ba bận, nó bực tức kêu người đàn ông đó đi để nó chuyển chỗ khác. Đang chuẩn bị rời ghế thì tay nó bị nắm chặt lại.

Bất ngờ, mặt nó nhăn lại

- Chú làm trò gì vậy?

- NGỒI XUỐNG!!!

Ông chú mặt thán nhiên quát nó khiến nó SHOCK tới mức đứng hình một lúc.

- TAO BẢO MÀY NGỒI XUỐNG MÀ!!!

Vẫn chưa hoàn hồn thì nó lại bị hấn quát, nó cố giằng tay khỏi hấn ta

- Chú là gì mà bắt tôi ngồi?

Nó nhìn sang ông chú, hấn ta đã thay đổi thái độ từ khi nào nhìn nó bằng ánh mắt hấn học đáng sợ đến ghê người, răng nghiến ken két, tay ông ta như muốn bóp nát tay nó. Ông ta đứng lên, gầm gừ

- Á Á CON ĐỂ NÀY MÀY CHÊ TAO XẤU, MÀY THEO TRAI TAO ĐÃ THA CHO GIỜ GIÀ MÒM KÊU TAO NGƯỜI DÙNG

Hà

Hà

Hà

SHOCK tập 2

Đầu nó như mớ bòng bong, chẳng hiểu gì cả

Trai gì?

Nó chẳng hiểu gì cả

Mọi người trên xe buýt bắt đầu nhón nháo hướng sự chú ý tới nó

- Chú nói quái gì vậy?

- MÀY CÒN HỎI À? MÀY LÀ VỢ TAO MÀ MÀY ĂN Ở HAI MẶT, TAO CUỐI MÀY GIÚP BỐ MẸ MÀY TRẢ NỢ, GIỜ XONG RỒI THÌ MÀY ĂN CHÁO ĐÁ BÁT À? SUỐT NGÀY MANG TIỀN CHO TRAI, GIỜ CÒN ĐỒI BỎ TAO.

Rồi từ đâu một người phụ nữ ngồi đầu xe tầm 40 tuổi lại đi xuống, nó vui mừng tưởng bà xuống can thì

- Cô nói mày rồi sống thì sao cho người ta sáng mặt, giờ mày làm xấu mặt cả họ rồi đấy mày biết chưa?

SHOCK tập 3

Thật sự giờ nó đúng thật là không hiểu gì

Trên xe thì người ta xì xầm bàn tán

Nó bắt đầu cáu gắt vì ông chú vô lý và bà cô trên trời

- Có thể hai người nhầm rồi! Tôi mới là học sinh lớp 10! Tôi không quen chú thì vợ chồng gì ở đây?

- MÀY ĐÃ ĐỂ CÒN GIÀ MÒM, HỌC SINH CẤP 3? MÀY LỪA MỌI NGƯỜI Ở ĐÂY À? MÀY CUỐI TAO 2 NĂM RỒI CHẢ NHỀ TAO CÒN NHẦM.

- Thôi đừng cãi nữa kéo nó điên lên thì khổ cháu ạ!

SHOCK TOÀN TẬP

Nó nhìn 2 kẻ vừa tung vừa hứng mà bất lực

Lỡ cho Dương mượn áo đồng phục, thẻ học sinh thì để tại thư viện trường giờ không có gì để chứng minh nó là học sinh.

Cố giữ tinh thần cứng rắn, nó chọt nghĩ tới sách vở

- Trong cặp tôi là sách vở lớp 10, không tin chú và mọi người có thể xem

Ông chú nhếch mép

- CON EM HỌ MÀY TRÊN NÀY, TAO KÊU MÀY MANG RA CHO NÓ, MÀY LẠI CUỐM ĐI BÁN ĐỒNG NÁT ĐỀ CHO THẮNG KHỎN NẠN ĐÓ. MÀY ĐÚNG LÀ KHÔNG CÒN TÌNH NGƯỜI

Đầu nó ong ong, ông ta sao gì cũng có thể nói được vậy?

Còn cái biểu hiện như diễn viên

Nó cắn phần nhìn hai người họ, nó to tiếng

- Cô chú nhầm rồi! Nếu chú nói tôi là vợ chú thì chú có thể cho tôi biết tên mẹ tôi là gì? Bỏ tôi tên gì?

Người đàn ông đó tay vẫn giữ nó, ánh mắt vẫn đầy sự xảo trá ghê rợn, rút điện thoại, đầu dây bên kia vừa nhấc lên, hấn liền quát

- ÔNG LÊN ĐÂY LÔI CON GÁI ÔNG VỀ NGAY, ĐÚA LÃNG LÒA TÔI KHÔNG CHẤP NHẬN ĐƯỢC!

Rồi quay ra "cô" nói gọi xe đón

Nghe xong nó hoảng hốt, lo sợ, cố giằng tay khỏi hấn ta

Thấy phía sau xe ồn, bác lái xe liền lên tiếng

- CÓ GÌ VỀ NHÀ GIẢI QUYẾT! KHÔNG ĐƯỢC LÀM ỒN TRÊN XE!

Câu nói của bác lái xe như đưa nó xuống địa ngục, đầu óc nó quay cuồng, nó nhìn bốn phía để tìm sự trợ giúp nhưng đáp lại nó chỉ là những ánh mắt vô cảm, có người tốt lắm thì kêu nó "Xin lỗi người ta đi" làm sự cứng rắn trong nó mềm đi. Sóng mũi nó cay cay, sự sợ hãi khiến nó không còn nghĩ nổi gì nữa ngoài giọng run run yếu ớt dần pha với câu chửi mắng thậm tệ của người đàn ông

- Huhu Mọi người đừng tin! Cháu không không có, họ là lừa đảo mà! Huhu

Sắp đến điểm dừng kế tiếp người đàn ông đó cố lôi nó ra cửa

Lòng nó còn hơn lửa thiêu, nước mắt nước mũi tèm lem, nó vừa lo vừa sợ.

Hoảng loạn tới tột cùng

Nó cố gắng bám vào ghế xe không chịu xuống

Trong đầu nó chỉ nghĩ được

"Làm gì giờ

Làm gì giờ

Làm gì giờ

...

Ai đó cứu với"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Làm ơn ai đó giúp tôi với

Làm ơn..."

- XE ĐẾN NƠI RỒI MÀY XUỐNG XE CHO TAO

- Cháu xuống đi, đừng ở đây làm xấu mặt cô thêm nữa!

-KHÔNG THẢ TAY TÔI RA HUHUHU TÔI KHÔNG QUEN MẤY NGƯỜI HUHUHUHU

- XUỐNG ĐÂY!!!!!!

- KHÔNG!!! HUUU

Bị lời xềnh xệch xuống xe, nó khóc càng ngày càng lớn, kêu gào tới mức giọng khàn đi một cách tuyệt vọng

"Sao họ có thể coi lời cầu cứu của mình như không vậy?"

Họ vô cảm vậy?

làm ơn

...

Làm ơn

..."

- Ông kia ông làm gì vậy?

Giọng nói đó...

Mắt nó nhắm lệ ngược nhìn lên, nấc lên thổn thức, mọi cảm xúc vỡ òa.

- Nam...Nam...huhu

"Chồng hờ" và người "cô rơi" ngạc nhiên, trước mắt họ là cậu thanh niên điển trai, với khuôn mặt lạnh như băng, cao lớn, mặc đồng phục học sinh

Tiếng ồn ào khiến người đi đường dừng lại càng ngày càng đông

- MÀY LÀ THẲNG NÀO? VIỆC NHÀ TAO KHÔNG KHIẾN MÀY QUẢN!!!

Người đàn ông đó lấy lại bình tĩnh liền gào lên

Tiếng xì xào bàn tán càng ngày càng lớn

Nam tiến tới, kéo tay nó, trừng mắt với hắn

- Thả tay ra

- À HAY MÀY LÀ BỒ NÓ? THẲNG CHÓ NÀY VỚI CON LẮNG LÒA

Bà cô đứng cạnh cũng cùng phụ họa

- Tao gặp thằng này qua nhà mày mấy lần, chắc chắn là mày dụ dỗ cháu tao, phá nát hạnh phúc nhà nó

Nước mắt rơi xuống liên tục, nó chỉ biết nhìn xung quanh lắc đầu

Được đà người đàn ông đó giơ tay ra tát nó

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến nó chỉ biết nhắm mắt chờ đợi

....

- AAAAAAAAA

Tiếng kêu thất thanh khiến nó mở mắt, Nam đang bẻ cổ tay ông ta, bà cô thấy vậy liền chạy vô can, không chút biểu cảm, Nam gằn lên từng chữ một đủ hai người họ nghe

- Có biết tao rất ghét nói nhiều không? Tao nói thả ra là thả ra!!!

Ai xung quanh cũng cảm thấy có gì đó lạnh sống lưng, hai kẻ lừa đảo mặt tái mét. Lấy lại bình tĩnh, hắn nghĩ Nam chỉ thuộc dạng thùng rỗng kêu to, tên "chồng hờ" liền tóm chặt tay nó hơn khiến nó "à" lên tiếng, vẫn quát nhưng giọng hơi run

- MÀY ĐÃ THEO VỢ TAO... MÀ...MÀ MÀY CÒN...CÒN DỌA TAO...MÀY NGHĨ TAO SỢ...SỢ À.

Mọi thứ đang khiến đầu nó quay cuồng

Nó nhìn Nam

Mắt nó đang sưng

Nó sợ..Chưa bao giờ sợ như vậy

Cảm giác như địa ngục

...

...

...

Nam dùng hết sức kéo nó thoát khỏi tên kia, giờ đây trong mắt Nam là một bầu trời u ám. Vẫn cái khuôn mặt lạnh lùng đó nhưng băng giá hơn, sát khí nặng nề hơn, khe nhếch mép

- Ban đầu tao định nói lý với mày nhưng loại như mày có lẽ chỉ nên nói chuyện với nắm đấm

Cậu đặt nó đang co ro, ngồi xuống

Hai tên lừa đảo như cảm giác có gì không ổn liền lùi lại

Nam bước nhanh tới túm áo hắn, mắt hắn lên những vết đỏ, cậu chuốt hết sự dồn nén bấy giờ vào mặt hắn ta

Tên đó không kịp phản ứng, bị cậu đánh cho ngã xuống đất, máu từ miệng hắn chảy ra sợ hãi nhìn cậu, lê về phía sau. Người đàn bà như sức tĩnh, thấy lớn chuyện liền bỏ mặc tên đồng bọn, tìm cách len qua đám đông chạy trốn.

Nam quay lại nhìn về khổ sở của nó mà lòng cậu đau xót

Bỗng

Nó tròn mắt, hét lên

- NAM! PHÍA SAU

Nhân cơ hội, Nam sơ sẩy, tên kia vớ được cục gạch dưới đất liền nhắm vào đầu cậu, chạy tới thật nhanh. May mắn, cậu lấy tay đỡ kịp, hạ hắn trong một đòn, đúng lúc công an vừa tới, giải hắn đi.

Công an cho biết đó là kẻ lừa đảo, bắt cóc rồi buôn bán người.

Họ mời nó và Nam lên đồn làm bản tường trình.

Nó tựa đầu vào lưng cậu, cảm giác thật an toàn. Nó tự hỏi nếu lúc đó không có Nam nó sẽ ra sao và bọn chúng sẽ đưa nó về đâu? Rồi chợt hỏi Nam

- Sao mọi người lại vô tâm vậy? Sao họ không giúp tôi?

Nghĩ mà sống mũi nó cay cay, giả như khi đó có một người lên tiếng giúp nó thì có phải hai tên kia không dám làm gì nó, nó cũng có dũng khí hơn để đối mặt, chẳng này không một ai đứng về phía nó.

Nam im lặng.

Nó cũng không biết cậu đang nghĩ gì, cậu chỉ đi và đi.

Buổi chiều tà thật âm đạm và u uất. Chính vì vậy nó không thích chúng.

Mùi hương bạc hà từ tóc Nam phả vào mũi nó thật dễ chịu, chỉ có ở cạnh cậu nó mới thấy thoải mái, chỉ có ở cạnh cậu nó mới thấy sự an toàn tuyệt đối

Và cũng chỉ ở cạnh cậu nó mới thấy cảm giác lạ lùng mà nó cũng chẳng biết đó là gì

- Bà hít hà người tôi vừa thôi nhột quá!

Sức tĩnh, mặt nó đỏ bừng bừng, hất hàm

- Hừ ai thèm

- Từ sau đừng đi xe buýt nữa

Giọng cậu dịu lại thật ấm áp.

- Ừ

Mỗi lần nằm trên lưng cậu là nó lại muốn ngủ, mùi bạc hà thoang thoảng, thêm chút sự mệt mỏi, đôi chân đau nhức vì lê lét khiến nó thiếp đi từ lúc nào không hay.

- Linh...Linh...sao rồi con?

- Có thấy đau nhức, mệt mỏi đâu không?

Vừa mở mắt, nó đã nằm trên ghế sofa ở nhà từ bao giờ, rồi thấy khuôn mặt lo lắng của bố và mẹ. Mọi sự tủi hờn, sợ hãi trong nó trào dâng, ôm trùm lấy mẹ, nó khóc nức nở.

- May thằng bé Nam đến kịp! Không sao là tốt rồi! Thật không ngờ trên đời lại có loại người lừa đảo như vậy.

Bố nó tuy nói vậy nhưng khuôn mặt không nguôi sự lo lắng, phần uất. Nó thì chỉ gạt gù theo bố, lau nước mắt trên mặt

Ting toong

Tiếng chuông cửa vang lên, nó chạy ra mở cửa, chưa kịp định hình đó là ai thì đã bị lao đến ôm chặt tới mức nghẹt thở.

- Huhu này tôi gọi điện cho bà, Nam nhắc mấy kêu bà bị lừa, tôi vội đi ra nhà bà luôn. Huhu bà sao không? Bị thương không?

Dương khám xét người nó kỹ càng làm nó ghen ngạo part 2. Hai con lại cùng ôm nhau khóc.

Lên phòng, nó kể Dương nghe chi tiết mọi chuyện diễn ra, nhỏ chăm chú, nhìn nó ngửng mộ.

- Tội bà thật bà nên tặng quà cảm ơn Nam đi. Hix không có cậu ấy thì giờ này bà là vợ thằng tàu khựa nào rồi đấy!

Nó thở dài, ôm chiếc gối pucca, mắt xa xăm

- Tôi cũng muốn nhưng chẳng biết tặng gì? Thôi mai tôi lóp cảm ơn vậy.

- Hà người ta lâm nguy cứu bà cảm ơn xuống là được à?

Nhỏ Dương nhảy dựng lên, xa xả vào mặt nó khiến nó mặt dài hơn cái bom

- Thế giờ tặng gì?

- Tùy bà chứ??

- Tôi không biết mới hỏi bà mà bà nói tùy thì tôi chịu rồi.

- Tốt nhất...

Mắt nó long lanh

- Tặng thân xác bà á!

Như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành, nó quắc mắt với nhỏ bạn đang khúc khích cười.

Quà cảm ơn nên làm cái gì đây???

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Hôm nay, mặc kệ nó từ chối, bố nó quyết định đưa nó tới trường. Đi qua bến xe, nó khẽ rùng mình, rồi chợt nhận ra không thấy Nam ở đó, chắc cậu đi sớm hơn mọi hôm chăng?

Tim nó đập thình thịch

Với sự suy nghĩ nát óc, đầu đêm suốt sáng, thêm lời tư vấn tận tình từ nhỏ bạn chí cốt cuối cùng nó quyết định lấy hết dũng khí...nói lời cảm ơn

Nói có câu cảm ơn thôi cũng khiến nó bối rối rồi

Từ trước tới giờ nó chỉ toàn cãi nhau với cậu giờ mà cảm ơn liệu cậu ta có cười nó?

Nó sợ bị trêu chọc, rồi cậu lại móc méo, làm khó

Nhưng không nói thì thấy vô ơn quá

Quanh quẩn tại cầu thang, hai suy nghĩ cứ đánh nhau trong đầu nó.

Học sinh đi lên cầu thang nhìn những hành động của nó với ánh mắt kỳ dị.

Tiếng chuông vào học reo lên, nó lấp sau cánh cửa hơi ló mặt vào lớp, đập vào mắt nó là màu áo đồng phục quen thuộc, giặt mình, nó ngừng mặt lên nhìn. Thờ phào cái

- Làm tôi hú hồn!

- Sao bà làm gì mà lấp la lấp liếm như ăn trộm vậy?

- Suyt khê khê chứ

- Thế quà đâu?

- À ừm...

Nó quay mặt đi, tránh né, Dương thấy vậy liền gào lên

- Bà đừng nói với tôi là suông nhé

Nó đưa ngón trỏ lên môi, mặt nhăn lại, ám chỉ Dương nhỏ nhỏ miệng, Dương chán nản tựa người vào cửa

- May cho cái đời bà. Chị Nam vừa lên lớp đưa đơn xin nghỉ học nên bà còn cơ hội để tạ ơn đấy!

Nó như trút được gánh nặng thờ phào nhẹ nhõm

Nhưng

Khoan

Ai...Ai nộp đơn cơ?

Mắt tròn lên nhìn Dương ngạc nhiên, nhỏ chỉ nhún vai

- Chị My có hỏi thăm bà đó. Kêu chiều nay xuống gặp bà "tắm sự"

Nó chỉ biết "ừ" cái rồi nhìn Dương ánh mắt nài nỉ

- Chiều tôi về sớm, bà nói chị ý là tôi nghỉ học nhé!!!

Nhỏ biết thành tích huy hoàng của chị hot girl với nó tuy thông cảm nhưng Dương cũng sợ không kém nó, đành phũ phàng lắc đầu

- Tôi chịu bà ạ

Nó ngồi dưới căn tin, cốc cà phê đang hơi hồi sao lại lạnh như vậy, trời thì đang 15 độ C mà nó cứ toát mồ hôi, mắt nhìn ngóng ra cửa căn tin.

Bước vào là một cô gái xinh đẹp, cô nàng ngó xung quanh, thấy nó liền cười rạng rỡ, nụ cười khiến bao chàng trai mê say...còn với nó thì thật kinh khủng.

- Đợi chị lâu chưa?

- Haha cũng mới...mới thôi ạ

Nó giọng gạo nhìn cô gái đó đang kéo ghế ngồi xuống, đáng vẻ thật yếu điệu đúng chất "người nổi tiếng", lắp bắp nói không ra hơi khiến My cười lên.

- Hôm trước chị thấy cô phạt em mà giờ an lành nhĩ? - nhìn xuống nó - Sao em có vẻ sợ chị vậy?

"Chị biết thừa còn hỏi"

- À hay vẫn sợ vụ chị lừa chuyện cổ tích nhà lão Năm đầu ngõ khiến em ngã bó bột hay vụ chị lừa em sang nhà chú Ba hái trộm nhãn làm em bị chó đuổi? - Ánh mắt long lanh - Chị xin lỗi mà!

"Mới á? cách đây có 4 năm thôi mà dám kêu mới"

Văng cô gái xinh đẹp - người xuất hiện ở đầu câu chuyện, hơn nó 1t, đang học lớp 11, hot girl nổi tiếng từ khi 13t, chuyên gạ văng mặt tại trường, ít khi về nhà. Người mà tưởng như không liên quan gì đến câu chuyện của chúng ta lại chính là người nó nghe tên thôi cũng đủ sợ, kẻ khiến nó trèo tường bó bột mất một tháng, kẻ khiến nó bị chó đuổi, cắn vào mông đến 2 lần phải đi tiêm phòng, kẻ tạo cho nó tuổi thơ đầy dờ dỗi, khiến nó coi căn nhà của Nam như ác quỷ, dẫu có là hàng xóm thì cả năm chắc nó qua nhà cậu có 2 lần (địp tết, khi bị bắt buộc) - Lê Bảo My, chị gái Lê Bảo Nam (Sự tích của nó và My quá dài dòng nên mạn phép cho tác giả bỏ sung vào phần phụ chương)

Nó nghĩ mà không dám hốt thành tiếng, cằm cúi vào việc uống cafe

- Chị tìm em có việc muốn nhờ

- U hụ hụ hụ...

Tròn mắt nhìn My, nó nuốt nước bọt ừng ực, mồ hôi cứ thế đua nhau chảy, My phì cười

- Yên tâm chị không lừa em nữa đâu lớn rồi ai làm thế!

Nó tỏ rõ ánh mắt nghi ngờ "Mới hồi lớp 9 chị lừa tôi bà cô gõ keng dạy Anh 40t sắp lấy chồng, tôi đi rêu rao khắp lớp. Khi ngộ ra bà ta vẫn ế thì tôi đã bị phạt chép phạt 1000 lần bài tiếng Anh muốn rã tay. Vậy mà kêu lớn", nó xoay xoay cốc cafe trên tay.

My lôi trong túi xách ra một túi nilon đen đựng gì đó, đẩy ra chỗ nó

- Đây, em mang cái này về cho thằng Nam hộ chị, chị có công việc không về được, bố mẹ chị thì đi chơi, tuần sau mới về, không biết nhờ ai ngoài em.

- Gì đây ạ?

"So as long as I live I'll love you,

will have and hold you

You look so beautiful in white

And from now till my very last breath

This day I'll cherish

You look so beautiful in white tonight"

Tiếng chuông điện thoại reo lên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa nó và My. Chị ra ngoài nghe điện thoại, nó ngồi nhìn bọc nilon đen trên bàn, tò mò, nhưng không dám mở.

Một lúc sau, My đi vào vẻ hốt hải

- Chị phải đi đây, nhờ em giúp chị nhé. Bye

Nói rồi chị mất hút, để lại nó thần thờ.

Nhìn túi nilon một lần nữa nó chợt nghĩ "Kiếm cớ cảm ơn luôn. Tien cả đôi đường!"

Nghĩ vậy nó hí hửng mang về.

...

...

...

Đứng trước cửa nhà Nam mà tìm nó đập như trống hội

Đặt tay lên ngực, hít một hơi thật sâu, nó ấn chuông

...

...

...

"Ủa đi đâu rồi à?"

Nó ấn thêm tiếng nữa

...

...

...

Hơi thất vọng toan quay đầu đi thì có tiếng Cạch kèm theo giọng nói cáu gắt

- Chị có chìa khóa, sao còn bắt tội em ra?

Nó nhìn Nam

-HAAAAAAHAAAA

Ờ thì bình thường ở cạnh nhà cậu, nhưng nó chẳng bao giờ ngó, cậu cũng chẳng ra ngoài mấy (có ra nó cũng không biết), trên lớp thì toàn mặc đồng phục, tính cách cẩn thận nên bộ dạng cậu bây giờ khiến nó buồn cười khủng khiếp, quần đùi, áo cộc, dép lệch khệch, đã thế lại 2 cái đầu là bên phải, đầu tóc bù rù như tổ quạ.

Nam thấy nó, mặt liền cau lại, vẻ khó chịu

- Sao hôm nay rông tới nhà tôm vậy. Chắc sắp bão!

Cố nhịn cười nó đưa túi đen cho Nam

- Chị My nhờ tôi đưa ông

- Ờ

Nam giật mạnh túi trên tay nó, không để nó nói thêm câu nào cậu đóng rầm cửa lại.

Nó thì giật mình, chỉ biết sững người nhìn cửa, mặt đỏ lên vì tức

- Này người ta đi ship free mà sao ông không nói lấy một lời cảm ơn là sao?

...

...

Đáp trả nó là sự im lặng khiến nó bực mình, đập vào cánh cửa nó "hứ" lên một tiếng rồi quay đi

"Uỳnh"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nghe tiếng động lạ phát ra sau cánh cửa nhà Nam khiến nó khựng lại.

Liền quay lại, gõ cửa

Cộc cộc

- Đây. Trong nhà ông có tiếng gì vậy?

...

...

...

Cộc cộc cộc

- Ê này!

Cộc cộc cộc cộc cộc

- Đây lên tiếng đi!!!

Nó gõ cửa liên tục, linh cảm có gì đó chẳng lành, ngoài gõ cửa kêu gào nó cũng chẳng biết làm gì.

5 phút sau

Có tiếng mở cửa, mặt nó như sắp khóc, uất ức nhìn Nam đang lộ mặt ra

- Ông làm gì này giờ vậy?

- Ổn quá!

Đang định mắng Nam một trận thì bỗng người cậu như một tượng đá đổ rạt về phía nó, không đỡ được, cả hai cùng ngã xuống.

- Ông làm trò gì vậy?

Hix người nó đau ê ẩm

Nhưng

Khoan đã

Hơi thở cậu ta

Thân nhiệt

Sao lạnh toát vậy?

Nó đẩy Nam ra, hốt hoảng

- Đây, đây..

"Không trả lời là sao? Hay chết rồi?"

Hoảng hốt

Giờ mới để ý kỹ, mặt cậu ta tái nhợt, có hơi thở nhưng yếu quá.

"Trời ơi thở vẫn là sống nhưng sao mặt bệch như chết trôi vậy nè?"

Làm gì giờ

Làm gì đây?"

Ngó xung quanh tìm SOS nhưng vô vọng, nhà nó giờ cũng chẳng có ai, nhà Nam theo chị My nói thì đi du lịch rồi

"Sao cậu chọn đúng lúc bệnh vậy nè? Bình thường khỏe như trâu mà"

Nó mặt nhăn mày nhó, dùng hết sức đưa Nam vào trong nhà.

"Ủa tay cậu ta?"

Vết này là vết hôm trước cậu ta đỡ gạch tên lừa đảo mà?

Tìm bầm vậy nè

...

Hay

...

Tự máu không lưu thông được rồi..rồi thành cục ung thư giai đoạn cuối?"

Nghĩ đến đây, nó hoảng hốt, nức nở chạy một mạch gọi bác sĩ ở phòng khám tư nhân đầu phố.

- Huhu bác ơi có...có phải cậu ấy bị ung thư?

...

Bác sĩ nhìn nó đang cuống mà thở dài, thu dọn đồ vào túi, lắc lắc đầu

- Hay..hay là cậu ấy..sắp..sắp..huhu..

- Cháu nói linh tinh gì vậy? Bạn cháu bị sốt virus nên thân nhiệt không được bình thường, thêm với vết thương khiến cậu ta đuối sức, cử động nặng nhọc.

Lời nói khiến nó vui mừng, thở phào nhẹ nhõm

- Giờ bác sẽ tiếp nước cho bạn cháu, cháu trông chừng bạn cháu cẩn thận, đừng để cậu ta cử động không lại lệch ven, hết chai nước này cậu ta sẽ khỏi, khi nào gần hết thì ra gọi bác, bác đưa thuốc cho.

Tiến bác sĩ ra cửa mà miệng nó không ngừng cảm ơn.

Chạy vào, ngồi cạnh Nam, cậu vẫn bất tỉnh, mặt cậu khi ngủ hiện thật đấy..như...công chúa ngủ trong rừng.

Nó hết nhìn chai nước đang chảy từng giọt một xuống dây chuyền, rồi lại nhìn cậu.

Thời gian lâu quá

10 phút rồi mà chưa được 1 phần 10 chai

....

"Sống mũi Nam cao thật. Cậu ta có đi nâng không vậy?"

"Mi cậu ta sao mà dày thế? Mi mình thì..."

"Thôi không sao! Mi dày đa tình, bản tính. Cứ như mình lại tốt tính"

...

Rảnh rồi sinh nông nổi

Nó bắt đầu ngồi soi xét tỉ mỉ từng chi tiết trên khuôn mặt hoàn hảo miệng thì không ngừng gán mác "phẫu thuật thẩm mỹ", "xấu xa có tiếng cho cậu, lòng GATO (ghen ăn tức ờ) cứ nổi lên âm âm.

Nam giờ mà tỉnh dậy, biết suy nghĩ của nó, chắc ứa máu chết vì tức.

Ngắm nghía cậu say sưa tới mức mắt nó không thể mở được

- Đây...

- Hừm...

- Ê....

- Bỏ tay ra...

- Này....

- Đùng mà....

- DẬYYYYYYYYYYYYY!!!!

Tiếng hét nhảy vào giấc ngủ của nó, quay cuồng hơn động đất, khiến nó giật mình.

Mở mắt, ngái ngủ, ngáp một hơi dài, vươn vai

...

Ồ

...

Chai nước

Tá hỏa lên, nó nhìn cậu

- Ông...ông dậy từ lúc nào vậy?

- Cách đây vài tiếng!

Nó nhìn Nam đang ngồi tựa trên ghế sofa, rồi lại nhìn lên đồng hồ

Tròn mắt

Ngạc nhiên

...

7 giờ rồi... O.O

- Ở thế chai nước đâu?

- Hết. Mang vứt rồi!

Cậu thản nhiên nói, khiến nó tá hỏa không nói lên lời

- Há??? Nhưng...nhưng bác sĩ...nói...

- Bác sĩ tới gỡ kim và tôi ra lấy thuốc rồi!

Mặt cậu đanh lại

- Quần đùi tôi phía sau sao rách với bị hồng vài chỗ vậy?

Hix sực nhớ ra, ánh mắt nó nhìn xuống quần cậu, một chiếc quần mới, đầy tội lỗi cúi mặt xuống, ngón tay nó chọt vào nhau.

- À... ừm... tại ông ngất..ngất ngoài kia. Ông...ông biết đó...ông nặng hơn nên...nên tôi chỉ biết kéo ông vào...chứ làm sao như tiểu thuyết, bế vào là được...và vô tình vướng vô cánh cửa...nên...

- Phá hoại!

Từng câu nói của cậu như đang chạy trên đầu nó. Xấu hổ quá, mang tiếng chăm sóc người bệnh vậy mà...tại bản mặt cậu ta khiến nó...

- Đói quá. Bà ăn gì không? Tôi làm?

Nó liền nhảy dựng lên

- Ông đang ốm đó, để đó tôi làm!!!

Nam nhướn đôi lông mày đen rậm, khuôn mặt cậu vẫn hơi tái, ánh mắt đen tỏ vẻ nghi ngờ

- Bà cũng biết nấu ăn à?

- Haha đừng khinh tôi thế!!!

Nó tí tòn đẩy cậu ra ghế, lon ton chạy vào bếp.

Sau một hồi vật lộn, cuối cùng cũng ra thành quả.

- Ten ten...

- Ờ cũng biết nấu cơ à!

Nhìn cái bát nó đặt lên bàn mà mặt cậu nghệt hấn ra, biết là ốm nên ăn cháo nhưng..

Thấy thái độ của Nam nó liền chống chế

- Đây là món cháo trắng. Cháo trắng dễ hấp thụ, lại dễ ăn nhé, ông thích ngọt thì cho đường, thích mặn thì cho muối. Vừa dễ làm lại đáp ứng được khẩu vị cá nhân.

- Thế bà không ăn à?

- Không! Tôi về nhà ăn chứ!

Câu nói của nó khiến mặt cậu sầm lại, nhìn bát cháo chán nản rồi phẩy tay

- Thôi tôi không ăn đâu, làm thì tự ăn hết đi!

- Ồ bao nhiêu công của tôi!

- Cho bát gạo với nước vào, đứng đợi. Công nhận bà bỏ nhiều công sức!

Nam day day hai thái Dương, giọng mỉa mai làm nó bối rối, mặt xị xuống.

- Tôi biết nấu mỗi món này! Hay ông qua nhà tôi ăn?

Như chi đợi nó nói tới đó, Nam liền đứng dậy, đồng ý ngay.

Nó nhìn thành quả bị bỏ dở mà vừa hận vừa tiếc. Không nể cậu đang ốm chắc lúc này nó đã đá phăng cậu ra châu Phi để mấy em da "bánh mật khét" chăm sóc. Người ta bỏ công ra còn đòi hỏi, ngậm ngùi đem đi đổ.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

- Con về rồi ạ!

- Ồ Nam? Cháu qua chơi à?

Mẹ nó nghe tiếng nó về liền ra khỏi bếp, gặp được Nam mặt bà hơn bất được vàng coi nó không bằng không khí.

- Bố con về...

- A Nam, bác đang muốn kiếm cháu cảm ơn vụ bữa trước. May quá, bác nghe nói bố mẹ cháu đi xa, nhà có hai chị em thì qua đây ăn với nhà bác.

Hix nó cảm thấy tủi thân quá, ngay cả bố nó cũng không màng đến nó, coi Nam như "thánh sống". Cậu bước vào nhà thật huy hoàng, còn nó thì giống tên tàng hình đi sau vậy.

- Cháu chào hai bác ạ!

- Ồ Linh! Sao đứng ỳ đây? Vào dọn com mời bạn đi con.

- Dạ thôi cháu qua chơi thôi ạ!

"Qua ăn trực thì nói hẳn ra lại còn giữ sĩ diện!"

- Cháu qua mà không ăn là không được! - quay ra nó - Còn đứng đó à, nhanh lên con!!!

Nó ngâm đồng uất ức lườm Nam một cái, rồi hậm hực vào bếp

"Nhìn mặt vậy ai nói là người vừa ốm! Hix"

Cậu thì chỉ nhìn nó đắc thảng.

Giờ ăn cơm

Nó như ra dĩa, bố mẹ nó cứ tíu tít hỏi Nam đủ chuyện trên trời dưới biển, gấp cho cậu ta đủ thứ thức ăn nó thích. Lòng nó bỗng thấy lạ lùng, cảm giác khó tả. Nó ăn thật nhanh rồi xin phép lên phòng nhưng bố mẹ nó cũng chẳng màng gì. Tâm trạng nó rũ xuống.

Cộc cộc

- Vào đi ạ. Cửa không khóa.

Nó ôm chiếc gối pucca, mặt ỉu xiu như com thiêu.

- Sao bà ăn ít vậy?

- Ông ốm, ông ăn nhiều vô, tôi khỏe ăn như thế nào chẳng sống.

Nhìn vẻ mặt nó lúc này khiến cậu không khỏi phì cười

- Không phải bà ghen vì tôi được bố mẹ bà quan tâm đó chứ?

Nó chỉ cúi đầu im lặng, nước mắt khó chịu cứ thế tuôn ra khiến cậu giật mình, ngồi xuống đối diện nó

- Ngốc thế! Bố mẹ bà coi tôi là người cứu bà thôi chứ họ coi con cái mình là trên hết!

- Hức biết là thế nhưng lòng tôi khó chịu lắm.

- Dĩ nhiên! Vì bà là con một nên chưa bao giờ thấy bố mẹ bà quan tâm ai khác, giờ chia sẻ sự quan tâm đó khó chịu là phải thôi.

Nam nhìn nó, lần đầu nó thấy ánh mắt chất chứa cảm xúc, hiền từ dễ gần đó của cậu. Lòng nó dịu đi...

Khoảng cách nó và cậu ngày một gần

...

Nó nghe thấy cả hơi thở của cậu

Tìm nó đập nhanh quá

...

- Hai đứa xuống ăn hoa quả đi

Giật mình, Nam đứng phắt dậy, khuôn mặt trở về ban đầu.

- Tôi đi xuống trước...

Bỏ nó đang thờ thẩn, mặt đỏ lựng, các nơ ron thần kinh đang kêu gào hoạt động.

"Nam vừa rồi định là...làm gì vậy?"

Nó đi xuống nhà nhưng hồn thì phiêu du phương nào.

"Có phải Nam định...."

Nghĩ thôi mặt nó cũng như quả cà chua tới ngày thu hoạch.

Cậu ngồi cùng bố mẹ nó, cười cười nói nói chẳng hề ngoảnh ngang phía nó, khiến nó hựt hẫng quá.

Tiến Nam ra cửa

- À ừm...chuyện khi nãy...

- Chuyện gì?

Cậu nhìn nó như không gì xảy ra khiến làm nó hơi khó chịu

- Chuyện này á?

- Nãy là gì?

Bực quá nó đành nói thẳng

- Lúc trong phòng tôi, ông định làm gì á

Im lặng hồi lâu, mặt nó giờ đang nóng ran

- À tôi thấy phòng tôi mà muốn xem bà khóc vì ghen như thế nào. Haha hết đứa trẻ con mẩu giáo khóc vì bố mẹ quan tâm người khác.

Nam cười nửa miệng, châm chọc nó. Nói rõ ràng từng câu từng chữ, khiến nó như bị tảng đá đè lên người nó, mặt nghệt ra, đỏ lựng, tức giận nhìn cậu, đóng rầm cửa vào.

"Làm gì có chuyện, hán ta tốt đột xuất. Tất cả chỉ tại cái đầu ngu ngốc của mình tưởng tượng linh tinh!"

Leo lên phòng, nó lúi hết sự uất ức vào "gối trả thù" đâm tới mức rách cả "mặt Nam" thì mới hả hê đi ngủ.

Reng...reng.....reng

- Alo!

- Chị Hạnh à?

Đầu dây bên kia là giọng nói ngọt ngào, hiền từ như rót mật vào tai khiến nó ngỡ ngợ một lúc...Quen quen

- Dạ! Không ạ. Để cháu ra gọi mẹ cháu nghe điện ạ!

Nó để điện thoại đó, chạy ra bếp gọi mẹ, mà đầu thì cứ nghĩ loang quanh, sao giọng đó quen thế

- Alo tôi là Hạnh đây!

...

- A là chị à? Chị và anh đi vui không?

....

- Hả? Sao cơ?

...

- Ui cứ để đấy. Ngại gì, đều người quen cả chị khỏi phải khách sáo!

....

- Chị cứ yên tâm

....

- Vâng chị cứ giao cho nhà tôi, chúc chị và anh vui vẻ!

....

Vừa cúp máy mặt mẹ nó như hoa thược dược được mùa, khiến nó tò mò.

- Ai gọi mà mẹ vui vậy ạ?

- Đợi bố con ra ăn sáng rồi cả nhà ta nói chuyện.

Bố nó vừa bước vào phòng ăn, mẹ nó liền tíu tít

- Anh này, này chị Tâm hàng xóm gọi điện, cho thằng bé Nam ở nhờ vài bữa chị ấy cả anh nhà đi chơi, mà nhà anh chị vừa mới bị sao đó nên các thiết bị trong nhà hỏng. Anh nghĩ sao?

Choang

Tiếng bát rơi loảng xoảng khiến bố mẹ nó giật mình

Nó ngạc nhiên, tròn mắt

Bảo sao giọng quen quá trời quá đất...thì ra là mẹ Nam

Còn vụ ăn nhờ ở đậu này là sao?

Hôm qua còn bình thường lắm mà?

Vội vàng cúi xuống nhặt mảnh sành, nó tin chắc bố nó không đồng ý đâu.

Bố nó chỉnh caravat hiền từ nhìn mẹ nó.

- Cho thằng bé ở trên lầu trên đi, còn phòng trống đó em!

WHAT????????????????????????????????

Mảnh sành cửa vào tay nó đau đớn nhưng không hề gì, nó không thấy đau, đứng phắt dậy

- Bố mẹ cho con trai vào ở..con là con gái đó...

- Gớm cô! Ai chứ Nam mẹ tin lắm. Xấu như ma nó chả thèm ngó đây!

Hix mẹ nó đang hạ nhục nó đây mà, nó cũng có giá lắm chứ bộ.

Nó giận dữ, ăn thật nhanh rồi dắt con chiến mã sắt đã được sửa đàng hoàng đi học (có cho tiền chắc chẳng bao giờ dám đi xe buýt nữa), ra đến cửa mẹ không quên nhắc nó nhớ kêu Nam qua làm nó bực muốn chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Đến lớp nhỏ Dương hí hửng lôi nó vào,

- Thế nào, trả ơn sao rồi? Hôm qua thấy bà nhắn tin hoảng tử ồm! Sướng chết được như trong tiểu thuyết ý! Có chụt chụt không HeHe

- Xê xa tôi ra, kinh quá!

Nó đẩy nhỏ Dương đang chu mỏ diễn tả ra, mặt xị xuống, thờ dài thật dài, khiến Dương vuốt mặt, thất vọng

- Tôi biết ngay bà chẳng làm nên trò trống gì mà!

- Cứ như tôi thích cậu ta không bằng ý!

- Đừng nói cả hai lại chiến tranh nhé!

- Không!

Nhỏ Dương nhìn nó chán nản, lắc đầu, Nam cũng mới tới nó liền uể oải, bò ra bàn, giọng như hết hơi

- Cậu ta sẽ ở nhà tôi tạm vài bữa, nghe nói nhà bị sao đó

Thái độ quay 180 độ, Dương cầm tay nó, ánh mắt tràn trề hy vọng

- Thật á? Hay quá còn gì? Tôi sẽ qua nhà bà chơi thường xuyên. Bà không nhai được cậu ta thì nhượng qua bên tôi.

"Trời! Đây là bạn thân sao?"

Mặt nó méo xệch, quay ngoắt đi phía khác, quá thất vọng về bạn. Không chia sẻ nỗi khổ cho nó thì thôi lại còn thừa nước đục mà thả câu.

Nam đi qua chỗ nó, hơi gõ vào bàn, nó ngược lên nhìn

- Chi vậy?

- Sao mới sáng sớm mà uể oải vậy?

- Biết còn hỏi?

Nam như ngộ ra điều khiến bản mặt nó như đưa đám, cậu à lên tiếng

- Sáng mẹ tôi có gọi cho tôi

Nó bực bội gục xuống bàn, giọng hậm hực

- Hôm qua đang yên lành sao tự nhiên hôm nay lại có việc vậy? Trùng hợp ha?

Nam liền dựa vào bàn, nó tay khoanh trước ngực, nói đều đều

- Nhờ phước ai đó, vo gạo quên không khóa nước, nấu ăn quên tắt ga để hệ thống chống cháy hoạt động bị chập điện, không có gì hoạt động được, nước lạnh lạnh khắp nhà, khiến nhà tôi bị cắt nước. hệ thống trong nhà không gì dùng được - quay ra nhìn nó - Phước ai đó?

Nhỏ Dương há hốc mồm

- Sao tệ vậy? Ai mà ác vậy! Hậu đậu quá đi mất, muốn giết người ta đây mà! Tớ mà ở đó tớ sẽ cho người đó một trận.

Nó nhìn Nam mà chỉ biết cười trừ

Đầu bắt đầu hiện ra thước phim tối qua

Huhu thì ra là tại nó

Dương không ngừng nguyên rửa kẻ đó mà đâu biết rằng "kẻ đó" đang ở ngay đây

Nam chỉ cười, nhún vai về chỗ

Vuốt mặt đau đốn, giờ thì nó trách ai được chứ? Huhu nó linh cháo, rủ Nam qua nhà nó ăn, chỉ đồ mỗi bát cháo mà quên trên bếp còn. Lúc vo gạo thì nước sôi, vội quá nó vịn nhỏ nước mà quên không tắt. Tại nó mà ra cả. Tội lỗi đây mình đành chấp nhận sự thật khắc nghiệt, nó gục đầu xuống bàn ai oán.

- Bà đi trước đi, tôi quên sách hóa trong phòng!

Tiết chiều nay, nó được học thực hành thí nghiệm hóa, nó thích môn này lắm không thể bỏ lỡ cơ hội động vào hóa chất nhưng lại quên sách nên nó quay lại lớp lấy, chạy vội quá nó đâm vào người ai đó khiến nó bật ra. Đau! Nhưng không có thời gian mà than, nếu không lên phòng thực hành nhanh thì sẽ bị ở ngoài, vì nội quy phòng thực hành không cho học sinh lên muộn vào lớp.

Nó đang định chạy

Ồ

Nó quay lại, tay nó đang bị nắm chặt bởi một người con trai lạ quắc cần câu, mặt hấn ta hơi ngổ ngược, khuyên tai bốn năm cái, không mặc đồng phục, có lẽ không phải trường nó, giọng gần lên

- Đụng người khác không biết xin lỗi à?

- Xin lỗi

Tay tên đó vẫn không bỏ ra, khiến nó bức xúc giằng ra bằng được, nhưng nó càng giằng tên đó càng túm chặt hơn, nó khó chịu

- Xin lỗi rồi còn gì? Bỏ ra

- Nhãi con, không chút thành ý! Xưng hô với bề trên vậy à? Được đi học như không vậy à?

- Muộn mất thôi. Tôi xin lỗi!

Thấy tên đó vẫn giữ tay, nó cố nhân nhượng xin lỗi, tay phải cố gỡ tay hắn đang giữ tay nó.

- Không cảm thấy thành ý!

"Hơ hơ moi đâu ra tên khùng này vậy?"

- A em chào thầy hiệu trưởng ạ!

Tên đó vội vàng, buông tay nó ra, cúi gập người xuống chào

- Haha bị lừa rồi cho chưa!

Hắn quay lại đã thấy nó chạy đi xa, khuôn mặt tức giận "Không ngờ bị một đứa trẻ con lừa! Rồi sẽ gặp lại"

"Hix tại tên chết giẫm đó mà mình lên phòng muộn, nhìn lọ H₂SO₄ kích thích quá, lúc tên Nam cho nhôm vào acid còn quay ra cửa kính nhìn mình trên người chứ? Tức chết mà"

Nó ngồi ở góc cầu thang mà uất không để đâu cho hết uất. Lớp thì đang thực hành còn nó phải ngồi đây tự kỷ. Chán chết

- Ủa là em à?

Nó ngừng mặt, là Duy. Sao lúc nào chán nhất anh cũng xuất hiện. Duy cầm tập tài liệu ngồi cạnh nó

- Lại chôn học hay bị phạt vậy?

Như tìm được nơi để tâm sự, nó than hết với anh. Duy chỉ cười

- Do em ngang bướng quá mà!

- Tại em đang vội mà! Em ngang bướng thì vài hôm trước đã không bị lừa!

Anh ngạc nhiên nhìn nó đang ỉu xiu

- Sao? Bị lừa? Em sao không?

- Dạ. May là không sao ạ!

Anh đứng dậy, đưa tay ra phía nó

- Ngồi đây chờ mọi người tận 50 phút nữa hay em đến văn phòng đoàn ngồi, tiện có thể giúp anh vài việc.

Ánh mắt anh ngập tràn sự yên bình, không hiểu sao nó lại có cảm giác chỉ cần đưa tay mình cho anh là cả một thế giới khác sẽ đến với nó.

Như bị thôi miên tay nó dần đưa ra

- Bà làm gì ở đây vậy? Cô gọi cho bà vô rồi đó!

Nó rút tay lại, bật dậy như lò xo đi ra chỗ Nam, cười tít mắt

- Thật à?

- Ủ. Không tôi ra đây làm gì?

Không đợi Nam, nó phấn khởi tới mức nhảy chân sáo bỏ lên lớp trước.

- Cậu là bạn trai cô nhóc à?

Nam chỉ hơi nhếch mép

- Có vẻ như cô nhóc không biết?

Cậu và Duy hiện tại như băng với lửa đang đối đầu nhau. Không khí nặng nề tới nghẹt thở.

- Không liên quan gì tới anh!

- Nếu tôi nói tôi muốn đi xa hơn với cô nhóc?

Nam mặt sầm lại, giọng hơi thay đổi

- Nếu anh có thể thì cứ việc!

Rồi quay đi

Anh nhìn Nam

Cảm giác bất lực bao quanh

Anh thích nó từ khi nào không hay

Có thể là khi nó đụng người anh?

Hay do những câu chuyện nó kể?

Cũng có thể là lúc nó hậu đậu, luôn bỏ anh ở lại?

Trên trường, trong hàng loạt người, anh vẫn có thể nhận ra nó ngay lập tức, nhưng cảm giác quá xa vời

Dĩ nhiên anh biết sự xa vời đó

Là do cậu

Vậy nên

Anh muốn đánh bại cậu

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Nhà Nam được thợ sửa chữa "chuẩn đoán" hết tháng mới hoàn thành, khiến nó vô cùng bức xúc nhưng cũng không biết trách ai ngoài cái tính hậu đậu của nó.

Nó khệ nệ bê hành lý của Nam qua nhà, dưới sự chỉ đạo của cậu.

- Nặng quá đi, ông đựng gạch trong này à? Sao ông không bê đi?

- Tôi vẫn còn ốm đó, tại ai mà đem qua chặn cửa tôi ướm sưng, không có dùng...nên tự nhiên thấy hơi choáng.

- Ông...

Ngâm đắng nuốt cay, chuyển đồ từ nhà Nam lên tầng 2, chạy muốn rã chân. Cậu thì đứng nhìn nó hết "Trong này có đồ dễ vỡ đi từ từ thôi" rồi lại "Bê cao cao lên không hỏng hết đồ!" Khiến nó tức đến nỗi đom đóm mắt.

Mỗi lúc định cãi, Nam lại gờ bài ca "Ồi đau đầu!", "Lỗi tại ai mà...", "Nhà tôi....do ai!" Làm nó tắc ngòi luôn

45 phút sau

Nó ngồi trên ghế sofa, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, mệt bỏ hơi tai.

- Này, uống đi!

Bơ phờ nhìn Nam đang cầm chai nước lọc, giọng nó uể oải.

- Ồ cảm ơn!

Cậu ngồi xuống cạnh nó, mắt đăm chiêu, xa xăm

- Đán anh với bà...

- Hử??? Nói gì nói to lên???

Khẽ thở dài, Nam ngả lưng nhìn lên trần nhà khiến nó tò mò quay ra

- Ông vừa định nói gì?

- Bộ dạng bà uống nước sao khó coi thế! Vừa mất vệ sinh vừa vô duyên!

Mặt nó méo xệch đi, đã bị bắt lao động không công giờ còn bắt bẻ tới cả dáng uống nước. Hậm hực lườm Nam tới mức muốn rách cả mắt, tay bóp chặt chai nước đặt unction lên bàn khiến nước bắn tứ tung. Nghẹn ngào không nói lên lời.

Hai người như nước với lửa. Nó thì hần học lờm cậu, Nam thì thần nhiên như không. Căn nhà như có gấn bom nổ chậm chỉ cần được kích ngòi là "Đùng" luôn

- Mẹ về rồi đây!

Giọng mẹ nó phá tan bầu không khí căng thẳng, vừa thấy Nam liền hí hửng ra mặt.

- A cháu qua rồi hả? Thấy phòng đó sao?

- Tốt cả cô ạ! Cháu cảm ơn cô đã cho cháu ở nhờ ạ.

"Khuôn mặt cậu ta trước mặt người lớn sao mà già nai thế?"

- Không phải khách sáo! Cháu cứ coi nhà cô như nhà cháu!

-...

- Hôm qua cô dọn sạch sẽ rồi, chuyển đồ qua chắc nhọc lắm cháu nh?

- Cũng bình thường ạ. Đồ cũng không nhiều nên cháu không nhọc lắm ạ

"Đồ hai mặt! Nặng nhọc gì? Toàn mình bê đồ cả mà!

Không nhiều á? Chỉ rất nhiều thôi

Đồ hót công lao người khác"

Nó bĩu môi, liếc xéo Nam đang "ngoan ngoãn" trước mặt mẹ nó mà lòng khó chịu.

Sau hơn hai tuần cậu ở nhà nó, không ngày nào là không có cãi vã, soi xét chỉ trích nhau.

Phản thắng lại luôn nghiêng về phía "người xấu"

Nó còn bị hạn chế chơi game khuya, bị bố mẹ bắt học nhiều hơn.

Đến lớp đau đầu, bị hành hạ 1 thì về nhà mức độ lên tới n lần

...

...

...

- Linh lên gọi Nam xuống ăn cơm đi con!

- Cậu ta có chân mà mẹ! Không xuống thì nhin!

- Nói linh tinh gì vậy con. Nam là bạn con cũng là khách nhà mình, phải đối xử sao cho phải phép, con lên gọi đi. - Nhìn nó âu yếm - Nhanh lên!

- Dạ!

Nó phụng phịu bê bát ra bàn, rồi bỏ lên gác gọi Nam, khiến mẹ nó chỉ biết lắc đầu. Bà biết hai đứa nhỏ từ bé đã suốt ngày "chiến tranh", nhưng bà biết Nam là cậu nhóc ngoan ngoãn, không như bạn bè cùng trang lứa, Nam có khuôn mặt, tính cách lý tưởng trong lòng bao thiếu nữ, theo lẽ tự nhiên thì giờ này sẽ có nhiều bạn gái, nhưng Nam thì khác. Bà tin tưởng nên mới cho cậu ở nhà mình.

Cộc cộc

- Ê xuống ăn cơm!

-...

Cộc cộc

- Ê nghe thì lên tiếng cái coi, đừng giả bộ điếc nghen!!!

-.....

- Ê tôi không có hứng thú đùa đâu!!

-....

"Trời không phải như vụ trước chứ???"

Nghĩ đến đây, nó vội vàng chạy lấy khóa dự phòng ngay bên phòng nó

Loay hoay mở cửa

....

- Ồ....

Mặt nó đỏ dần đều, mắt to tròn nhìn cậu, đóng cửa vào.

Đứng dựa cửa, người nó nóng như lửa, tim đập dồn dập, nó không có sức đứng nữa rồi, thở không ra hơi, miệng lắp bắp nói vọng vào trong

- Tò..ôi tôi khô..ng thấy gì đâu! Chỉ tại tôi tưởng ông như bữa trước nên xông vào thôi! Mẹ tò..ôi nói ông xuống xuống ăn cơm!

Đáp trả lại nó chỉ là tiếng im lặng.

Nó vừa sợ vừa xấu hổ, bỏ xuống nhà thì Nam đột ngột mở cửa kéo nó vào phòng.

- Ông...ư...ư...ư

Nam lấy tay bịt miệng nó lại, dòn nó vào góc tường khiến nó không kịp phản ứng chỉ biết tròn mắt chứng kiến

Bộ dạng cậu bây giờ khiến nó muốn độn thổ

Trên người cậu mặc duy nhất một cái quần đùi, người còn vương lại vài giọt nước

Cậu sát nó quá khiến nó có thể thấy rõ mọi chi tiết hoàn mĩ trên gương mặt Nam.

Nó cố gắng để đầu óc trong sáng nhưng não nó vẫn cứ hoạt động theo kiểu không thể sáng hơn được.

Tự dung các cảnh trong tiểu thuyết ngôn tình nó đã từng đọc ồ ạt tràn về.

Nhắm chặt mắt chờ đợi

"Đây là nhà mình...Cậu ta muốn làm trò đấy à?"

Thịnh

...

Thích

...

Thích

...

Mùi hương bạc hà mát dịu xông vào mũi nó

Mùi thơm của sữa tắm thật quyến rũ

Hơi thở của cậu áp sát vào tai nó, tim nó càng ngày càng đập nhanh

Lo sợ nắm chặt tay, môi mím chặt

- Không ngờ bà đại trai, hư hỏng như vậy!

Nghệt mặt

Đầu nó giơ lên tới 1000 độ C, biết ngay cậu ta chỉ toàn chọc nó thôi mà. Khuôn mặt đác trắng đó thật đáng ghét. Cậu nhìn nó khoe miệng nhếch lên

Hậm hực đẩy Nam ra toan bước đi nhưng vẫn còn uất ức, nó quay lại. Nam hơi ngạc nhiên nhưng cậu vẫn chống tay dương oai

- Ông...ông...Tôi...tôi đại trai, hư hỏng đó thì đã.. đã sao?

- AAAAA

Từ lúc nào nó tóm lấy tay Nam, không kịp phản xạ thì cậu đã bị nó cắn một cái đau điếng người, tay in rõ vết răng, còn có máu chảy ra, nhìn nó hằn học

- Bà là động vật hoang đại à?

- Ở ông bảo tôi bị ĐẠI trai mà nên tôi cho ông đại luôn cả thể

Nói xong nó hả hê chạy tốt xuống nhà, mặc Nam đang ôm tay vuốt xao đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Lộ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

- Hahahahahahahahaha

Tiếng cười của Dương vang vọng khắp lớp khiến nó xấu hổ, ngó nghiêng xung quanh rồi trừng mắt nhìn nhỏ. Dương quệt nước mắt trên khóe mi

- Vậy là bà bị chơi vố đầu á, muốn tôi chỉ cách trả thù hoàng tử băng chứ gì?Thảm nào cả ngày nay bà với ông Nam cứ gằm gừ như sư tử đại chiến. Haha Không ngờ Nam nhà ta cũng chơi cái trò đó! Đáng yêu quá!

Tiết 5, tiết sinh hoạt, Nam đi dự họp cán bộ chi đoàn các lớp, nó mới dám tâm sự với Dương bao nỗi uất ức tối qua. Vậy mà...

- Bà im giúp tôi đi! Xấu hổ chết đi được! Đi vô đúng lúc cậu ta tắm xong, lại bị chơi vố vậy! Bà là tôi bà có ức không?

Chống tay lên bàn, nó nhìn Dương chán nản.

- Haizzz tôi mà như bà, tôi sẽ chạy tới ôm hoàng tử, để cậu ta muốn đẩy ra cũng không được luôn ý! Bà sưông không biết đường tận hưởng!

- Đồ hám trai!

- Mà sao bà không chơi lại Nam, tắm xong còi trần ra, cho người ta vô phòng rồi làm tương tự hìhì

- BÀ BỊ ĐIÊN À?

Nó đập bàn, nhảy dựng lên khiến mọi người trong lớp quay ra nhìn nó ngạc nhiên hết sức.

Nhìn xung quanh xin lỗi part 2, nó ném cho Dương ánh mắt tia lửa điện.

- Tôi đùa mà! Bà flat khoe ra ai mà kích thích! Chỉ có Nam đẹp trai với bo đỳ siêu chuẩn mới có sức hút thôi! Tưởng tượng thôi máu mủi tôi cũng muốn phun trào rồi!

Nhỏ Dương ôm tay, mơ mộng, tâm hồn đang bay lên tận chín tầng mây.

- Dãi kìa!

- Đâu đâu đâu??

Dương vội vàng đưa tay lên lau miệng, thấy nó phì cười làm nhỏ biết mình bị lừa uất hận lườm nó.

- Ê mấy bà nghe tin gì chưa?

Vân Anh bí thư từ đâu xen ngang câu chuyện giữa nó và Dương, vẻ hót hải.

- Hả? Vụ gì vậy?

- Thì là

...

- Dương! Bà ra rót tôi cốc nước rồi tôi kể tiếp!

Nhỏ Dương suất thì té ngửa xuống đất, uất ức nhìn bí thư

-Ặc ặc sao bà không sai nhỏ Linh, sai tôi vậy?

- Thế bà có nghe không?

- Coooooooo...ó! Đợi tôi đó! Đừng kể mảnh!

...

...

...

- Tôi mới họp đoàn trên phòng về!

Vân Anh nhấp một ngụm nước

- Mấy bà biết anh Duy rồi đó!

- Ờ ờ sao?

- Anh ấy đẹp trai nhò?

...

Nó và Dương nghệt mặt, nhìn bí thư thất vọng

- Vậy thôi hả?

- Dĩ nhiên là còn

Uống thêm ngụm nữa, Vân Anh nói tiếp

- Anh ý còn rất là ga lăng nhé, thấy tôi không có nước liền mang ra chỗ tôi một cốc!

-....

-....

- Ở sao mặt hai bà thộn thế?

- Thế rốt cuộc chuyện còn hay hết?

- Hehe giỡn hai bà tí, gì mà căng thế? Thật ra giờ mới là chuyện chính nè!

- Ờ ờ

Nó và Dương mắt long lanh nhìn Vân Anh

- Anh ấy nói trường mình hằng năm cứ vào hè là lại có hoạt động làm tình nguyện, mỗi lớp cử 3 đại diện đi, biết lớp mình là ai không?

- Ai?

- Lớp trưởng Nam, bí thư tức là tôi và lớp phó

- Ủầy tưởng gì! Chả liên quan gì hết!

Hai con chán nản, khua tay Vân Anh khiến nhỏ đập bàn ỳnh cái

- Tôi nói hết đâu! Hè sang năm lớp phó phải đi tình nguyện bên phườn, lỡ đăng ký rồi, không bỏ được, nên lớp phải tiến cử ra 1 người khác. Nam bầu bà đó Linh và trên hết là anh Duy cũng phê duyệt!

- HẢ????????????????????

Nó liên bật như lò xo, mắt căng hết cỡ nhìn Vân Anh. Cả lớp quay ra nhìn part 3

- Dương! Dương! Tôi mơ đúng không? Bà đánh thức tôi cái!

Nhỏ Dương nhìn nó đang nhăn nhó, mà mặt méo xệch

- Số bà sượng vậy? Huhuhuhuhu Tôi ước được như bà quá Linh ơi!

"Con nhỏ phũ phàng này"

Thất vọng nhìn nhỏ bạn thân. Mặt nó căng như dây đàn, nắm chặt vai Vân Anh khiến nhỏ la oai oái

- Nhưng tôi không đồng ý!

- Bà bỏ ra! Đồng ý hay không thì danh sách cũng chốt rồi! Than với tôi làm gì?

UỶNH

- Em làm anh giật mình!

Duy đang ngồi trong văn phòng đoàn làm việc thì nó đẩy cửa xông vào khiến anh hơi ngạc nhiên

- Sao vậy? Anh lại mắc tội gì à?

Nó vội vàng kéo ghế ra đối diện bàn làm việc của anh, tay chấp trước mặt, miệng khản khoản

- Làm ơn xóa em ra khỏi danh sách tình nguyện mùa hè!!

Hơi thần thờ, anh nhìn nó rồi phì cười, ngả lưng ra ghế, tay chống cằm suy nghĩ

- Sao vậy? Đi tình nguyện cũng sợ à?

- Thật ra là...

- Lần này trường ta làm tình nguyện tại vùng gần biển, có thể ra đó chơi luôn, ngoài ra tại đó em có thể tiếp xúc với nhiều người, đồng cảm với họ, quen được cán bộ các chi đoàn trong trường, giúp ích cho sau này! Em nghĩ sao?

Hix nhìn khuôn mặt thiên thần đang giảng đạo của anh khiến ai chẳng nguôi lòng, cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội diễn ra trong đầu nó

"Đi

Không đi

Đi

Không đi

Đi

Không đi

..."

- Mà anh nghe nói ở đó đặc sản nhiều lắm. Tình nguyện viên năm nào tới đó cũng được người dân tặng miễn phí. Nhất là mực khô!

- EM ĐI

Anh nhìn nó, khẽ cười

Khi nhận thức được, thì đã không thể thu lại lời nói

Sao anh lại lời mực khô vào chứ.

Bắt công quá mà!

Chỉ tại nó thích ăn mực nướng, thích cái vị thơm thơm, dai dai, ngọt ngọt

Nghĩ tới thôi mà đã muốn chảy nước miếng

Ngâm ngủi, nó quay mặt bước đi

- Anh vui vì em tham gia

Câu nói của anh xuyên não nó

"O có phải mình nghe nhầm không nhỉ?"

Quay lại nhìn anh xác minh.

Ánh mắt anh dịu như trời mùa thu, nhìn nó đầy cảm xúc, vẫn với nụ cười thiên thần đầy quen thuộc, không khí trở nên ấm áp hơn.

- Em đi tức là cả tháng hè anh có thể nhìn thấy em.

Một cơn gió lùa vào qua cửa sổ, thoáng thoáng hơi lạnh, đuôi tóc nó nhẹ bay.

Trong phòng chỉ có hai bóng người.

Đôi mắt nó trong veo nhìn anh, về e ngại, vuốt tóc mai.

- Em xin lỗi. Hixhix Em không cố ý đâu nhưng gió thổi to nên... anh nói lại được không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Rồi anh ấy nói sao bà?

Dương nhìn đường, thỉnh thoảng lại quay ra nó, về hão hức ngóng trông.

Nó thì uể oải đạp xe

- Anh ấy cười rồi nói không có gì, vậy là tôi ra về!

- Tụt hứng quá, bà về thông tai đi. Đang đoạn cao trào!

Nhỏ Dương bấu môi làm nó chán nản

- Hix tôi cũng nghĩ vậy! Mà tới đoạn rẽ rồi! Mai nói chuyện tiếp! Bye bà!

- Bye bà

Nó và Dương mỗi người một ngã.

Thấy có lỗi quá, tại tự đứng có cơn gió lùa vào khiến tai nó ù ù. Lúc hỏi xong, mặt Duy ngạc nhiên rồi còn cười nữa chứ. Ngại quá.

Đang mãi nghĩ thì bất chợt gặp Nam đang đi bộ

"Ủa không đi xe buýt à?"

Hehe"

Nó cười nham hiểm đạp xe tới chỗ Nam

- Ê! Đi nhờ xe không?

Nghe tiếng nói cậu quay lại, mắt hơi nheo lại. Thấy nó, Nam liền trở về bộ dạng lạnh lùng vốn có.

- Không! Cảm ơn!

- Sao không đi xe buýt? Còn một đoạn dài nữa mới tới nhà mà?

- Nếu có lòng tốt bà đừng lôi tôi về?

"WTH?"

Định lý ở đâu người ta cho đi nhờ còn đòi hỏi, ra điều kiện vậy?"

Nó nhìn cậu hất hàm

- Không đi thì nghỉ nhá! Không có lệ! Không đi thì ráng đi bộ cho dài chân ra!

Nói xong, nó hã hê lao vút đi

BỤP

...

...

...

Tiếng kêu lớn vang khắp đường phố

Mắt cậu tròn lên nhìn nó

- HAHHAHAHAHA

Nhìn vẻ mặt khổ sở, đỏ ửng, đần đần của nó mà cậu không nhịn được, cười tới mức muốn rụng rốn.

Cậu để lộ rõ má lúm sâu cùng hai chiếc răng nanh được ẩn giấu từ lâu làm mê mẩn bao cô gái đi đường.

Còn nó thì khỏi nói tức tới mức độn thổ, xấu hổ muốn vùi mặt đi luôn.

Xe nổ lốp sớm không nổ, muộn không nổ. Chọn đúng lúc nó mới xỏ được cậu lại nó. Như kiểu muốn trêu ngươi nó vậy. Nhìn Nam đang sung sướng mà nó tức tới mức vò đầu bứt tóc, hành hạ bản thân.

...

...

...

- Có cần tôi đi bộ cùng không?

- Không!

- Ồ vậy tôi lên xe buýt nhé?!!!

- ơ ơ ơ???

Nam nhìn nó, mặt nham hiểm vạ lần khi xe buýt vừa tới bến, một mình dắt xe thì xấu hổ mà đồng ý cho cậu đi cùng thì nhục.

Nó mặt méo xệch, khó chịu, hần học.

- Thôi để bà lui thôi một mình khéo lại khóc, đưa xe để tôi dắt cho!

- Khỏi!

- Là bà nói đó nha?

- Thôi dắt đi này!

Nó "đánh" nhân nhượng đưa "chiến mã" cho Nam, mặt chán nản.

- Sao số tôi nó mãi không đỏ lên vậy!!! Toàn thua ông là sao?

- Ủ phải thôi! Trình bà chỉ có vậy mà!

Nừm xéo Nam cái, nó bĩu môi

- Ồ cứ khinh đi, rồi có ngày tôi sẽ hơn ông!!!

Đang đi bỗng bụng nó thắt lại khiến nó hơi khó chịu, mặt nhăn lại

- Bà sao vậy?

Nó khua tay

- Không sao!

Hai đứa tự làm bữa tối rồi nghỉ ngơi trước nhé

Công ty có việc gấp bố mẹ phải trực đêm mới về!

Yêu hai đứa

Nó trở mắt nhìn mảnh giấy ghi trên tủ lạnh

Dòng chữ này

Không lệch đi đâu được

Đây là chữ của mẹ nó

Cả hai sao lại trực đúng ngày hôm nay chứ?

Đi bộ về đã mỏi rã rồi chân tay, vậy mà còn phải làm cơm chứ!

Nó mở tủ

"Ồi trời ơi chẳng có gì ngoài chai nước lọc!!!"

Lại còn tiền mua đồ để ở dưới bàn bếp, cạnh tủ lạnh

Bước đi như zombie, nó ngồi phịch lên ghế sofa ngao ngán.

- Ngoài kia có siêu thị để tôi ra đó mua!

Nó thò mặt ra ghế, nhìn về phía phát ra tiếng nói.

- Ô sao ông ngoan thế? Có biết mua đồ không?

- Không biết nhưng hơn một cơ số người tất 1 đôi bán 15k thì trả giá 3 đôi 50k.

Nó thộn mặt ra, ngạc nhiên hết mức

- Sao..sao..sao ông biết vụ đó? Có mỗi mình mẹ tôi biết mà! Hay...Aizzzzzz

Bức xúc, sao chuyện xấu hổ của nó mẹ nó lại kể cho kẻ địch vậy?

Nó thảm than trách mẹ mình.

- Ông đi một mình được không?

- Tôi có phải chân yếu tay mềm đâu mà bà hỏi vậy?

- Lỡ ra ngoài có người bê đê hay biệt đội hám trai bắt cóc ông thì sao?

Nó bắt đầu tương tượng

- Bà cũng lo cho tôi đó

Nam vừa mở cửa thì nó nhanh nhẩu đi theo

- Tôi đi nữa! Có gì tôi còn mang thức ăn về an toàn. Không nhịn đói thì khổ!

- Bà....

Đi vô siêu thị, nó và cậu hẹn nhau 15 phút sau có mặt tại quầy thanh toán. Vậy là mỗi người một hướng

...

15 phút

...

- Ông mua nhiều vậy?

Nó nhìn xe đẩy của Nam mà ngạc nhiên

- Tôi nói bà mua đồ để nấu ăn chứ đồ ăn vặt à?

- Tôi thích ăn!

Xe nó nào là kem, một bịch bông ngô, kẹo cao su, nguyên hộp kẹo chupa chups, bánh ngọt, bim bim đủ loại,...khủng khiếp hơn là còn có túi quẩy cay cân to đùng

Cậu chỉ biết vuốt mặt với sự ngang ngạnh của nó

- Thích thì thích vừa phải thôi cả xe toàn bim bim với bánh kẹo? Không đủ tiền đâu!!!

- Ô ông bỏ bớt đi mà!!!

Nó nhìn Nam nài nỉ

- Ông bỏ bớt thịt, bớt rau, bớt cá nữa kia, cả mấy con tôm nữa,...bớt đồ ra đi! Có tôi và ông ăn thôi cần gì nhiều! Xin ông đó!

- KHÔNG! Ăn vặt không tốt! Tôi cho bà giữ lại hộp kem và gói đó. Còn đâu mang trả hết!

Nam chỉ từng thứ từng thứ một khiến nó như sắp khóc, phụng phịu

- Cứ ra thanh toán nếu thiếu tôi bỏ đồ vào là được chứ gì?

Do sự dai như đũa của nó, Nam đành chấp nhận.

...

- Của hai em tất cả là 500 nghìn.

Nam dựa lưng vào bàn thanh toán, khoanh tay, nhìn nó, thờ dài.

- Tiền mẹ bà đưa có 200 nghìn mà riêng đồ của bà đã chiếm 350 nghìn! Giờ bà định bỏ gì?

- Ông có tiền bỏ ra tôi vay tạm!

Nam nhún vai

- Tôi đi nhà rồi!

Nó nhìn chị thu ngân đang ngắm Nam đấm đuối mà cắn răng cắn lợi lần lượt bỏ đồ ra.

- HUHUHU Bao nhiêu đồ tôi lựa

Từ siêu thị về nhà, miệng nó không ngừng kêu ca, trách mắng Nam. Cậu cũng chỉ im lìm nghe nó, bất lực.

- Lên nhà tắm đi! Tôi làm đồ ăn

- Để tó...

- Nghĩ! Miễn giúp! Tôi không muốn cùng nhà bà ra đường ở đâu! Một mình nhà tôi là đủ rồi!

Lời nói quá phũ phàng của Nam làm nó hậm hực lên phòng tắm rửa sạch sẽ đến khi đi xuống thì đã thấy mâm bát sẵn sàng, còn vị đầu bếp thì đã mất tích

"Có lẽ Nam đi tắm

Để tôi coi tài năng ông ra sao mà chê tôi"

Nó tiến tới bàn, từ có thể nói lên cảm xúc hiện tại của nó bây giờ

"Quá đỉnh"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

- Sao vậy? Bị choáng ngợp trước tài năng của tôi à?

Nó giật mình nhìn Nam đang đi ra bàn ăn.

Tự hỏi một câu "Cậu ta có gì là không giỏi không vậy?"

Cái bàn trước mắt nó thật lấp lánh.

Đồ ăn nhiều như...không! Có khi còn hơn cả một buổi tiệc.

Mua có ít thịt, rau và hải sản mà cậu ấy làm được cả trăm thứ món phức tạp.

Lòng nó không ngót ngưỡng mộ, ganh ghét với sự hoàn hảo không chê vào đâu được

- Ông tuyệt...tuyệt...Sao ông biết làm nhiều vậy?

- Nhà tôi con gái thuộc vào hàng "chỉ để làm cảnh chứ không sử dụng được" nên việc nhà đều vào tay người đàn ông. Từ bé tôi đã được bố dạy nấu ăn chống chết đói khi ông vắng nhà.

Woaaaaa

Nó biết mỗi chị My vô dụng vì hồi bé cũng hay qua nhà cậu chơi nhưng không ngờ bác gái cũng...

- Bố ông tuyệt ghê!

Ánh mắt đầy sự ngưỡng mộ, không ngừng khen...bố Nam khiến cậu hơi khó chịu

- Bàn thức ăn này là do tôi làm chứ bố tôi làm à mà bà khen bố tôi? Nói nữa thì khỏi ăn!

- Ấy ấy. Sorry sorry. Ông tuyệt thật

Ọc ọc

Cái bụng nó bỗng kêu gào thảm thiết, hơi đỏ mặt, nhìn cậu cười trừ.

Hiểu ra ý nó, cậu ngồi xuống bàn, nó liền ngồi theo.

Gà chiên giòn tan, thơm lừng!

Cá thu sốt chanh dây vị miền chê

Đĩa xào thập cẩm có mực, tôm hấp dẫn làm sao

....

Lại có cả món tráng miệng

Mọi thứ được sắp xếp một cách tỉ mỉ, cẩn thận, bắt mắt không khác gì bữa tiệc tiền triệu trong nhà hàng năm sao.

Nhìn thôi là đã muốn nhỏ dãi rồi

Vừa dứt lời mời, nó liền ăn không biết ngừng nghỉ. Chưa bao giờ nó được ăn một bữa ngon mà đầy đủ nông sản lẫn hải sản như vậy.

...

- Ợ No quá! Ông siêu thật!

Nam ngạc nhiên trước cái thùng phi không đáy đang chứa đầy thức ăn của nó

- Con gái gì mà ăn như...lại còn ợ hơi nữa. bà xấu vừa phải thôi cho người khác xấu với.

Nó cười trừ xoa đầu, Nam uống một ngụm nước, nhún vai bất lực.

- Mai này tốn kém!

- Hả?

- Không có gì!

Cậu chống tay lên bàn nhìn nó hiền từ

- Ăn ngon không?

Như một chú cún con, nó quay ra

- Rất ngon

- No chưa?

- No rồi!

- Vậy bà xử lý đồng trong bếp nhé!

- Ừ

Để cậu làm khổ cực như vậy mà không làm tý gì thì vô dụng quá, nó vui vẻ nhận lời, lon ton vô bếp

...

...

...

Nụ cười trên môi dần tan đi

Choáng

Nếp nhăn trên trán ngày một rõ

- THẾ NÀY LÀ SAO????

Trước mắt nó là ngập một núi nồi niêu xoong chảo đầy dầu mỡ, bát đĩa tứ tung.

Giờ nó đã hiểu vì sao cậu bày ra một đồng món như vậy trong khi chỉ có hai người ăn.Đời nào Nam lại trở nên tử tế chứ?

Uất ức nhìn cậu đang thản nhiên ngồi trên ghế uống nước mà nó muốn xông ra bóp cổ.

- Đó là bà đã nhận lời! Ai Tôi không ép nha?

- Nhưng..

Phải! Là nó nhận lời nhưng không phải..

Quay ra nhìn cậu rồi lại nhìn mớ hỗn độn

Mặt nó như mếu, vò đầu bứt tóc, ngừng mặt lên trời hận đời vô đối

"Như vậy nữa đến bao giờ mới hết đây!!!"

- Nhìn bà ghê vậy!

Vật lộn hon tiếng đồng hồ với đồng bát đĩa, nó xuất hiện trước mặt Nam một cách bất thình lình khiến cậu hơi giật mình.

Bộ dạng nó thật thảm thiết, tóc bù rù, mặt còn vương vết nhọ nôi, người thì thơm phức mùi nước hoa mang nhãn hiệu "dầu mỡ", đầy uất ức.

- Hải lòng chưa?

Cậu nhìn nó, liền đứng dậy đi lấy gì đó.

Ánh mắt nó dõi theo tò mò không biết cậu ta có ý định gì. Hay vô đó bắt bẻ bát nào chưa sạch, xoong nào còn mỡ để hành hạ nó tiếp. Nghĩ đến mà nó nổi xung.

- Này!!!

Nam đưa ra trước mặt nó làm nó ngạc nhiên, mọi con giận đều tan biến, vui vẻ cầm lấy.

- Oa! Kem vị tôi thích! Tôi tưởng hộp kem tôi trả lại rồi mà!

Nó chợt nghĩ ra lúc ra khỏi siêu thị, Nam kêu nó đợi một lúc để cậu quay lại lấy đồ bỏ quên. Nhìn Nam cảm kích

- Cảm ơn ông nhá!

- Bà dễ dụ thật! Trời lạnh ăn ít thôi không tôi lại mang họa tạo bệnh cho bà!

Nó ngồi phịch lên ghế cạnh Nam, mở hộp kem trong sự sung sướng, lấy thìa cafe dưới ngăn bàn bắt đầu thưởng thức, mùa đông ăn kem là tuyệt nhất.

Cậu chỉ biết nhìn nó rồi lắc đầu.

Trong mắt Nam, nó không khác gì đứa trẻ lên ba.

Chỉ có ở cạnh nó cậu mới cảm nhận được con người thật của mình. Khẽ thở dài, cậu nhìn nó

- Bà có thích...người như Duy đoàn trường...không?

- Kiểu đẹp trai, nổi nổi á hả?

- Ủ. Đại loại vậy!

Nó ngừng ăn, hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc nó liền trả lời

- Hmm coi nào? Đẹp thì ai chẳng thích, đi ra ngoài đường được người ta kêu "Ủyyyyyyyyyy nhỏ kia có bạn trai đẹp ghê" thì cũng hãnh diện. Nhưng chẳng bao giờ có cái chuyện kinh điển đó đâu!

- Vậy à?

Đôi mắt Nam có vẻ tròng xuống, nó nhìn cậu, rồi vỗ vai, ra về ta đây

- Ông có bạn gái chê ông xấu hả? Cũng có người dám chê "hoàng tử băng" cơ á? Há há há

- Bà muốn biết à?

- Yên tâm, mồm miệng tôi kín lắm! Tâm sự với tôi là an toàn nhất! Nói với mỗi nhỏ Dương thôi, cứ tâm sự khéo tôi lại giúp được ông ý! hehe

Nói xong nó cho kem vào miệng, mặt há hê

...

...

...

- ÔNG LÀM TRÒ GÌ VẬY!!!

Miếng kem chưa kịp vào trong, thì Nam huých tay nó, khiến kem quệt một đường dài trên mặt, tím tái nhìn cậu.

- Ông đứng đó cho tôi!!

Nam nhìn mặt nó mà không nhịn nổi cười.

Vậy là nó xông tới, Nam thì chạy đi. Hai người đuổi bắt quanh phòng.

Tiếng hét của nó và tiếng cười của Nam vang vọng khắp ngôi nhà, phá tan buổi tối tĩnh mịch thường ngày trong ký ức của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Hôm nay nó phải dậy sớm hơn mọi ngày....để đi bộ tới trường. Bố mẹ nó thì đi làm từ tờ mờ sáng.

Từ lúc nó tỉnh dậy cũng chẳng thấy mặt mũi Nam đâu. Có lẽ cậu ta đi học trước. Nghĩ tới đây nó lùi thui vác cặp bước đi.

- Giờ mới dậy à? Lâu quá đó!

Nhìn thấy cậu đang tựa lưng đứng ở cổng, nó cảm kích vô cùng

- Ông không đi xe buýt à?

- Không. Hôm nay hứng đi bộ!

Lòng nó vui không tả siết, biết cậu không bỏ mặc nó đâu mà. Nó hào hứng vừa đi vừa kể đủ thứ trên trời dưới biển.

Con đường từ nhà đến trường dường như cũng gần hơn rất rất nhiều.

Bỗng bụng nó nhói lên, lại cảm giác khó chịu chiều qua.

- Sao vậy?

Thấy vẻ mặt nhăn nhó của nó, cậu hơi lo lắng, đỡ nó thì nó liền cười tươi

- Không sao! Giống hôm qua! Lại hết rồi nè!

- Ừm

Cậu nghi ngờ nhìn nó, thì nó cười tươi vỗ vai

- Tôi khỏe như voi. Ông không phải lo. Dù trời có sập hay biển có cạn thì Linh đây sẽ cố gắng đứng vững tới cùng. haha

- Nói linh tinh!

- 1,2,3.....chạy

Tiếng hô của cô dạy thể dục vừa dứt, lũ con gái liền chạy như lao về phía trước, tranh giành phần thắng bằng được, người đẩy qua kẻ đẩy lại, người ngáng chân kẻ bắt tóc,... dù mọi thủ đoạn, chạy cự li ngắn 100m mà nó tưởng như đây là cuộc chiến sinh tử, một mất một còn, ghê đến rợn người. Chỉ có mỗi nó là từ tốn rề rà hơn rùa bò, nhìn nhỏ Dương vừa chạy vừa gào như điên khiến nó phục sát đất.

Nó về chỗ ngồi, mồ hôi còn lấm tấm trên trán, thở không ra hơi.

Lũ con gái lớp nó cũng chẳng khác gì, nhưng bọn họ vẫn hừng hực khí thế, nhắm nhe đe dọa nhau, không khí không khác gì đại chiến thế giới. Bọn con trai trong lớp ai nấy nuốt nước bọt từng ực không ngờ có ngày được chứng kiến cảnh tượng con gái lúc nào cũng thần thiết mà giờ lại như khủng long xông pha, không ai nề ai như vậy.

Haizzz Và lý do khiến tình chị em trong lớp rạn nứt chính là Nam hoàng tử và lớp hàng xóm học chung hôm nay - 11a1

Vì trường của nó 3 khu khối 10, 11, 12 được tách biệt để tránh việc xung đột, ngoài dịp bí thư chi bộ đi họp, sao đó đi chấm thi đua và khai giảng đầu năm ra thì việc đàn em được tiếp xúc với đàn anh chị là hạn chế tối đa. Chỉ có tiết thể dục 1 lần 1 tuần mới có cơ hội gặp mặt. Hướng chỉ điểm phúc học với 11a1 mà bao thiếu nữ mơ ước lại cực kỳ hiếm, có khi cả năm học chung 1 lần. Trai 11a1 lại toàn ngoan, đẹp trai, học giỏi, tài năng thì có phần bội lại nhau mà được 1 anh trong đó, lũ con gái cũng bằng lòng.

Ngược lại, gái 11a1 lại đang nhắm nhe "hoàng tử" của lớp, lũ bà chán lớp nó dĩ nhiên vừa muốn cá nhà lại vừa muốn cá người, nên văng lười ra xa nhưng không quên giữ lười nhà khiến đội khách khó lòng xâm nhập.

- Con gái đã tập xong, con trai ra tập bóng rổ!

Tiếng cô giáo vang vọng, lũ con gái rú ầm ỹ muốn điếc tai. Nó cứ nghĩ cảnh này chỉ có trong phim, ai ngờ...

- Thay mặt 11a1 bọn em muốn tập luyện với các em 10a2 được không cô?

Một giọng nói bên hàng xóm cất lên, lũ vịt lại được đà quạc quạc hô hào hưởng ứng, nó thì thu mình ngồi một góc. Nó chẳng có hứng thú với tiết thể dục và nghĩ đây là môn không nên có nhất trên đời.

- Linh bà ra cổ vũ đi!!!

- Mệt quá! Cho tôi xin đi!

Nhìn ra phía vòng tròn vây quanh sân bóng rổ nó đã thấy ngột ngạt, khó thở. Giờ chui vào đó khác gì thiêu thân đi tìm đường chết.

Dù cố gắng giằng tay ra khỏi Dương nhưng nhỏ vẫn kéo nó lên vô bằng được, vừa mới chen được thì anh Duy đã đứng ở đó từ lúc nào, nhìn nó đầy hy vọng

- Anh biết nói điều này hơi vô lý. Nhưng mong em cố vũ anh!

"Hả?????????????"

Lũ con gái lớp nó nhìn nó đầy ngưỡng mộ

Dương nghe vậy liền ấn đầu nó xuống

- Dĩ nhiên bọn em ủng hộ anh ạ!

"Hơ hơ bà nói cái gì vậy?"

Nó mặt méo xệch nhìn nhỏ Dương đang tí mắt cười với trai, rồi quay ra nhìn Duy không biết làm thế nào. Anh bỏ vào sân khởi động.

Đang tính quay ra trách nhỏ Dương thì Nam xuất hiện, khuôn mặt lạnh băng, giọng mỉa mai

- Không định bán đứng lớp cổ vũ đội khách đó chứ?
- Dĩ nhiên tôi với Linh không làm vậy rồi! Ông nghĩ chúng tôi như vậy sao?

Quay ra nhìn nhỏ Dương part 2 " Bà làm trò gì vậy?"

Nam nhìn nó dò xét làm nó chỉ biết cười trừ.

- À ừ...
- Tốt nhất đừng quay lưng với lớp.

Nói xong, Nam bỏ đi, nó tóm chặt tay nhỏ Dương khiến nhỏ kêu lên

- Bà là trò gì vậy?
- Bà biết rồi còn hỏi!
- Biết gì?

Điều bộ giả nai của nhỏ làm nó tức điên lên

- Ai bà cũng nhận lời cổ vũ! Bà nhận thì đi mà làm, lôi tôi vào chi vậy?

Dương liền đắc trí, lý giải cho nó

- Này nhé! Giờ tôi cổ vũ 10a2, bà cổ vũ 11a1 rồi lát sau 10a2 ghi bàn bà lại cổ vũ 11a1. Vậy là thuận cả đôi đường!
- BÀ BỊ CÁI GÌ VẬY?

Theo phản xạ, nó liền hét toáng lên làm mọi người xung quanh nhìn nó với ánh mắt kỳ quái. Dương vội bịt miệng nó, kéo sát vào người nhỏ, thủ thủ

- Bà bé bé miệng chứ!
- Nhưng như thế là hai mạng đó!
- Làm gì có ai quan tâm!
- Tôi không cổ vũ ai hết! Bà nhận thì đi mà làm!!!
- Bà ngốc này!

Nó cương quyết nhìn Dương khiến nhỏ bất lực nhún vai.

- Này em chạy một rồi phải không?

Giọng nói phát ra từ phía sau làm nó và Dương giật mình quay đầu lại.

Dương há hốc mồm.

Nó lấp bắp, tư thế phòng thủ.

- Ở sao lại là mấy chị?

Những gương mặt thân quen, thù phạm gây sự với nó đầu năm mà giờ lại xuất hiện với vẻ đầy tội lỗi. Bà chị dẫn đầu tay cầm chai nước lạnh, đưa nó, thành khăn.

- Bọn chị không biết tạ lỗi thế nào, mong em tha thứ! Chị biết lỗi rồi!

Họ đồng loạt cúi đầu

"Có cần phải phô trương vậy không?"

Mọi ánh mắt lạ lùng, thắc mắc hướng về nó, xì xầm to nhỏ.

Nó bối rối, khua khua tay

- Không sao đâu, hiểu lầm mà!

- Nhưng bọn chị rất ân hận. Nếu không nhận được lời tha thứ của em bọn chị sẽ bị phạt cho đến cuối năm mất!

Nhìn vẻ khổ sở của chị ta và đồng bọn thì nó cũng hình dung được họ sợ hình phạt đó như thế nào. Nhưng trên hết, người làm cho họ sợ tới vậy không lẽ là...

Dương và nó không ai bảo ai liền quay ra lén lút nhìn Duy.

Anh lúc nào cũng tốt vậy mà không ngờ...

Ừc...

Nó đành nhận chai nước trên tay chị ta tu một ngụm hết sạch khiến chị ta và đồng bọn vui mừng rạng rỡ, cảm ơn rồi rút, đi về phía lớp mà vẫn không quên quay lại nhìn nó cười tít mắt.

Bíp Bíp

Hiệu lệnh tập trung đã vang lên.

Cuộc đối đầu giữa hai đội 11a1 và 10a2, giữa Nam và Duy chính thức bắt đầu.

Ai sẽ là người giành được bóng? Và ai sẽ là người chiến thắng?

Bạn đang đọc truyện *Lộ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Lớp 11a1 giành được bóng rồi kìa!

Tiếng hô vỡ òa.

Chiều cao Duy nhìn hơn Nam nên đã bắt được bóng, anh nhanh chóng vượt qua hàng rào 10a2 ghi 2 điểm đầu tiên.

Cú ghi bàn đầu đó đã đánh động vào tâm lý lớp nó, khiến suốt hiệp một đội nó chỉ trong tư thế phòng thủ.

Bíp bíp

- Kết thúc hiệp 1! Nghỉ giải lao 2 phút!

Tiếng còi vang lên, các đàn anh chị 11a1 vênh lên nhìn lũ chúng nó với tỷ số 14-6, ánh mắt ám chỉ

"Lợi hại chưa? Lớp tụi bay toàn một lũ gà"

Chị gái bên cạnh, phe phẩy quạt, phũ phàng nói những từ chua chát

- Từ nãy thấy mỗi Nam ghi bàn, lớp 10a2, con trai chắc vô dụng hết trừ Nam đẹp trai ra!

Cay đắng hơn là lũ con gái lớp nó cũng gật gù a dua khiến lũ con trai khinh khinh, ánh mắt như nói rằng

"Chưa đến phút cuối chưa biết ai hơn ai!"

Nó cũng muốn hô hào, động viên

Nhưng

...

Động viên ai bây giờ?

Nam và Duy thỉnh thoảng quay ra chỗ nó thì nó liền ngoảnh mặt chỗ khác, trốn tránh.

Tất cả là tại nhỏ Dương. Không phải tại nhỏ bày trò, nhận lời cả hai thì giờ nó cũng không như vậy.

2 phút trôi qua nhanh chóng

Hiệp 2 lại bắt đầu

Đội hình lớp nó thay đổi, Nam giữ bóng ra giữa sân, bị kèm bởi Duy.

Nam là át chủ bài của đội, nếu lần này bị đối phương cướp bóng rồi ghi bàn thì không chỉ bị cách biệt tỷ số lớn mà tinh thần chơi cũng xuống dốc đứt phanh.

Cả lớp nín thở.

Nam vẫn giữ bóng

Cậu sắp phạm lỗi 5s

...

Im lặng

...

Ngay tại đó, cậu và Duy cùng nhảy lên.

"Duy giành được???"

Ngay hiệp 1, khi tranh bóng cậu đã bị thua?

Chiều cao của Duy sẽ khiến anh chặn được cú ném đó?

...

...

- Đội 10a2, ném xa 3 điểm, đội 11a1 lỗi phạm người ngoài vòng 3 điểm. 10a2 chuẩn bị thực hiện ném phạt.

Tiếng cô giáo vang lên, mọi người không ai dám tin và mắt của mình nữa.

Mọi việc diễn ra quá nhanh.

Sức bật của Nam dường như không còn như lúc đầu, cậu bật cao hơn, bóng bay theo quỹ đạo vào rổ từ lúc nào.

Duy khóa bóng không thành, chạm vào người Nam, bị phạt.

Lớp nó vỡ òa, ôm nhau mừng rỡ. Khoảng cách chỉ còn 4 điểm. Chiếm được ưu thế lớp nó liền ghi thêm 4 điểm giúp tỉ số được cân bằng.

- Làm tốt lắm! Cứ thế tiến lên!

Nam đập tay cùng đồng đội, khích lệ, khiến cả đội hừng hực khí thế. Nam thường ngày ít nói, lạnh lùng nhưng không ngờ trên sân đấu cậu lại là người lanh trí, bình tĩnh như vậy.

Độ ngẫu của cậu trong mắt lũ con gái tăng cao, mắt hiện rõ hình trái tim

- NAM ƠI CỐ LÊN!!!

Duy thấy đội mình đang lo lắng, liền lau mồ hôi, tập trung cao độ.

- CẢ ĐỘI CỐ GẮNG LẤY LẠI ĐIỂM!!!

- RỒ!!!

Giọng anh đồng điệu, hô to lấy lại tinh thần của cả đội.

- Oaaaaaa ngầu quá đi à!

- Duy lớp mình là số 1!!

Lũ con gái thấy vậy lại quay ra tíu tít khen lên, nhìn Duy ngưỡng mộ.

- Duy lại bắt được bóng rồi kìa!

Một tiếng vang lên, mọi người lại tập trung vào trận đấu

- Duy ơi cố lên!!!

- Nam ơi cố lên!!!

- 11a1 Chiến thắng!!!

- 10a2 Tiến lên!!!

Nam từ đầu đã xông tới chắn trước mặt Duy. Anh liên ngó xung quanh, nhưng đội anh đang bị 10a2 kèm thế trận 1-1, Nam lại là người kèm chặt, muốn thoát cũng khó, giữ bóng lâu sẽ bị phạm lỗi, anh không thể ném 3 điểm.

Bịch! Bịch

- Woaaa Lừa bóng! Thoát vây rồi!!!

Tiếng hô hào 11a1 rộn khắp nhà thể chất.

Anh lại ghi bàn 2 điểm.

Nhưng khi bóng vừa xuống rổ, Nam liền bắt bóng, vượt qua hàng phòng thủ 11a1 dễ dàng, cậu vươn người thì Duy đã nhanh chóng chặn cậu, không cho cậu ghi ném 3 điểm. Mặc cho bị chặn cậu vẫn ném lên.

Bóng bật bảng

Do bóng chạm đầu ngón tay, khiến nó bay lệch quỹ đạo.

Tiếng ohhh tiếc nuối chưa kịp thốt lên thì trung phong 10a2 liền bắt bóng bật bảng, Duy do quá chú tâm vào bóng đã không để ý Nam, nhanh như thoát cậu đã kèm chặt trung phong 11a1. Trung phong lớp nó lại có ngoại hình cao, to hơn Duy nên dù anh có chạy đến kịp thời ng anh khó lòng chặn được cú úp rổ. Đội lớp nó lại ghi 2 điểm, đưa thế trận về như cũ.

Kết thúc hiệp 2

Mọi người và cô dạy thể dục đều không ngờ ý đồ sắp xếp đội hình, tính toán lối chơi của Nam lại hoàn hảo như vậy.

Duy hơi ngạc nhiên, anh hiểu ra hiệp 1 cậu chỉ thăm dò thực lực để xếp đội hình của đội sao cho cân đối. Anh cũng không biết dùng từ gì để miêu tả cậu. Cậu là một đối thủ đáng gờm về mọi mặt.

Nam quệt tay lau mồ hôi, nhìn vào bảng điểm 16-16, rồi quay ra phía nó.

Dĩ nhiên, nó không khỏi vui mừng vì lớp nó thắng liền cười với cậu, nhưng lại lén lút nhìn sang Duy. Khó xử vô cùng. Nhỏ Dương từ nãy giờ toàn cổ vũ 2 phe, đứng cạnh mà xấu hổ.

Hai người dường như là tâm điểm của sân. Ánh mắt Nam và Duy nhìn nhau đầy khiêu khích như nói lên "Tôi nhất định không thua đâu!"

Không khí dần nóng lên.

Con gái lớp nó cũng bỏ qua mọi chuyện mà cổ vũ đội nhà khiến lũ con trai hào hứng hô theo

- 10a2 CỐ LÊN

Lớp bên không kém cạnh

- 11A1 THỪA THẾ XÔNG LÊN

Nó căng thẳng nhìn trận đấu. Lần đầu nó chứng kiến trận bóng rổ tập mà hay như đấu thật, cả hai không ai nhường ai.

Tự dưng bụng nó nhói lên, nó ôm bụng kéo tay nhỏ Dương đang gào thét cổ vũ.

- Bà ơi! Tôi đau bụng quá!

- Hà? Bà muốn đi nặng à? Hix đang xem hay!

Nhỏ gạt tay nó, mặt phụng phịu. Nó chỉ biết khua tay, mặt nhăn lại, nghĩ nhỏ bạn có lý

- Không! Mà...chắc lát khô!

Bụng ngày một đau hơn, nó lại tóm tay Dương

- Tôi đau quá bà ơi!

- Cố nhịn đi!

- Không! Tôi..tôi..không..buồn...

Mồ hôi chảy ra mỗi lúc một nhiều, nó tóm chặt tay Dương khiến nhỏ đau, khó chịu, quay lại.

- Bà...bà...bà sao vậy?

Nhỏ gạt mình, mặt nó đang nhăn nhó, tái mét, mồ hôi nhễ nhại. Nó đau đốn, cơn đau càng ngày càng lên cao, như từng khúc ruột đang xoắn lại, cồn cào lên. Nhỏ hoảng hốt

- Trời ơi! Bà sao vậy?

- Tôi đau quá...a..

Nó thở hổn hển, nói không ra hơi, bám chặt tay nhỏ Dương đang hốt hải, người dần khụy xuống, Dương vội vàng đỡ nó, mồ hôi nó ướt sũng áo, khiến nhỏ sợ hãi

- Huhu CÔ ƠI! LINH...LINH...CÔ ƠI...LINH...LINH..BỊ SAO...SAO..Á CÔ!

Đôi mắt nó mờ đi bởi nước mắt, loáng thoáng trong đầu nó là tiếng nhỏ Dương, tiếng ồn,... cảm giác xung quanh dần xa vời đi.

Đau..

...

Đau

...

Đau

...

Đau quá

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

"Trắng quá

...

Hết đau rồi

...

Mình đang ở đâu đây?

...

...

Đây là thiên đường??

...

Mình chết rồi ư?"

- Bà dậy rồi hả?

Khuôn mặt trắng hồng, gầy gầy, cái mũi tẹt tẹt, mắt híp một mí, môi đỏ au này

...

...

- Ô... bà cũng xuống thiên đường với tôi à?

Nhỏ Dương không ngần ngại đập một phát vô đầu nó khiến nó đau đớn kêu lên

- Sao? Thiên đường gì? Tôi yêu đời lắm nha!

Nó lồm cồm ngồi dậy, xoa xoa cái đầu, thì ra đây là phòng y tế, nó nhìn Dương uất ức

- Bà có cần đổi xử với tôi như thế không?

Giờ nó mới để ý, mắt nhỏ đang đỏ hoe.

"Nhỏ Dương vừa khóc sao?"

Nó ngạc nhiên một lúc, nó chỉ nhớ mỗi sự việc cuối cùng trước khi nó bất tỉnh là nhỏ đang gọi cô giáo tới, nó thì quần quai đau đớn.

"Nhỏ khóc vì mình sao?"

Nó thầm tạ ơn ông trời cuối cùng đã trả lại nhân tính cho Dương, nhìn nhỏ cảm kích, mắt nó dưng dưng

- Bà...bà lo cho tôi lắm hả...????

- Bà ăn dưa bỏ hả?

Thái độ nhỏ quay ngoắt 180 độ khiến nó chóng mặt, nó thờ hất

Đúng là các cụ xưa có câu "Giang sơn dễ đổi bản tính khó rời" làm gì có chuyện nhỏ lo cho nó chứ, chẳng bao giờ giúp nó được cái gì toàn đẩy nó vào thế tiến thoái lưỡng nan, lúc hệ trọng thì không thấy đâu, toàn lúc tàn cuộc mới thấy mặt mũi.

- Mà bà đưa tôi lên đây hả?

Câu nói vừa rời khỏi miệng nó, nhỏ Dương lại đập một cú trời giáng vô đầu nó. Lần này, nó bực thật rồi, nó liền quát lên

- Bà bị khủng hả? Sao đánh hoài vậy? Tôi vừa mới bệnh dậy đó nha!

- Ồ khủng đó! Tôi còn muốn đánh bà nhiều nữa kia!

Nó chẳng hiểu Dương đang nói quái gì nữa, nó vừa trải qua cơn đau thập tử nhất sinh mà nhỏ thân nhiên như không, nó nhìn nhỏ đầy uất ức.

...

...

...

- Em tỉnh rồi à? Sao vậy hai đứa có chuyện gì à?

Giáo viên y tế bước vô phòng, tay cầm theo vài viên thuốc, ngồi xuống bàn làm việc gần giường nó, cô nâng gọng kính, nhẹ nhàng giải thích.

- Hiện tượng đau bụng của em là do em đến chu kỳ mà lại ăn uống quá nhiều đồ có tính hàn như hải sản, kem, nước lạnh,...và còn hoạt động mạnh! Đây là thuốc giảm đau! Em có thể uống nếu còn đau

SHOCK

Vậy là....

Nó vội nhìn xuống

...

...

Động thổ thần công

Nó khóc không ra tiếng, nhăn nhó nhìn chiếc ga trắng có dính vết máu.

Giờ thì nó mới hiểu ra thái độ của nhỏ, nuốt nước bọt ực cái

Mặt nó đỏ lừ, cúi đầu sầm hối không quên liếc trộm nhỏ Dương đang hắt hàm, áy náy nhìn cô bằng ánh mắt "vô" số tội

Cô giáo như hiểu ra ý nó, hiền từ nói

- Cái này em không phải lo! Cô sẽ mang về giặt!

- Em xin lỗi cô!!!

Nó nhảy xuống giường, bối rối

- Sáng mai em sẽ mang trả phòng y tế ạ!

Nó lật đật lật tẩm ga một cách vụng về, nhỏ Dương thấy vậy cũng qua giúp một tay.

Giáo viên y tế chỉ biết lắc đầu, cười, rồi lại tiếp tục công việc ghi chép của mình.

Như nhớ ra gì đó, nó quay ngoắt lên nhìn Dương, mắt tròn ngược khiến nhỏ bất ngờ.

- Gì nhìn tôi ghê vậy?

- Bà...bà...lớp...lớp...mọi người có...có...

Hiểu ra ý nó Dương thở dài

- Yên tâm đi, quần bà màu đen ai mà biết chứ!

- Vậy hả?

- Tôi mà điều bà à? Nếu bà mà bị phát hiện thì tôi từ bà luôn! Coi như không quen biết! Xấu hổ ban đại diện! Đến ngày của mình còn không nhớ!

Nó lờm nguýt, hơi bức xúc vì lời phát biểu của nhỏ bạn "cực thân" nhưng lòng nó cũng nguôi phần nào. Nếu chuyện này mà bị lộ ra ngoài thì nó đâu còn đất để sống, huống chi lớp nó và lớp 11a1 học chung lúc đó, tin lan ra khắp trường nó chỉ có nước tự kỷ tại gia.

Thở phào nhẹ nhõm, thu dọn xong nó ngại ngần chào tạm biệt cô.

Giờ thì chỉ còn cách đi về nhà chứ còn học gì nữa trong tình trạng này.

Vừa mở cửa, đập ngay vào mắt nó là một túi màu đen.

Nó ngạc nhiên, hướng ánh nhìn về phía chủ nhân túi đồ.

- Cầm lấy đi!

Là Nam

...

Nó nhìn túi đồ thắc mắc.

- Gì..gì vậy?

- Nói cầm thì cầm đi! Hỏi nhiều vậy!

Nam hần học, lạnh lùng quẳng túi vào tay nó, bỏ đi, mặc nó đang đứng như trời trồng nhìn bóng cậu khuất dần, đầu hiện đầy dấu chấm hỏi.

"Tên này hôm nay khùng hả?"

Nó từ từ mở túi

...

...

...

Như bị chết đứng, tai nó ù ù, tim hoạt động hết công suất, mặt dần chuyển sang màu đỏ, tay run tưởng như không còn chút sức lực nào, nhiệt độ cơ thể lên tới nghìn độ C, người nó như tàu hỏa đang xì khói nghi ngút.

Giờ nó thật sự muốn đào lỗ chôn mình quá.

- Sao bà kêu không ai biết vụ này mà?

Nó quay ra nhìn chăm chăm vào mắt nhỏ Dương, giọng uất ức, run lên giận dữ, khiến Dương lúng túng, ngó Nam đi khuất, rồi nhìn nó gượng gạo, đầy tội lỗi, hai ngón tay chọt chọt vào nhau.

- À ừ thì... Bà nặng như voi á! Tôi sao đưa bà lên đây được! Nam đưa bà lên phòng y tế...lúc...lúc đặt bà xuống...tôi..ông ý bỗng sững người...lúc...lúc đó tôi mới biết...làm sao mà tôi..biết trước bà như vậy!

Nó nắm chặt túi đồ, tay run run răng nghiến ken két

- Vậy mà khi này ai to miệng "Không ai biết" hả?

-...

- Hả?

-...

-Hả?

Con giận đang tỏa ra, lần áp nhỏ Dương làm nhỏ chỉ khép nép nhìn nó sợ hãi.

- Còn ai biết chuyện này không?

Nhỏ như đang đối diện một con hổ đang gầm gừ nhắm nhe đòi ăn thịt, khóc ròng hai hàng nước mắt.

- Thật...thật ra còn...còn...anh Duy...vì anh theo..theo..sau ông..ông Nam nên...không kịp che dấu!

Câu nói của nhỏ không khác gì tiễn nó xuống địa ngục

Nó đã thấy thần Hades với con ngao ba đầu đang hăm hè sẵn đợi nó.

Nó hét nhìn nhỏ Dương căm uất, rồi lại than trời đất sao lại đẩy nó tới nơi này

"Phật tổ chúa trời ơi con không muốn ở trái đất nữa"

-....

Thấy nó im lặng Dương liền giật túi trên tay nó

- Gì vậy bà?

...

...

...

Há hóc miệng

Mặt nhỏ méo xệch đi, các cơ miệng giật giật. Nhỏ nhìn nó đang chờ người, mà thấu thay.

Trong túi là một bộ quần và "cái đó"

Nhỏ muốn cười nhưng đưng phải ánh mắt đầy sát khí của nó liền thu ngay lại.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Bà cứ định trốn trong nhà vệ sinh như vậy hả?

Nhỏ Dương đứng ngoài cửa phòng vệ sinh nữ nói vọng vào trong vẻ lo lắng.

Nó đã ở trong đó hận đời hận trời tận 30 phút kể từ khi biết sự thật.

- Trong nhà vệ sinh mùi kinh khủng vậy mà bà cũng chui vô đó lâu vậy! Tôi phục bà!

-...

- Bà mà không lên tiếng tôi vô lớp đó!

- Bà đi luôn đi!!!

Giọng nó nói hất ra, nhỏ biết nó đang hằn học trong đó mà không biết nói gì hơn.

Nhỏ trách nó trốn đâu không trốn chui vô nhà vệ sinh toàn khí NH₃, mùi thom nồng nặc khiến nhỏ chỉ biết bịt mũi đứng ngoài, may là đang trong tiết học không người qua nhà vệ sinh lại tưởng nhỏ bị động kinh.

- Tiết cuối là tiết chủ nhiệm á! Tôi sợ "sát thủ" lắm!

Nó ngồi trên bệ toa lét, vò đầu bứt tai, mặt nhăn mày nhí, khó chịu, muốn khóc mà dằn không ra một giọt.

- Bà đi đi cứ mặc tôi!

- Tôi đi thật á!

Nhỏ Dương nói vọng vào, làm nó phát cáu

- Bà để tôi yên!

Nhỏ đi một đoạn lại quay lại

- Tôi đi á!

Nó mặc kệ không trả lời, day dứt oán hận

"Sao số con đen vậy chứ?"

Ông trời làm vậy thì sau này còn ai dám lấy con đây?

Người ngoài hành tinh hãy đưa con lên mặt trăng ở! Con hứa sẽ làm osin cho người suốt đời!"

...

...

...

Im lặng

Giờ nó mới để ý, nhỏ Dương không thấy oang oang bên ngoài nữa.

"KHÔNG PHẢI NHỎ BỎ MÌNH THẬT CHỨ?"

Nghĩ đến đây nó mở cửa.

Ngoài phòng không một bóng, khiến nó chỉ biết vuốt mặt.

Tức giận nó đập vô tường.

Đau điếng chân, không chuốc được giận còn mua bực vào người

"Bạn với bè! Nói đi là đi! Tốt thấy sợ luôn!"

Giờ giải lao giữa tiết, nó như tên trộm, thấp thò ôm túi đồ "vàng bạc" trong người, ló đầu vô lớp. Khám thỉnh không có gì bất ổn, trong lớp mọi người đang chú tâm "buôn dưa lê, bán dưa cà" nên nhân cơ hội chạy thật nhanh vô cất túi đồ trước khi quá muộn.

- A Linh!

Tìm nó hững lại một nhịp, nuốt nước bọt nhìn về phía đũa trời đánh đã hướng sự chú ý của mọi người vào nó, cố gắng cười tươi nhất có thể. Lũ bạn vây quanh nó hỏi thăm

- Bà có sao không? Lúc thấy bà đau quần quai tôi lo lắm đó!

"Nếu lo cho tôi thì cho tôi về chỗ đi! Không tôi đột quỵ mất"

Nó trầm nghĩ, mặt cười mà không khác gì khóc, giấu túi đồ ra sau lưng, ngoảnh quanh tìm sự trợ giúp

"Con nhò trời đánh! Kêu lên lớp mà sao không thấy mặt mũi đâu vậy?"

- Người ta mới ốm dậy mọi người phải cho người ta hít thở chứ, vây quanh vậy sao thở nổi!

Ánh mắt nó long lanh hiện rõ hình trái tim, cảm kích vô cùng với vị anh hùng phương nào đã tới giúp nó.

Nụ cười tắt dần

Nghệt mặt

Dáng vẻ cao cao đó

Khuôn mặt khả ái đó

Nụ cười thiên thần đó

Nó quay phắt đầu vào trong, chỉ sợ tiếp tục nhìn thì ngày mai sẽ được vinh dự ngồi cùng các cụ ngắm gà còi chuồng mát.

Duy gọi nó ra ngoài

- Cái này...anh...anh...nghĩ...em...cần...Nãy anh có qua phòng y tế nhưng..

"Không phải chứ???"

Lại là túi màu đen

Không cần mở nó cũng biết bên trong đựng cái gì.

Nó ghét màu đen!!!

Lũ con gái hóng hót trong lớp rí ầm ĩ, ghen tỵ với nó mà đâu hiểu nỗi khổ, sự nhục nhã mà nó đang trải qua

Mặt nó trông không thể đỏ hơn được nữa, nhìn lũ bạn đang hiểu lầm anh tỏ tình mà lòng nó đau khổ.

Lặng lẽ nhận "quà" trên tay anh, anh cũng bối rối, mặt đỏ không kém cà chua là bao.

Anh gãi đầu, gượng gạo

- Ờ ừm...em...thôi sắp vào tiết rồi...có gì...nói chuyện sau nhé!

Nó còn có thể nói gì được chứ? Gật đầu nhẹ cái, anh liền quay đi.

Nó biết chắc chắn anh đang rất xấu hổ, mà sao đen đui vậy chứ nó sẽ ghi nhớ ngày này vào cuốn sổ "Những ngày tận thế" để cho con cháu đời sau ghi nhớ mà thấp nhang đuổi tà.

Khóc ròng thành dòng sông, nó choáng tới mức không thể nhìn ra được gì, đâm sầm vào cánh cửa nhưng sự đau đớn đó có là gì đâu.

Lũ bạn trong lớp thì lại nghĩ nó được tỏ tình đang chết trong sung sướng, đi không cần nhìn, đập đầu cũng không thấy đau.

Và y như rằng

- Ô bà lên lớp rồi à? Tôi tưởng bà ở đó luôn chứ?

Nhỏ Dương đang nhai bánh mì nhồm nhoàm, ngạc nhiên nhìn nó, cười xuê xoa

- Đợi bà lâu mà giờ tôi mới được ăn sáng nè!

Theo sau nhỏ là khuôn mặt nó không trông đợi nhất - cậu hoàng tử băng.

Nó nuốt nước bọt ực cái, tính quay đầu bỏ đi

- Những thứ được coi là bí mật thì giờ lại rõ như ban ngày!

Nam nheo mắt nhìn cái túi, cười nham hiểm đến rùng mình.

Câu nói của cậu như đổ thêm dầu vào lửa, lũ bạn càng nhốn nháo lại còn đòi mở túi Duy đưa, hai tay nó cầm hai túi mà mặt tái mét, nhỏ Dương lúng túng muốn giúp nhưng tay cầm bánh mì, tay cầm hộp sữa thì nhảy vô làm sao được cơ chứ. Nó đành cắn răng nhìn Nam đầy "âu yếm", cầu xin sự trợ giúp, cậu chỉ nhún vai ra vẻ "Không giúp vô điều kiện" khiến nó tức muốn học máu.

- Cô vô cô vô! Về chỗ ngay!

Mọi người giải tán nhanh chóng, nó cũng thông thả, nhẹ nhõm về chỗ cất vội hai túi vô cặp. Chưa bao giờ nó cảm thấy mình yêu cô Minh tới vậy. Nhất định sau này cô có mất nó sẽ lập một đền thờ tạ ơn.

Cô bước vào đặt cặp lên bàn, vẻ hơi buồn bã.

- Cô có tin muốn nói!

Cả lớp im ắng nghe ngóng

- Sắp tới cô bận công tác nên em cô sẽ tạm thời thay cô chủ nhiệm lớp ta nửa học kỳ tới, và giáo viên dạy văn lớp ta cũng sẽ bị thay đổi.

Cả lớp vẫn im ắng, mọi người hết sức bàng hoàng vì tin tức đột ngột đó

Không dám tin nổi vào tai mình nữa.

Bí thư Vân Anh liền đứng dậy phát biểu, giọng run run, nước mắt rớt như mưa

- Thưa cô vậy là bọn em phải xa cô sao ạ?

Cô Minh nhìn lớp, thờ dài, gật đầu rồi bỏ ra ngoài cho lớp tự quản

...

...

...

- Tối nay tụi mình đi ăn mừng đi

Nhỏ Vân Anh thay đổi 180 độ, khiến cả lớp rộ lên như kiến vỡ tổ, nhảy múa sung sướng, hưởng ứng theo nhỏ.

Đầu năm nhận tin chủ nhiệm là bà la sát của trường đã xui lắm rồi, giờ thoát được cô tận một học kỳ chúng nó vui chẳng hết chứ buồn với cảm động cái gì, chỉ là quá bàng hoàng vì sao cô đi muộn thế.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Giờ nghỉ trưa đã đến, nó đang chuẩn bị đi nạp năng lượng để chiều còn phải gánh bảo tấp môn Anh thần thánh và cũng để xua tan bầu trời u tối đen đui hôm nay.

Nó ghét tiếng anh còn hơn mèo ghét chuột, oggy ghét dán, Bá Kiến ghét Chí Phèo, không vì đây là ngôn ngữ chung của thế giới thì nó đã đốt sách tiếng anh từ đời tám hoánh nào rồi.

Đi qua phòng giáo viên, nó nghe thấy tiếng của cô Minh đang nói chuyện với một giáo viên khác, nó cũng chẳng để ý cho đến khi...

- Cô đi công tác có nửa học kỳ thôi, việc gì phải lo cho lũ nhỏ dữ vậy? Lũ đó nghịch như quỷ vậy!

Chắc lại nói xấu lớp nó đây mà

Nó liền dừng lại, biết nghe lời là xấu nhưng nói xấu người khác thì còn xấu hơn.

- Cô đừng nói vậy, đứa trẻ nào mà lại không nghịch ngợm, khóa này là khóa thứ 3 tôi chủ nhiệm rồi, các em tuy không phải do tôi sinh ra nhưng tôi coi chúng nó như con vậy!

Cô giáo kia kéo ghế, đặt chông vờ lên bài, miệng chẹp chẹp

- Đó! Cô coi chúng nó như con mà khi này thấy cô ra ngoài lũ nó reo hò, tôi thấy thất vọng về học sinh bây giờ ghê á! Trên trường thì thầy thầy, cô cô ra đường chúng nó gọi mình bà này ông kia có khi còn lên hẳn chức "con mẹ" này, không cần thận chúng nó gặp còn đánh!

Cô Minh ánh mắt buồn bã, nhìn xa xăm

- Thì đâu phải người thầy, cô nào cũng tốt mà bắt chúng nó tôn trọng, vẫn có đầy các vụ án của người giáo viên trên bục giảng mà không bằng cảm thú, rồi ăn hối lộ thiên vị. Chúng nó không tin chúng ta là đúng rồi!

Cô giáo kia liền tiếp lời

- Tôi thấy trường ta có vài giáo viên thiên vị học sinh học thêm! Dạy thêm là không có sai nhưng thiên vị học sinh lại là cái sai trầm trọng của họ. Thiên vị học sinh học thêm thì khác nào nhận hối lộ! Dẫu đã là trường cấp quận nổi tiếng vậy mà vẫn không tránh khỏi tiêu cực.

Cô Minh ngao ngán nhìn đồng nghiệp

- Giờ tâm lý chúng nó đang trong tuổi mới lớn dễ bị đánh động, lựa chọn sai lầm nên việc yêu đương tôi sợ đi quá giới hạn! Chỉ mong chúng nó hiểu cho!

- Lũ trẻ giờ vô tâm lắm, giờ chúng nó thích thầy cô nào nhẹ nhàng, ngọt ngào với chúng nó cơ, chứ kiểu "Yêu cho roi cho vọt" như cô chúng nó lại than "Bà già khó tính", "mụ già yêu tinh". Tôi thấy cô cứ như mấy giáo viên khác, dạy cho xong rồi tổng chúng nó ra trường cho nhẹ nợ!

- Chính những tư tưởng đó học sinh mới ghét giáo viên, coi chúng ta không ra gì!

Cô đồng nghiệp chỉ cười rồi nói

- Giờ hiếm người yêu nghề như chị lắm, nhưng không hiểu bao giờ học sinh mới thấu cho!

- Giờ biết sao được, ngay trường ta cũng vậy thì muốn thay đổi lối nghĩ của lũ nhỏ tạo nên hình ảnh ta tốt hơn cũng cần thời gian dài. Tôi muốn đi với lũ nhỏ xuyên suốt 3 năm để bọn nhỏ hiểu tôi hơn nhưng cách nhau một học kỳ vậy, lũ nhỏ chắc quên bằng tôi mất! Chưa kể nếu trường có phân phối khác thì tôi sẽ không chủ nhiệm 10a2 nữa.

Như tìm ra điều gì đó thích thú, cô cười

- Dẫu mới chủ nhiệm nửa năm nhưng các em để lại ấn tượng sâu sắc, nhiều lúc khiến tôi phát điên, lắm lúc lại thương vô cùng, như em Nam lớp trưởng trầm nhưng lời em ấy nói lại rất có trọng lực, Hiền lớp phó thì nhút nhát, nhưng lại được cái cần cù,.....

Nó đứng ngoài nghe mà sững sờ, không dám tin vào những gì mình đang nghe. Nó tưởng như đó không phải là cô Hà Bình Minh nổi tiếng hà khắc, không phải là người quát tháo, suốt ngày bắt phạt nó, không phải là giáo viên hễ vào lớp là tạo con chấn động tim không kiểm soát,.. Nó bỗng cảm thấy đây tội lỗi vì khi này đã sung sướng khi cô bỏ đi.

Làm gì có giáo viên nào chủ nhiệm một năm mà nhớ được tên mọi người chứ?

Vậy mà cô cứ thế liệt kê tên từng đứa, từng đứa một trong lớp, khuôn mặt đầy vẻ tự hào.

- Mà học sinh tôi ấn tượng nhất là em Linh, con gái gì mà nghịch như quỷ, có lần tôi nghe tin em bị lừa mà lo quá may lớp trưởng báo không sao. Cô biết không đầu năm tôi khốn đốn vì em ấy. Suốt ngày nghĩ đủ trò trốn học nhưng nhìn vào học bạ em mới khiến tôi bất ngờ, em ấy thật sự thông minh nhưng lười, tôi mà ở lâu hơn tôi sẽ rèn em ấy quy củ.

Buổi chiều tại phòng học 10a2 đang diễn ra cuộc họp hội đồng cán bộ các cấp.

- Theo như lời trình bày của đồng chí Linh thì chúng ta đã hoàn toàn sai lầm về hình ảnh bà chả... ý lộn cô Minh!

Nhỏ Vân Anh phát biểu cả lớp gật đầu rục rịch.

- Linh tôi nghi ngờ tai bà lắm nha!

Bổng Dương phát biểu một câu khiến ánh mắt nghi ngờ của mọi người lại hướng về phía nó, nó đập vào người Dương đầu đống rồi gằn lên

- Tai tôi khi đó bình thường 100%.

Cả lớp lại ồ lên một tiếng, Hiền lớp phó e dè đứng dậy

- Tôi...tôi nghĩ giờ chúng ta hãy để lại kỷ niệm đẹp cho cô dù...giờ còn một tháng nữa mới...mới hết học kỳ mà!

Hix nhỏ Hiền nói có một câu mà mặt đỏ lừ thế kia bảo sao chẳng ai sợ lớp phó. Cứ như nhỏ Vân hơi tý là quát, hờ tý dờ thói bà chằn lại hay.

- Ý của Hiền cũng hay nhưng mà làm sao mà thay đổi chốc lát được?

Không khí im lặng bao trùm, ai ai cũng suy tư. Bỗng nó nảy ra ý

- Hay thay đổi tình hình học tập đi, thành tích lớp không ai bị liệt sẽ làm cô yên tâm mà đi hon?

Mọi người gật gù có vẻ tán thành nhưng rồi lại có ý kiến

- Nhưng giờ đâu phải ai cũng học đều đâu? Tự học không hiểu thì hỏi ai?

Mắt nó bỗng lóe sáng, nụ cười tà ác, quay về hướng một người con trai đang nằm ngủ từ đầu tới cuối cuộc thảo luận, chạy đến lôi cậu dậy

- Lớp trưởng dĩ nhiên sẽ gánh trách nhiệm cao cả rồi!

Lũ con gái nhốn nháo thích thú, con trai thì tin tưởng cậu tuyệt đối. Một người học giỏi toàn diện các môn mà kèm cặp thì chắc chắn thành tích sẽ lên cao chứ không thể tụt dốc.

- Đúng vậy! Bọn tôi tin tưởng ông!

Cậu ngỡ ngác nhìn, không hiểu gì cả, khuôn mặt đỏ non của cậu khiến nó vui mừng không dám biểu hiện ra mặt.

"Tôi coi cậu xử lý ra sao?"

- Ừm cũng được thôi!

Há hốc miệng

Nó cứ tưởng Nam sẽ từ chối, ai ngờ cậu đang cười tươi như hoa.

Ở nhà hiếm lắm Nam mới cười như vậy nói chỉ ở lớp nên lần này lượng fan go(girl) trong lớp tăng rõ rệt, má lúm với chiếc răng nanh khiến cậu trông cực duyên, cực cool, tin này thể nào cũng lan đến club hóm trai trong trường.

Còn đối với nó, nụ cười ấy luôn mang lại xui xẻo và ẩn chứa vô vàn ý đồ mờ ám mà chỉ có những người từng trải lâu năm mới có thể cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Nó về nhà với cả một bầu trời tâm trạng, ngồi lên ghế sofa một cách nặng nề, mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà. Mọi chuyện như chỉ mới diễn ra, đôi tai nó vang vọng từng câu nói của cô Minh.

Trên lớp tuy mọi người đã bàn bạc kế hoạch nhưng nó vẫn thấy thiếu.

Dù thành tích học tập có tăng thì sao chứ?

Đó cũng chỉ là cho chúng nó thôi mà!

Bọn nó chưa làm gì cho cô cả?

Phải là gì đây?

Đang ngập đầu trong đồng câu hỏi thì mẹ nó tay cầm cốc nước cam, đặt trên bàn khiến nó giật mình.

- Sao vậy? Công chúa của mẹ sao u sầu thế?

Nhìn ánh mắt hiền từ của mẹ mà nó không nén nổi sự u sầu, thở dài cái, buồn bã xả vào ôm bà, tâm sự tất cả mọi chuyện.

- Công chúa lớn rồi! Biết nghĩ cho người khác rồi đấy!

Bà dịu dàng vỗ về nó, trong thâm tâm vui mừng biết bao.

Cuộc trò chuyện giữa hai mẹ con sẽ đầy cảm xúc biết bao nếu như không có...

- Thưa cô cháu mới về ạ!

Các dây thần kinh của nó liên hoạt động có năng suất khiến mặt nó lại đỏ bừng, theo phản xạ bật dậy khiến mẹ nó giật mình, nó lắp bắp

- Con..con lên phòng ạ!

Nói xong nó phi như bay trong con mắt ngỡ ngàng của mẹ nó, bà không hiểu chuyện gì khê lắc đầu rồi cười, đúng là con gái sáng nắng chiều mưa trưa áp thấp, mới khi nãy còn buồn bã vì chuyện trên lớp vậy mà giờ lại như vậy.

Nam không mấy ngạc nhiên khoe miệng nhếch lên, lễ phép

- Nếu không còn gì khác cháu xin phép lên phòng ạ!

- Ủ! Cháu lên tắm rửa thay đồ rồi xuống ăn cơm nhé!

Mẹ nó gật nhẹ đầu, giọng bà lúc nào cũng vậy luôn dịu dàng đầy vẻ quan tâm, hòa nhã với mọi người xung quanh, đâu có bận thế nào đi chăng nữa thì bà vẫn luôn coi trọng gia đình mình, thật sự mà nói thì đây là hình mẫu người phụ nữ lý tưởng của bao gia đình. Vậy mà đứa con gái bà thì..

Nó lao vút lên phòng, đóng cửa vào, tim vẫn đập liên hồi. Do cả buổi chiều mãi mê nghĩ về cô Minh mà nó quên mất sự tình xấu hổ hồi sáng. Lúc tan trường tính đợi cậu nhưng chợt nhớ ra sự việc kinh hoàng, nó vội vàng đi nhờ xe nhỏ Dương bỏ cậu một mình.

"Giờ tránh sao đây?"

Chạy trời không khỏi nắng!

Huhu xấu hổ quá..."

Bỗng tiếng gõ cửa làm nó giật thót

- Đang làm gì vậy?

Nó im lặng không dám trả lời bởi nó sợ lên tiếng cậu nhất định lại lôi chuyện đó ra hù dọa, o ép nó. Ôm chặt cái cặp, không còn chút sức lực, nó khụy xuống, đầu óc rối bời, không biết nên trả lời gì thì tiếng cậu lại vọng vào

- Đừng nghĩ về việc hồi sáng nữa. Con gái bị vậy là bình thường, bà quên tôi còn có chị à? Chị tôi cũng hay quên! Dù gì cũng là bạn thân, tôi thấy làm như vậy rất bình thường. Thôi tôi về phòng đây!

Tiếng bước chân cậu xa dần, nó đợi tiếng đóng cửa phòng bên cạnh vang lên mới dám thở.

Nghĩ lại thì cậu nói cũng có lý. Sao nó phải xấu hổ chứ? Chẳng phải cái này là chuyện bình thường sao? Cậu và nó cũng tình nghĩa lâu năm sao phải chùng mực chứ?

...

Lời nói của cậu khiến nó bừng tỉnh, hào hứng đứng lên và nó đã ngộ ra một chân lý

"Đã là bạn bè thì chuyện như vậy quá là điều bình thường luôn"

Giờ ăn cơm, tuy vẫn còn gượng gạo nhưng tâm trạng nó đã phục hồi đáng kể.

Cả ngày chỉ có buổi tối là mọi người ngồi ăn đông đủ, bữa cơm gia đình nhà nó luôn đầm ấm, ngập tràn tiếng cười. Mọi người nói chuyện về món ăn, công việc rồi chuyện học hành của nó, nhiều lúc chỉ là tin tức thời sự hay những câu đùa của mẹ nó nên nó cảm thấy tự hào vì điều này.

- Mẹ nó mai làm cá kho nhé! Lâu rồi anh không ăn tự dưng thèm!

Nó liền cười tươi như hoa nở, gật gật cái đầu đồng tình với ý kiến của bố khiến mẹ nó chỉ biết lắc đầu

- Hai bố con y chang nhau! - quay sang phía Nam đang ăn cơm - Nam cháu thích ăn gì? Dạo này có về cháu gầy đi! Nếu cháu thích gì cứ nói cô nghe!

Nó nhìn cậu rồi lại nhìn bàn ăn tự hỏi không biết có phải món ăn không hợp khẩu vị không mà cậu ta cứ lăm lăm li li.

Gia đình nó được cái không ai kén ăn, đi chợ rất dễ lựa đồ nên bữa cơm nhà nó cũng rất Việt Nam canh rau muống nấu cà chua, cà pháo muối, thịt kho trứng. Thêm nữa là bố mẹ nó đi làm cả ngày nên mẹ toàn làm đồ ăn từ sớm cất trong tủ, ai về trước sẵn cho vô đun lại cho nóng và mùa đông mẹ nó cũng làm món thịt ngan đông để trong tủ ăn với cơm nóng thì tuyệt cú mèo.

- Cháu không sao đâu ạ! Món cô làm rất ngon nên cháu chỉ biết ăn thôi ạ!

Kèm theo câu trả lời là nụ cười xoa dịu nỗi lo của mẹ nó.

Nó lén nhìn cậu, đúng là cậu có gầy hơn so với trước, thái độ của cậu cũng lạ lạ. Nụ cười kia phải chăng là giả tạo? Suy nghĩ nhiều khiến bữa cơm của nó mất ngon, chỉ ngồi đó sẫm soi cậu.

Ăn xong, nó bê bát đi rửa, Nam liền phụ nó.

- Bà để đó tôi rửa cho!

- Ồ mặt trời mọc đằng tây à?

Nó hơi ngạc nhiên, nhìn cậu kỳ quái, nhưng cậu đã tự nguyện thì nó cũng không dám từ chối. Đứng cạnh cậu, phụ cất bát nó không nén nổi liền hỏi

- Nè có phải đồ ăn nhà tôi không hợp khẩu vị của ông không?

- Không!

Hơi sững người nhưng cậu vẫn trả lời

- Vậy sao ông ăn ít vậy? Lại còn im lìm chứ?

- Lắm chuyện!

Nó thấy hơi bức với thái độ của cậu, liền chống tay môi nhếch lên khó chịu

- Người ta quan tâm mới hỏi, không hỏi thì kêu vô tâm hỏi rồi thì lại kêu lắm chuyện!

Cậu liếc nhìn nó, khẽ cười

- Nói ra thì bộ não của bà chịu hoạt động để hiểu à?

- Ý ông là sao?

Khuôn mặt ngây ngô, chậm hiểu của nó khiến cậu càng được đà

- Đó là như vậy đấy!

- Giải thích xem nào?

Nó đứng suy ngẫm một hồi thì cậu đã rửa xong. Nam lau tay sạch sẽ, đứng tựa vào thành bồn rửa bát, nhìn nó đang cất bát, đầu suy nghĩ câu nói của cậu, vẻ mặt thì khó chịu.

- Rốt cuộc ông phải giải thích thì tôi mới hiểu chứ?

- Haizz đơn giản là đang khen bà đầu óc chậm tiêu đó. Vậy mà cũng hỏi.

Nói xong cậu bỏ ra ngoài bỏ nó bơ vơ đứng ngẩn ngơ suy nghĩ. Khi ngộ ra, nó liền quát với theo

- Nè đồ khùng kia! Tôi đâu có hỏi ông giải nghĩa câu kia đâu >.<

CHOANG

- LINH LẠI VỒ BÁT HẢ CON

- Ố Ố Dạ không phải ạ, nhà bên đánh nhau!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tuy đã hết ca học chính khóa nhưng lớp nó vẫn đầy đủ, ngồi ngay ngắn đầu ra đáy. Về mặt ai nấy đều hết sức nghiêm túc.

- Khi học về lượng giác chúng ta không cần học quá nhiều công thức vì mọi thứ cơ bản là có sự gắn kết với nhau. Từ công thức cộng chúng ta có thể suy ra một số công thức như...

Giọng Nam hơi trầm, đồng đặc, rất dễ nghe. Từng lời cậu nói mọi người đều chăm chú lắng nghe, từng chữ cậu viết trên bảng mọi người đều cẩn thận ghi chép.

Trở lại 30 phút trước

Cả lớp ồn ào như cái chợ vỡ, mỗi người một việc, người thì ngồi tám chuyện đông chuyện tây, người thì làm đẹp, chán quá thì ngủ, còn rảnh hơn nữa thì ngồi ngắm Nam. Cảm giác đây không phải là một buổi học mà là một buổi sinh hoạt ngoại khóa, cậu đứng trên bảng nói thì cứ nói còn người ở dưới mặc xác làm nó hả hê lắm. Dẫu có là hot boy cấp thế giới cũng khó có thể đào tạo nổi cái lớp trời đánh này.

"CẠCH CẠCH"

Cả lớp theo phản xạ nhìn về phía bục giảng, mặt cậu hiện đang không cảm xúc. Điều này nói nên rằng "thầy giáo" Nam đang rất giận.

- Giờ ai là người học? Nhờ vả mà không hợp tác!

- Thì ông cứ giảng đi! Bọn tôi vẫn nghe mà.

Giọng nói cất lên làm nó hả hê vui sướng ra mặt, quả thật đề xuất cậu kèm mọi người là ý kiến sáng suốt nhất nó từng đưa ra. Không nhịn nổi, nó liến lên mặt, đồng tình.

- Phải rồi. Bọn tôi vẫn nghe mà!

Nhìn về phía nó cậu khẽ cười.

- Đây gọi là nghi cho chủ nhiệm à?

Cậu nói như mũi tên xuyên vào tim nó, dù sao ý kiến đưa thành tích lớp đi lên cũng từ nó mà ra, vậy mà giờ chỉ vì chút tư lợi cá nhân mà nó quên mất đại cuộc, nó hơi cúi mặt.

- Nhưng mà ông viết đồng công thức về vecto lên bảng rồi lượng giác, ai mà hiểu!

- Khi tôi nói có ai nghe không?

Cả lớp im bật, liếc nhìn cậu đầu tội lỗi.

Nam về mặt hài lòng tiếp tục giảng giải, được 5 phút sau thì đầu lại ra.

RẮC

Tiếng kêu chói tai, mọi người hướng lên bục giảng lần 2.

Lần này thật sự rất đáng sợ, chiếc thước kẻ gỗ tội nghiệp đã bị chia lìa bởi một con quỷ sa tăng, mặt căng như dây đàn, khoe miệng cậu khẽ nhấc lên, ánh mắt bao toàn sát khí khiến tất cả chỉ biết nuốt nước bọt ực một cái, chưa bao giờ chúng nó thấy bộ mặt đáng sợ này của cậu. Càng lạnh càng sợ nhưng càng biểu hiện rõ ra ngoài thì chứng tỏ mức độ kinh khủng đã được đo lên n lần

- Thân lừa ưa nặng! Lòng tốt không được báo đáp! Kể từ giờ thái độ không học, tôi với quyền hành là một lớp trưởng, trong cuộc bình bầu hạnh kiểm sẽ hạ xuống trung bình, đi ra khỏi lớp từ giờ phút này, chỉ cần phạm 1 lỗi thì vĩnh dự nhận hạnh kiểm yếu.

Cậu như con hổ dữ đang nhắm nhe, giờ nanh vuốt của mình đe dọa lũ thỏ non một cách không thương tiếc.

Nam đã nói là sẽ làm, cậu không bao giờ đã động đến hạnh kiểm nhưng một khi bản báo cáo của cậu được nộp lên thì sự tin tưởng độ chân thực của bản báo cáo này trong lòng thầy cô là 100%. Làm gì có ai ngu dại tới mức coi khinh cái hạnh kiểm. 3 năm thành tích học sinh trung bình đi thi đại học vẫn được chứ dính hạnh kiểm yếu hay trung bình thì kể cả học giỏi đến mấy, học sinh đó cũng không thoát khỏi sự gắt gao của nhà trường, soi từ tóc có màu, quần có bó, hay móng tay móng chân có đột biến tý xiu là coi như xong đời, có khi còn bị học lại một năm hoặc không được đi thi tốt nghiệp ấy

chứ đừng mơ tưởng tới đại học.

- Công nhận cũng hiểu hơn nhiều!

Kết thúc buổi tự học đầu tiên, ai nấy đều, thở phào nhẹ nhõm, vui tới mức phát khóc, vui mừng không phải vì dễ học mà vì sợ. Hầu như 4 tiếng ngồi học từ lúc đứng lên phát biểu ra thì không ai dám hó hé, o e câu nào, đôi mắt thì cứ đánh dấu với ý chí. Không khí kinh khủng tới mức tưởng như vỡ tim, Nam còn ác hơn cô Minh gấp 100, 1000 lần ấy.

Nó cũng sợ lắm chứ, cậu công tử phân minh có là bạn tỷ năm cũng không tha, nó chỉ là một đứa dân đen sao dám chống đối, không muốn đúp đánh cả giờ ngoan ngoãn ghi chép cẩn thận. Dầu sao nếu chăm chú nghe thì cậu giảng thật dễ hiểu, rất bài bản đúng kiểu "học sinh giỏi có khác" một đại diện hoàn mỹ của "con nhà người ta"

Mọi người lần lượt ra về, nó loay hoay cất sách vở

- Hôm nay tôi có việc đi trước nhé. Bye bà!

Dương nói xong vội vã bỏ đi với vẻ mặt hý hửng như bắt được vàng, mặc nó còn chưa mở miệng chào tạm biệt

- Tôi phải đi học thêm nên đưa bà ra công!

Nó giật mình, Nam đã đứng ngay sau nó từ khi nào. Nó nhìn cậu thắc mắc

- Ông cũng phải đi học thêm à? Xa không?

- Đi xe buýt mất 20 phút!

- Máy giờ học?

- 6 giờ 15

Hả????????

Nó vội nhìn đồng hồ ở cuối lớp rồi quay lại nhìn cậu đang bình thản khiến nó quay lại nhìn đồng hồ lần hai

"Rõ ràng đồng hồ chạy tốt mà"

Nó hết sức ngạc nhiên, hét lên

- 6 giờ 5 phút rồi ông không đi đi?

Cậu vẫn giữ thái độ đó

- Không sao muộn một lát cũng được!

- Không cần lo cho tôi! Tôi dọn sách vở, rồi về ngay, ông cứ đi đi!

Cậu nhìn vẻ mặt cương quyết của nó mà không khỏi phì cười

- Vậy tôi đi trước! Đi đường cẩn thận!

Nó bĩu môi

- Cứ như tôi còn trẻ con lắm ý!

Bước ra tới cửa lớp, cậu lên nhìn nó, bộ dạng bình thản cất sách vở này chắc trên đời chỉ có mình nó, mỗi lần cất là phải mất thời gian rất lâu, cất xong xong nó còn kiểm tra ngăn bàn, kiểm kê lại xem thiếu thứ gì không khiến cậu luôn phải chờ đợi, nhưng chưa bao giờ cậu coi đó là chuyện phiền toái...

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

- Đúng là đêm tháng năm chưa nằm đã sáng, ngày tháng mười chưa cười đã tối.

Mới hơn 6 giờ có một tí mà bầu trời đã phủ một màu đen kịt, nó bước ra khỏi phòng học, một cảm giác khó tả xuất hiện. Thường ngày, nhỏ Dương lúc nào cũng lẳng xẵng đi cùng nó xuống bi ba bi bô đủ thứ chuyện và khi về còn có cậu đề hoạnh học mà giờ đây cảm giác yên tĩnh khiến nó thấy thật cô đơn, nhàm chán.

Nó nhăn mặt buồn chán, bước đi nặng nề.

Hành lang không một bóng người

Những con gió thổi lạnh thấu xương, rít lên nghe thật chói tai.

Ánh đèn hành lang nhấp chồn nhấp chồn

Phụt tắt

"Sao trường lại cắt điện giờ này?"

Vù....

Tiếng gió khê làm nó giật mình

Nó dừng bước ôm cặp thật chặt, vội vàng đảo mắt nhìn xung quanh, người run lên cầm cập.

Bỗng sống lưng nó hơi lạnh lạnh

Hình như nó vừa thấy cái bóng nào đó lao vút qua cửa bên trong phòng học, mà rõ ràng giờ này hành lang đâu còn ai?

"Hay..hay..là.."

Suy nghĩ chỉ mới thoáng qua cũng khiến nó nổi hết cả da gà, lắc đầu thật mạnh, nó nhẹ nhàng bước đến cánh cửa phòng, ngó vào bên trong, tìm không ngừng gào thét, nhảy múa, lấp bắp hỏi

- Có..có...có..có...ai..ai..không?

Cạch

Cạch

Cạch

Âm thanh phát ra từ căn phòng tối như mực khiến nó suýt quên cả thở

Phụt

Đèn lại sáng, thờ phào nhẹ nhõm, phía trong lớp chỉ có cửa lớp chưa đóng, khi gió thổi tạo âm thanh lạ, nó tự gõ vào đầu mình một cái để kiểm điểm cái tội thân hồn nát thân tính, chắc do mất điện chứ làm gì có....

Phụt

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Đèn vừa tắt, cái bóng đó lại xuất hiện kèm theo tiếng bước chân khiến nó kinh hoàng theo phản xạ chạy bán sống bán chết, cả khu nhà vang vọng âm thanh la hét thảm thiết.

Thoát ra khỏi khu nhà, đứng dưới sân trường mà nó thờ hồng hộc, tay chống vào đùi, tim vẫn còn phản ứng mạnh, tay chân nhũn như bún vừa trần qua nước sôi. Đợi hồn trở lại xác, nó khê lau giọt mồ hôi dính trên trán.

Lạnh quá!

Nó run tới mức răng cứ chạm nhau liên tục kêu lên cầm cập

Hôm nay dự báo thời tiết là 10 độ C, nó ăn mặc đầy đủ sao vẫn lạnh vậy?

Não nó như dây truyền phản ứng chậm, nó tự cười chê mình ngốc

Sao phải tin vào ma quỷ chứ?

Nó khóc không ra tiếng, cố gắng trấn an bản thân nhưng càng cố gắng thì càng loạn bầy nhiều, sức chạy cũng không còn. Nó lục lọi mọi hiểu biết về ma quỷ qua các bộ phim và dữ liệu khoa học thì ma chỉ là ảo ảnh do nỗi sợ hãi, nhớ nhung hay hận thù trong con người tạo ra. Trên đời thực chất không có ma.

...

Nhưng giờ này, mùa này làm gì có ai thêm ở trường, đặt bàn tay lạnh ngắt, trắng rã này vào vai nó vậy chứ!

Mồ hôi toát ra.

Nó sợ muốn xỉu nhưng đáng tiếc là không được.

Tim đập dữ dội, choáng váng, người nó cứng đờ như con robot, tìm cách quay đầu lại.

...

- Ô là..anh à?

Nó ngỡ ngàng hết sức, tuy trời tối nhưng nó vẫn nhận ra khuôn mặt này, nó nhìn Duy cảm động, thờ phào nhẹ nhõm, nếp nhăn trên trán dần dần ra, nó mừng tới mức đứng không vững gần như khụy xuống thì anh liền vội đỡ nó.

Anh không hiểu chuyện gì, chỉ biết khi đang ngồi trong văn phòng đoàn làm việc thì đột nhiên mất điện, lại nghe có tiếng la thất thanh từ dãy khối 10 nên chạy ra coi thì thấy có người đang chạy toán loạn.

Anh ngạc nhiên bởi vẻ mặt tái đi trắng bệch của nó, anh ân cần dịu nó đứng lên.

- Em có sao không?

- Em không sao thiếu chút là đi ra quần...

-...

"Chết rồi nói không kịp nghĩ"

Khi vừa nhận ra những từ mình nói mặt nó đỏ ửng xấu hổ không dám nhìn anh, nó nghĩ chắc anh nghĩ nó là loại vô duyên, bỗ bã lắm đây mà. Sao lúc nào cũng bị đẩy vào tình huống khó...khó...

Nó liền rút tay ra khỏi anh, khóc trong đau khổ.

Còn gì khó xử hơn vụ hôm qua chứ?

Bây giờ, nó chỉ cầu mong con ma hành lang bắt cóc nó đi ngay lập tức, chứ đứng đây thêm một phút nữa thôi là nó sẽ đập đầu xuống đất tự tử mất.

Đèn trong sân lại bật sáng.

Từ bộ dạng mặt nhăn như mặt khi, nó gạt mình.

Bộ dạng của nó không khỏi khiến anh bật cười, mắt kính bên phải hơi lệch, đầu tóc bù rù, áo xộc xệch, nhếch nhác nhưng ánh mắt lại trong veo như nước, hai má hơi ửng hồng, bất giác Duy giờ tay lên vuốt lọn tóc đang che mắt mắt phải của nó, anh muốn nhìn kỹ nó hơn, đôi mắt trong veo ấy như đang thôi miên anh khiến anh chỉ muốn lại gần...lại gần hơn nữa.

Sự việc diễn ra quá nhanh khiến nó bất động

"Có phải anh định...???"

...

Như ý thức được hành động của mình, anh vội lùi lại sau vài bước, giọng anh lạc đi

- Tóc em hơi rối. Mà em làm gì giờ này tại trường vậy?

- À em học tại trường mà tự dung mất điện, giờ có rồi ^^

Tìm nó đập thình thịch

Dữ dội

Nó thấy hành động của anh hơi kỳ, đầu cũng chỉ đoán già đoán non nhưng nghe Dương nói ai anh cũng quan tâm đều nên nó liền gạt phăng suy nghĩ vẫn

vợ thay vì đó là ngưỡng mộ tính cách của anh. Cố điều hòa nhịp tim.

- Học?

Anh nhắc lại làm nó ngạc nhiên, gật đầu rụt cái. Về mặt anh có gì đó hơi lạ, lông mày anh hơi cau lại như không tin tưởng lời nó nói làm nó thấy hơi ảm ức.

- Thật đó!

- Vậy sách vở em đâu?

- Ở trong cặp chứ đâu!

Nó đồng dạng khẳng định, tay vờ ra sau.

...

...

...

"Không phải chứ???"

Mặt nó méo xệch.

Sự nhớ hồi nãy do sợ quá, tay chân rụng rời rơi cả cặp, nó hoảng hốt chạy bán sống bán chết.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi hành lang rừng rợn kia giờ quay lại khác gì đi vào chỗ tử.

Nó nhìn anh bằng vẻ mặt đau đớn, rất rất... xấu hổ.

- Em làm rớt trên hành lang rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Phù phù...

Nó vừa phù cập vừa thổi bụi, mắt khẽ liếc anh, ánh mắt anh chạm nó khiến nó giật mình quay ra tiếp tục công việc, mặt đỏ lựng.

Thật đáng xấu hổ mà!

Anh nhìn nó tròng trành.

Đối với anh, nó như một cái nam châm mà càng lại gần anh lại càng bị hút vào, không thể rời ra. Nó mang đến cho anh sự thú vị mà anh chưa từng biết đến, từ ngạc nhiên tới sự vui vẻ, tức giận, ghen ghét. Anh tự cười mình.

Thấy anh biểu hiện lạ nó liền rướn người, khua khua tay khiến anh giật mình.

- Anh sao vậy?

- Anh không sao!

- Hay mà ám anh à?

Nói đến đây, nó giả bộ ôm cặp, mặt đỏ phồng lên vài bước.

- Ma đây!!!!

Anh liền phốp hợp giả bộ mắt tròn ngược, thè lưỡi đuổi nó, hành lang vang vọng tiếng cười của nó và anh.

...

...

...

- Một quá

Duy nói trời tối, mà nó từng bị lừa đảo một lần, tin lan ra cả trường để cảnh báo học sinh khiến anh không an tâm, kêu nó lên văn phòng đoàn đội anh đưa nó về, ban đầu nó cũng từ chối vì sợ làm phiền anh, nhưng nhìn thái độ cương quyết cả anh, nó đành dè chừng, suy nghĩ kỹ, cuối cùng cũng đồng ý.

Nó ngồi tựa vào ghế, đây là lần đầu tiên nó vô đây, căn phòng tuy không quá lớn nhưng đựng rất nhiều hồ sơ về hoạt động đoàn.

Như một đứa trẻ, nó lục lọi, lọ mọ sờ các thứ xung quanh bàn làm việc của bí thư chi đoàn. Nhìn đồng hồ trên bàn thời nó đã thấy mệt mỏi rồi mà anh ngày nào cũng vui đầu vô được khiến lòng nó càng thêm nề phục.

- Anh ngày nào cũng ghi ghi, chép chép sau giờ học vậy anh không mệt hả?

Hơi ngạc nhiên vì câu hỏi của nó, lòng anh thoáng chốc hạnh phúc, khẽ cười nhẹ.

- Cũng mệt, nhưng mà nếu như ngày nào cũng được một cô nàng nghịch ngợm làm náo loạn thì mệt mọi gì cũng bay tất!

- Ghê...Em mà làm giống anh chắc khóc cả ngày, mang đồng này ra bán đồng nát!

Anh không nhịn nổi cười, từ tốn giải thích.

- Em mà bán đồng này ra đồng nát thì các học sinh sẽ rất rắc rối để làm lại, sau này không có thông tin về thẻ và sổ đoàn viên em sẽ không được tham gia thi tốt nghiệp và đại học. Còn nữa với tư cách cán bộ đoàn trường quản lý thì anh em bị chịu toàn bộ trách nhiệm cho từng sổ đoàn.

- Hà?? Có một tý này mà cũng bị nặng như vậy à? Vậy mà anh cũng làm nữa! Em nghĩ cán bộ đoàn trường lúc nào cũng ngầu, tích cực, hay hưởng lợi,....

Nó ngạc nhiên, cứ tưởng vô đoàn đơn giản, đi học cảm tình đoàn sau đó học bài hát về đoàn viên rồi nhận sổ đoàn, điền đầy đủ, có thẻ đoàn, đeo huy hiệu đoàn thàng đồng 25k thế là đoàn viên thanh niên. Nhưng không ngờ đó chỉ là suy nghĩ từ cái đầu óc đơn giản của nó.

- Thầy cô tin tưởng mới giao phó nhiệm vụ cho chứ đâu phải thích là được, anh cũng ngại từ chối vì thầy hiệu trưởng là bạn cũ của ông nội anh, thầy đã tới đề nghị sao anh dám từ chối?

Nó à lên tiếng, không ngờ anh cũng quen biết thầy, thăm thía nỗi khổ của anh nhưng nó chịu thôi, giấy tờ nó mù tịt.

Ngồi im lặng được một lúc, chán quá, nó lại đi loay quanh phòng tìm thứ gì đó giết thời gian, toàn sờ với sách.

Hai tiếng trôi qua, nó cứ vật vờ, vật vờ quanh phòng.

Nhìn nó bây giờ không khác gì một đứa em gái nhăng nhít bên anh trai đang làm việc, nó kéo ghế ngồi đối diện, nằm ườn ra bàn, ngó thứ anh đang viết, hai lông mày nhướn lên khó hiểu.

- Danh sách kết nạp đoàn đợt 1...

Anh đang viết bị nó làm phiền liền ngừng lên nhìn, anh cách nó chỉ có một gang tay, hơi giật mình, anh nhìn ra chỗ khác khiến nó ngạc nhiên

- Em làm phiền anh à? Hix tại ngồi đây chán như con gián, đã mượn con ngan luôn ý. Đi qua đi lại thấy toàn giấy, phải giấy, trái giấy, trước giấy, sau giấy...à quên cửa. Nói chung em phục anh lắm á!

Nó nói liên hồi, Duy như lấy lại bình tĩnh.

- Cứ ở với em như vậy, lâu dần hình thành phản xạ có điều kiện mất!

- Là sao?

Duy chống tay lên bàn, khoe miệng thoáng nhác lên như tạo ấn ý. Rồi anh từ từ đứng dậy, thu dọn đồ, dơ tay xoa đầu nó.

- Không có gì, về thôi!

- Tối nhà em rồi!

- Ừ!

- Vậy cảm ơn anh trước!

- À Linh này..

Nó đang định bước đi thì, anh gọi lại

- Lần trước anh nhớ, e nói em không ngồi xe con trai, chỉ ngồi sau xe người mình yêu. Vậy từ giờ em tính sao với anh?

Câu bông đùa của anh làm nó giật mình, hơi ngại, thành thực

- Thì tại...mà em coi anh như anh trai, anh trai thì dĩ nhiên ngoại lệ!

- Ủ!

Anh vẫn cười giấu biết câu hỏi đó chỉ là đùa giỡn nhưng sâu trong thâm tâm anh muốn một câu trả lời khác từ nó.

- Vậy thôi em vô nhà! Anh đi về kéo muộn!

- Ủ em vô đi

- Vậy em vô nha?

Đi được một đoạn nó lại quay lại nói lớn

- Anh đi cẩn thận

- Ủ

Bóng nó xa dần tầm với của anh, thực ra anh muốn nói với nó "Ồ lại nói chuyện thêm chút!" hay đơn giản à chỉ muốn ngắm nhìn nó thôi nhưng nghĩ lại anh lấy danh gì mà nói mấy câu đó? Bạn bè bình thường ư? Hay cán bộ Đoàn với đoàn viên?

Cái bóng đó đã lấn áp anh, anh cảm thấy mình dần là kẻ thua cuộc nhưng bỏ cuộc bây giờ có phải quá sớm?

Ánh mắt anh u tối như bầu trời đêm hôm nay, rét mướt, u tối, không một ánh sao.

Lặng lẽ quay xe, ra về.

"Ồ sao cửa khóa vậy nè?"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

"Ồ sao cửa khóa vậy nè?"

Nó nắm tay chốt cửa nhà, xoay lên xoay xuống cũng không được.

Giờ này phải có người ở nhà chứ?

Đèn trong nhà sáng mà!

Mọi lần mẹ nó đều để cửa cho nó vô mà đâu có khóa?

Loay hoay đứng ngoài, nó liền nghĩ ngay tới chìa khóa dự phòng, do nó không thích mang khóa đi học nên mẹ nó hay để khóa ở trong khe chậu cây vạn thọ bên cạnh cửa, hí hửng mò mẫm các ngón tay vào khe bé tí.

Nó sờ

Sờ hết cả cái khe bé tí

Các ngón tay loạn xạ, luồn lách không xót chỗ nào

Hoảng loạn

Nó lẩn mò lẩn nử

Nhưng không thấy gì...

"Tại sao lại như vậy chứ?"

Cộc cộc cộc

- Mẹ ơi! Mẹ mở cửa cho con ạ!

...

Đáp trả nó chỉ là sự im lặng

Sợ ảnh hưởng tới hàng xóm nên nó đành nhẹ nhàng gõ cửa lẩn nử.

- Mẹ ơi! Mẹ mở cửa cho con đi mẹ!

Lại là im lặng

Nó cố gắng kiềm chế đứng lùi ra một chút nhìn lên cửa phòng bố mẹ mình, hét lên.

- Bố ơi! Mẹ ơi mở cửa cho con ạ!

Giọng nó vang vọng vào cả bầu trời tĩnh lặng, nhưng bên kia vẫn không hồi âm.

Nó tức tối vô đầu bứt tóc, bực tức vô độ, bỗng ý nghĩ chợt thoáng qua "Hay là nhà mình có trộm?" khiến nó khẽ rung mình, cảm sẵn chỗi tập kích lũ trộm ở bên ngoài.

Tay nó đang lăm le thì có giọng nói trầm vang lên kèm tiếng mở cửa...sổ

- Làm gì như đang rình mò nhà người ta vậy?

Nó giật mình ngược lên, hóa ra là Nam đang ngồi tựa lưng trên cửa sổ, khuôn mặt cậu trong màn đêm được ánh đèn phòng rọi vào thật đẹp, trông cậu không khác gì chàng hoàng tử trong cổ tích, hào hoa, phóng đảng.

Nhưng

...

Ánh mắt, nụ cười của cậu thì...thật tà ác

- Nè, sao này giờ tôi gọi không xuống mở cửa? Tưởng ông học khuya mới về mà?

- Học về sớm nên mới biết có người đang vui vẻ nơi nào!

Nó chẳng hiểu cậu nói gì, bực tức

- Bố mẹ tôi đâu? Sao cửa khóa? Chìa dự phòng đâu?

Nó tròn mắt, máu bắt đầu dồn lên não khi thấy nụ cười của cậu, kèm theo cử chỉ quay quay chiếc chìa khóa mà nó khổ sở tìm kiếm, và giờ thì nó đã biết nguyên nhân.

Về mặt nó như lăm cậu càng thêm đắc trí, ngồi vắt vẻo, thản nhiên như không

- Cô chú kêu có việc bên ngoài, sáng mai mới về. Còn sao cửa khóa bà hỏi cửa chứ hỏi tôi làm gì?

Nó biết ngay cậu giờ trò mà, nó vuốt mặt, cố kìm hãm, nói lý với cậu

- Thế ông có mở không? Đây là nhà tôi!!!

- Cô chú nói tôi trông coi nhà giúp, tức là tôi chỉ có nghĩa vụ coi nhà thôi còn cửa, đồ dùng mọi thứ trong nhà sau khi cô chú đi tôi sẽ không đụng gì hết - cậu nhìn vào phòng, giả bộ như nhớ ra gì đó - À dĩ nhiên là trừ căn phòng này vì tôi đã được giao phó mà!

Nghe cái điều "hiển nhiên" mà cậu nói khiến nó không tiêu hóa nổi, quân tử trả thù 10 năm cũng không muộn, cương không được thì ta đành dùng nhu.

- Nam đẹp trai ơi, cậu có biết cậu đẹp trai lắm không? Handsome boy! Tớ thấy cậu men lì nhất trong đám ô họ.. à quên đám đàn ông Việt Nam, tớ ái mộ cậu lắm lắm ý, tớ là fan no 1 của cậu luôn, làm ơn mở cửa cho tớ, please...

Tuy hơi rùng mình với những lời nói nó vừa thốt ra nhưng không sao cả mình vì đại cuộc đây mới đáng mặt đại trượng phu.

Ánh mắt van xin của nó khiến cậu khẽ rung động, nhỏ nhẹ nói vọng xuống.

- Có thật bà fan tôi không?

Nó cười một cách miễn cưỡng, gật đầu tới mức muốn gãy cổ, tay chấp vào nhau cầu xin cậu.

- Thật! Tôi fan cuồng ông luôn! Nên mở cửa tôi đi!

Gió thổi qua, khiến khung cảnh thật lạnh mướt, nó bây giờ mới nhận ra sao?

Cậu cười hài lòng, có chút gì đó tin tưởng khiến lòng nó rạo rức

- Vậy đợi tôi chút!

Nó gật gật đầu, vui mừng hớn hở ra mặt.

"Cứ mở cửa đi rồi bà cho mi biết tay"

Cậu từ từ bước ra khỏi chỗ cánh cửa sổ, từ tốn phui bụi vương trên quần áo, khiến nó lóng ngóng, ánh mắt không dám rời khỏi cậu.

- Giờ tôi mới biết bà cuồng tôi, bà có biết là tôi sợ mấy đứa cuồng lắm không, lỡ đêm tôi đang ngủ bà vào hại đời tôi thì sao? Thôi thì nếu được thì trèo tường vô còn không cứ ngủ tạm đường một đêm nhé!

Nam không để nó kịp ú ớ thêm câu gì, nhanh chóng đóng rầm cửa sổ.

Nó lạng người đi, đầu nó bắt đầu tiêu hóa các câu nói của Nam, các cơ mặt hết co rồi lại giãn, giật giật liên tục.

Không từ gì có thể miêu tả cảm xúc nó lúc này

-AAAAAAAAAAAAAAAA TÊN NAM ĐÁNG GHÉT KIA! ÔNG THÒ MẶT RA ĐÂY CHO TÔI!

Bị Nam cho rơi xuống hố, nó quăng cả đôi giày đang đi vào cửa phòng cậu, nguyên rửa cậu tới mức muốn khô cổ họng.

Ngồi thụp xuống bất lực, mặt đỏ phừng phừng, nó có phải gorila đâu mà bắt nó leo tường chứ?

Nó không cam tâm, nhà của nó mà còn bị đuổi, trên đời đúng là có loại người vô lý hết sức mà!

Uất cũng không làm được gì, điện thoại nó không bao giờ mang đi học, nhà bạn bè cũng ở xa, mà người qua đường lại tưởng nó hư đốn nên bố mẹ không cho vào nó đánh ngời núp xó, quyết tâm đợi bố mẹ về rồi mách tội Nam để bố nó xách đồng đồ của cậu vứt ra đường, khi đó cậu sẽ phải quỳ xuống khóc lóc xin nó cho ở lại, tưởng tượng gương mặt cứng như gang thép của cậu ta lại khóc lóc thảm thiết mà lòng nó như muốn nhảy múa, ngủ lúc nào không hay.

"Lạnh quá

Mẹ ơi!

Con lạnh quá!

Mẹ ơi

mẹ.."

Không khí càng về khuya càng lạnh, dường như lớp áo kia đã không chống đỡ được cho nó, co ro, người nó run lên cầm cập. Người nó nghĩ tới lúc này lại chỉ có mẹ, nó chột cười.

"Có phải mình sắp chết không?"

Bỗng nó thấy tình cảnh hiện giờ của nó thật giống cô bé bán diêm trong truyện cổ Andersen, cũng bị ở ngoài đêm đông chỉ khác là nó không bán diêm cũng không có diêm để đốt và hôm nay cũng không phải là đêm giáng sinh nhưng người nó và cô bé cùng nghĩ tới lại là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Giờ nếu mẹ ở đây mẹ sẽ không để nó chịu rét thế này!

Mẹ sẽ ôm nó như hồi còn bé!

Mẹ sẽ luôn bên vực nó đánh đuổi tên ác nhân kia!

Nước mắt dần ra, nóng hổi hổi lăn trên má nó, nó dần lụi đi.

Rơi vào vô thức, xung quanh nó là cả một bầu trời chỉ có gió lạnh, mọi thứ trống trơn, nó gục xuống thất vọng, sợ hãi, bỗng dưới lòng đất xuất hiện một cái cây non, trưởng thành với tốc độ chóng mặt nhanh chóng cản những cơn gió đang tạt ngang nó, tán lá xum xuê, kêu gọi ánh mặt trời khiến mọi vật tràn sức sống, thật ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Lộ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Đầu óc quay cuồng, nặng nhọc mở mắt, cảm giác cơ thể nặng nề, nó liếc nhìn xung quanh, nó đang nằm trong phòng.

- Dậy rồi à?

Cậu ngồi cạnh, giọng nói vẫn lạnh băng nhưng nó cảm giác ẩn chứa trong đó có gì hơi khác, hơi thở nặng nhọc, nó khó khăn nói

- Ông cho tôi vào rồi à?

Cậu khẽ gõ đầu nó một cái.

- Khùng! Bà chết thì tôi ăn nói thế nào? Mới ở ngoài có 30 phút mà...Khi trời lạnh có ở ngoài thì cũng nên hoạt động nhiều cho nhiệt độ cơ thể ấm lên, ngồi lì một chỗ, lại còn ngủ thân nhiệt hạ xuống nhanh là phải!

Lời trách móc của cậu khiến nó không khỏi tức giận

Tại ai mà nó như vậy chứ?

Lại còn trách nữa à?

Nhưng đáng tiếc, sức không còn, nó đành nhẫn nhịn.

- Tôi mệt quá! Lạnh quá! Đói quá!

Hiểu ra ý nó, cậu bỏ ra ngoài.

Lạch cạch dưới bếp một lúc, cậu đi lên.

- Tôi mang cháo lên này!

Nó vẫn nằm bất động, có lẽ là ngủ rồi, Nam đặt bát cháo lên bàn học, tiến đến gần giường nó, định đưa tay ra làm gì đó nhưng rồi cậu lại rút tay.

Cậu bước ra đứng ở cửa phòng, quay lại nhìn bóng lưng nó mà cậu bỗng thấy hối hận vì đã để nó ở ngoài, cậu chỉ định dẫn mặt nó, phạt nó một chút nhưng không ngờ cái đầu óc không bao giờ chịu tư duy đó hoạt động lâu ngày lại thành trơ như vậy. Khẽ lắc đầu, cậu đóng cửa.

...

Cậu đã về phòng

Nó bật dậy, cố gắng nghe ngóng lần nữa xác minh.

Cậu thật sự về phòng rồi.

Nó sướng muốn rên lên được

"Ọc ọc"

Tiếng bụng gõ trống khiến nó không ngần ngại cầm tô cháo lên, húp xùm xụp. Nói thật lúc ở ngoài nó vừa đói vừa lạnh dẫn đến một lười vận động chứ nó biết thừa ngủ thân nhiệt sẽ hạ. Giờ lại có bát cháo thật ấm với hành vừa ấm nóng vừa thơm phức này sao nó dám chê chứ.

Quay lại 30 phút trước

Nó ngồi núp một góc, hai tay cọ vào nhau cho ấm, ngồi một lúc lại đứng dậy co thân nhiệt không biến đổi, nó lòi trong cặp ra cái mũ len, khó chịu đập mạnh lên sàn bê tông.

Lúc lâu, nó thấy hơi mệt mỏi, muốn thiếp đi nhưng ảo ảnh kia khiến nó bưng tỉnh, véo vào mặt mình một cái rồi đau, tự trách sao bản thân lại ủy mị như vậy.

Nhưng cứ ngồi đợi bố mẹ nó về như thế này thật sự không ổn

Khi đang rơi vào bến cùng quần thì nó cảm thấy trên tầng có ánh mắt đang theo dõi, ban đầu chỉ là nghi ngờ nhưng rồi nó đánh liều giả ngất.

Nằm 5 phút dưới đất cũng lạnh lắm, đang tính bỏ cuộc thì cánh cửa nhà kêu lên. Quả như nó mong đợi, cậu hốt hải chạy ra, vỗ vỗ vào mặt nó rồi đau miệng không ngừng gọi tên nó, nó muốn bật dậy quát lên "Đau quá!" nhưng giờ làm như vậy thì còn gì vui, cậu bế nó vô phòng. Về mặt tái nhợt, lo lắng tột độ của cậu làm nó sững kinh khủng, lòng dạ như nhảy múa thiếu chút thì cười thành tiếng.

" Cho chữa tội nhốt ta ở ngoài"

Nhưng vòng tay cậu quả thật rất ấm làm nó ngủ thiếp đi, khi mở mắt thì thấy mình đã ở trong phòng. Đám lao thì theo lao, nó cũng không ngờ tài năng diễn xuất của mình đỉnh như vậy, qua được cả mắt cáo. Ăn no phê phờn, nó bật bình nóng lạnh và vô buồng tắm thư giãn.

Niềm vui thể hiện rõ qua từng câu hát nó ngân nga trong nhà tắm.

Nó cứ nghĩ tới cảnh cậu đang trong phòng ăn năn hối lỗi vì đã để nó phải liệt giường như vậy mà nó sượng tới mức muốn hét lên cho cả thế giới rằng " Đây là hậu quả của những đứa trêu chọc ta!"

Bước ra khỏi phòng tắm mà miệng nó vẫn không khép lại được.

- Lừa được tôi, bà vui vậy à?

- Ôi giật mình!

Nó vừa mở cửa đã thấy Nam lù lù như pho tượng, tựa lưng vô tường, tay khoanh trước ngực, có vẻ như cậu đã nghe thấy hết giai điệu ăn mừng của nó khiến nó nuốt ực cái, lắp bắp

- Ông...ông đứng đây lúc nào? Mà sao vô được phòng tôi?

Cậu chỉ tay ra cửa làm nó nhớ ra rằng lúc cậu đi, nó quên không chốt cửa lại.

- Tôi qua coi người ốm thế nào, vô tình lại làm phiền bà thì phải?

Giọng cậu đều đều nhưng sát khí thì hiện rõ.

Nó bị ám khí của Nam áp đảo chỉ biết cúi đầu im lặng.

- Tôi nghĩ bà còn sốt đó! Nên kiểm tra kỹ lại!

Khóe miệng cậu nhếch lên mờ ám nhìn nó, khiến tim nó bay tứ tung trong lồng ngực

- Có lẽ nhiệt kế không đủ đo, hay dùng nhiệt độ cơ thể nhé?

- Ông muốn làm cái gì?

Mù mờ hiểu ra lời cậu, theo phản xạ, nó vội lui ra sau, tay chấn chữ X trước ngực, ngạc nhiên hết mức.

Nam nhìn nó một lượt từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu, nó thì chỉ biết cố gắng giữ gìn bản thân, nhìn cậu chằm chằm.

- Bà nghĩ tôi hứng thú với kiểu 3 như 1 của bà à?

Nói xong cậu đưa tay ngoắc ngoắc ám chỉ kêu nó lại gần nhưng nó càng đề phòng tiến xa hơn. Cậu nhìn nó mà thở dài

- Thật không biết nghe lời

Nhanh như thoát kéo tay nó vào sát người cậu.

Không kịp phản ứng, nó và cậu chỉ cách nhau một gang tay. Tim nó đập nhanh tới mức nó cảm tưởng hệ tuần hoàn của mình đang rối loạn, nhìn cậu bằng ánh mắt ngạc nhiên. Cậu đưa tay nhẹ nhàng trên khuôn mặt nó, từ trán tới hai cái má rồi tới...nó nhắm chặt mắt, mím môi thật chặt, có phải cậu định...

Hàng loạt câu hỏi hiện ra khiến nó lo lắng và hơn nữa...

- Auuuu

Nó lui sau, ôm trán đau đốn, mặt nhăn mày nhí

- Sao ông sút trán tôi. Hix đau đã mán ý.

- Có vẻ bà rất muốn tôi làm gì bà, lần trước cũng biểu hiện cam chịu vậy!

Nó đỏ mặt, muốn cãi lại nhưng cãi gì giờ? Chẳng lẽ nói đó là do bản năng? Cậu sẽ cười chết ngất rồi lại kêu nó "Cứ thấy trai làm vậy là bản năng trời dậy à?"

Thật không ngờ có thể dính quả lừa như vậy hai lần

Nói thật là một đứa con gái 10 năm đi học thấy lũ bạn ai cũng từng có đôi, ngay cả nhỏ Dương không còn từng có người thích vậy mà nó thì... nửa người cũng không có. Nên nắm tay người yêu, hẹn hò rồi nụ hôn đầu nó moi đầu ra, khiến nó tò mò lắm chứ.

Nó cứ ngẩn ngơ, bối rối.

Thấy vậy, cậu càng được đà tiến tới, ép sát nó vào góc tường, giọng nói như rót mật vào tai.

- Bà và tôi đều đang trong tuổi trưởng thành nên bà cũng biết tôi muốn gì chứ?

- Tôi..tôi...tôi và ông...là bạn nhá!

- Là bạn thì tôi mới làm. Vì là bạn thân nên cần nhau lúc này!

- Nhưng...TÔI KHÔNG THỂ!!!

Nó hét lên, dùng hết sức lực đẩy mạnh Nam ra, mặt đỏ lựng, tim giờ cứ như đang kêu gào "chị ơi em không thể đập được nữa! Mệt quá!"

- Thân nhiệt bình thường. Giờ tôi chỉ có thể giúp bà học tốt không đã xấu lại còn thất nghiệp thì lúc đó vác keng ra mời chào cũng không ma nào rước đầu.

Nó ngạc nhiên, ơ lên một tiếng khiến cậu khẽ nhếch mép

- Sao? Thất vọng? Người bạn thân có nghĩa vụ như vậy không đúng sao?

Nó đờ đẫn một lúc, rồi vội vàng gật đầu. Cậu hải lòng, ra khỏi phòng.

Nó ngồi thụp xuống, ôm mặt trách móc mình đầu óc đen tối, cũng tại hành động lời nói cậu quá mờ ám. Khóc rùng xấu hổ

- Sao lúc nào cũng có biểu hiện đáng yêu như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Thời gian thấm thoát trôi, chưa gì đã kết thúc học kỳ 1, kế hoạch lớp nó vẫn chưa thể hoàn thành hay nói thẳng ra là thất bại thê thảm, cô Minh thì bị điều đi sớm hơn dự định, khiến đến cả lời tạm biệt chúng nó cũng không kịp nói, vậy là Vân Anh mang laptop đến trường kêu cô mở webcam nói chuyện với chúng nó, vừa thấy mặt cô mà đứa nào đứa nấy thút thít, nước mắt giàn giụa, tâm sự với cô đủ thứ chuyện. Cô chỉ biết an ủi tụi nó, mắt cô cũng đỏ hoe.

Nhà Nam thì đã sửa chữa xong, cậu trở về nhà vào đúng ngày sinh nhật cậu tức ngày giáng sinh. Sinh nhật năm nay của cậu vẫn như mọi năm, không tiệc tùng, không tổ chức nhưng khi trên trường cậu vẫn được vài ba thằng con trai chúc mừng và...vài bạn nữ tặng quà nhưng với tính cách của cậu dĩ nhiên

cậu sẽ chẳng bao giờ nhận quà từ người khác giới không quen biết, không thân thiết.

Nó...hình như cũng không ngoại lệ là bao. Đầu có bực tức vì thời gian cậu kèm nó trên lớp và chơi xỏ nó lúc ở nhà thì với lòng "bao dung độ lượng" nó vẫn mang quà qua tặng, vậy mà cậu chỉ cảm ơn xuống, giặt túi quà, rồi đóng rầm cửa ám hiệu "MIỄN TIẾP KHÁCH". Nếu là bình thường thì nó sẽ gào lên nhưng chuyện này thì nó cũng quen rồi, vì cậu vẫn đối xử như vậy từ khi còn bé. Nó cũng tự hỏi cái tính quái gở đó từ đâu mà ra.

Học kỳ 2, lớp nó tiếp nhận chủ nhiệm mới nhưng do một số lý do khách quan (theo bên phía nhà trường nói vậy) nên giáo viên chủ nhiệm qua tết âm lịch mới vào nhận lớp. Vậy là thời gian đó lớp nó cần cô phụ trách cho tới kỳ nghỉ mong đợi nhất năm.

TẾT CỔ TRUYỀN

- Alo Linh à? Lát chúng tôi qua nhà bà nhé, đi sắm tết! Hihi

Giọng nhỏ Dương, Vân Anh bên kia điện thoại hào hứng thấy rõ. Nó thì ngái ngủ, rụi rụi mắt

- OK!

15 phút sau, hai nhỏ đã đỗ xe đạp trước nhà nó.

Nó từng nghe mẹ nó nói chợ tết hồi mẹ nó còn bé vui lắm. Đầu tháng 12 âm lịch là đã thấy không khí tết rồi, bắt đầu từ ngày 20, 21 tết là trẻ con lẫn người lớn tút tút đi sắm quần áo mới, ra đường là ngập đầy các xe chở cây đào, cây mai, cây quất, các cửa hàng bán mứt tết, rồi hoa. Các nhà gói bánh chưng vui vẻ, đêm mọi người ngồi quanh nồi bánh chưng trông rồi nói đủ thứ chuyện. Ngày 30 tết, buổi chiều đi thăm mộ tổ tông, thắp hương cầu khấn, có lần mẹ không được đi còn khóc, chiều tối thì làm cơm, cả nhà cùng ngồi xem tào quân đón giao thừa. Hồi đó nghèo, mọi người dù có tha phương cầu thực nơi nào nhưng cứ tới ngày này lại tề tựu đông đủ để đón tết, mong gia đình luôn no ấm, chúc nhau năm mới bình an, sang ngày 1 tết là đi khắp hàng xóm để xin lì xì. Thật vui! Nó cũng từng trải qua những ngày đó từ hồi rất bé.

Vậy mà...nó không hiểu có đúng mình đang ở chợ tết ngày 26 không nữa, không khí âm ỉ chẳng có tí gì gọi là háo hức đón tết, cửa hàng thì vẫn có nhưng người mua thì ít khiến vẻ mặt người bán cũng không khá khẩm gì. Bánh chưng thì hiếm lắm mới có nhà tự làm còn đâu đều đi ra hàng mua về rồi bày biện gọi là cho có không khí.

Có lẽ cái mẹ kể chỉ tồn tại ở thời xưa?

Có phải càng công nghệ hóa thì mọi thứ cổ truyền càng bị mai mòn đi không?

- Ê bà sao vậy?

Nó đang thất thần ngắm nghía xung quanh thì bị nhỏ Dương lay người, nó giật mình khua tay

- Tôi không sao!

- Êo tết càng ngày càng chán ý! Tôi lúc bé hứng nhất khoản mua sắm, khu này chắc người ta về quê đón tết gần hết rồi, nhìn đường phố mà oải!

Vân Anh dắt xe uể oải nhìn cả dãy phố.

- Thôi! Mua đại gì đó rồi qua nhà tôi chơi đi!

Vậy là lũ bọn nó vô shop gần nhất mua quần áo rồi về nhà nó.

- Ê nhà Nam kia hả?

- Ủ!

- Sao chẳng nhìn thấy ông ý đâu vậy?

Vân Anh và Dương hí hửng ngó sang nhà bên cạnh, cào như muốn vỡ cái cửa kính tội nghiệp phòng nó.

- Bà sướng ghê ở cạnh nhà cậu ta, có bài vở không hiểu chạy qua hỏi luôn người có thành tích kinh điển, đứng đầu khối 10 kỳ 1!

Dương gật gù theo câu nói của Vân Anh, nó chỉ quắc mắt nhìn hai nhỏ, chống tay lên bàn chán nản

- Ý bà mang bài qua hỏi hay qua ngắm người giải bài?

- Bà chỉ được cái hiểu ý tôi!

Vân Anh quay ra khen nó một câu rồi lại tia ra cửa sổ

- Mà Linh nè, bà có nghĩ Nam có tình cảm với...tôi không?

Câu hỏi của Dương khiến nó và nhỏ Vân Anh suýt té ngựa, hai đứa cười nghiêng ngả làm nhỏ Dương đỏ mặt, dài môi.

- Cười gì mà cười! Tôi hỏi thật á!

- Khùng! Bà nhìn ông Nam có thân với con gái khác không?

Nó lau nước đọng trên mi, cố nhin cười hỏi Dương

- Có! Thân với bà đó!

- Tôi khác, tôi với ông ý chơi từ bé!

Nó giải thích, Vân Anh gật gù khiến nhỏ Dương buồn bã ôm con pucca của nó vào lòng.

- Sao ông ý không thân với con gái nhỉ?

Chỉ biết nhún vai, nó và Vân Anh lắc đầu bất lực

- Ai mà biết chứ trước giờ cậu ta đã hăm hăm hấp hấp như vậy rồi!

- Nhớ đâu cậu ấy bị ái?

- HAAAAAAAA...Ả

Nó và Vân Anh hàm như muốn rót xuống.

Nghĩ đi nghĩ lại lời nhỏ Dương nói cũng có lý, tới lớp thấy cậu ta toàn nói chuyện, thân thiết với lũ con trai, tránh gái như tránh hủi, có lẽ cậu sợ bản chất của mình bị lộ nên tìm nó làm vỏ bọc che mắt thiên hạ.

- Tôi có ý kiến thế này...

...

- Sao lại là tôi? TÔI PHẢN..ư ưm

Nó đứng bật dậy, thái độ cương quyết, hét lên khiến Vân Anh và Dương vội vàng kéo nó, bịt miệng.

- Hy sinh là từ dùng cho anh hùng đó!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nó đứng ngoài sân nhà Nam, e ngại, loay hoay quay đi quay lại, hồi hộp lo lắng.

- Tìm tôi có việc gì?

- À ừm cho này...

Cậu nheo mắt nhìn cái hộp được bọc ngoài màu hồng đẹp đẽ mà nó đưa ra, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khó hiểu

- Gì vậy?

- Hôm...hôm...nay...là ngày 14 tháng 2, tôi...tôi...thích...thích ông...

Đốc hết cả dừng khí trong người, nó khó khăn dấn ra từng chữ, đỏ mặt không dám nhìn cậu, tìm nó đập thành thịch không ngờ tỏ tình lại có cảm giác các giác quan tê liệt, người không thể đứng vững như vậy.

Thật kinh khủng!

Nó lặng im chờ câu trả lời, cảm giác ngộp thở đến khó tả.

- Tôi không thích trẻ con!

Nó gật gù đầu

"Thì ra là vậy"

Tôi có ý này! mai 14 tháng 2 ngày valungtung, bà thử tỏ tình với ông Nam, xem phản xạ ông thế nào nếu không có gì khác thường thì chính xác 100% ông là gay!

"Mà

Cái gì?"

Sững sờ vài giây, nó liền nhìn thẳng mặt cậu khó chịu.

- Ông nói ai trẻ con cơ?

- Ở đây có mỗi tôi và bà, bà nghĩ tôi nói tôi à?

- Tôi 15 tuổi, sinh trước ông một tháng đó!

Nó hất hàm dường như quên đi mục đích tỏ tình, phân bua với cậu. Cậu nhếch môi, liếc nó toàn diện

- Bà nói bà người lớn?

- Ừm!

Nó đồng dạng khẳng định, cậu nhìn thẳng vào mắt nó hỏi

- Có lẽ "người lớn" gì cũng biết! Vậy tôi chỉ hỏi bà vài câu thôi nhé?

- Ừm! Cứ hỏi!

- Bà biết porn, JAV là gì? Maria Ozawa là ai không?

Nó suy nghĩ một lúc, chỉ biết lũ con trai trong lớp hay nhắc cái này lắm nhưng không nhớ, đánh liều

- Là phim, game và diễn viên nổi tiếng chứ gì?

- Hahahaha

Cậu ôm bụng cười sau câu trả lời của nó khiến nó biết ngay mình đã bị lọt hố, chắc chắn mấy cái đó không tốt đẹp gì mà.

Đỏ mặt, nó quát lên

- TÔI KHÔNG BIẾT ĐƯỢC CHƯA?

Cậu nhin cười xoa đầu nó

- Còn trẻ con lắm! Về nhà mà học đi, yêu đương gì!

- Ông làm như ông lớn lắm ý!!!

Nhìn vẻ hậm hực uất ức của nó mà Nam chỉ muốn khiêu khích

- Tôi chưa bao giờ nói tôi người lớn! Và không còn gì nữa thì tôi đi về vô nhà dọn dẹp!

Đang toan bước đi thì nó liền tóm cậu lại về cầm uấn

- Ông giải thích mấy từ kia đi đã! Đừng cố tỏ vẻ bí ẩn! Giỏi cậu nói thử coi!

- Bà có chắc muốn biết không?

Nó gật đầu rụt cái

- Đây là do bà tò mò không phải do tôi?

Gật gật

- Maria Ozawa đúng là diễn viên nổi tiếng..

Câu nói của cậu khiến nó hơi chút vui mừng vì đã trả lời đúng, nhưng khi nhìn nụ cười nham hiểm trên môi cậu, nó lại thấy hơi sợ, rùng mình

-...nhưng nổi tiếng trong công nghiệp sex Nhật Bản...

"WTH?????"(what the hell?)

Đầu nó lập đi lập lại lời nói của cậu, thật sự quá choáng.

- Thế có muốn biết hai từ kia nữa không?

Nó day day hai thái dương, đứng cách xa cậu, giơ tay ám chỉ không cần, vì nó biết chắc chắn hai cái kia nghĩa cũng không kém.

- Đó là hậu quả giáo dục giới tính ở Việt Nam, một người 15 tuổi như bà còn như vậy khi nghe tới vấn đề giới tính.

Hơi sững sờ không hiểu sao cậu nói vậy, nó liền hỏi

- Là sao? Tôi không hiểu?

- Ở nước ta vẫn đặt nặng vấn đề về giới tính đến thầy cô giáo, bố mẹ còn ngại nói về vấn đề đó nên một bộ phận giới trẻ luôn tiếp nhận nhiều suy nghĩ lệch lạc, còn một bộ phận khác thì...không biết nên nói gì nữa, bà được xếp vào loại đó.

Nó ngạc nhiên, thật sự chẳng hiểu gì. Mặt nó nghệt ra khiến cậu cũng không buồn giải thích

- Tốt nhất bà biết ít thôi!

- Vậy là ông từng lên mạng tìm kiếm thông tin hả?

Ánh mắt Nam trùng xuống, về mặt cậu buồn rờ rệt, gật đầu

- Ông nói cho tôi biết được không?

- Tôi từng ước mơ làm bác sĩ nhưng có lẽ doanh nhân hợp với tôi hơn!

Nó nhìn cậu tò mò

- Sao vậy?

- Tôi sợ nói bà sẽ hối hận vì mình sinh ra làm con gái! Mà mọi thông tin bà tìm trên mạng, giải thích dài dòng với bà mệt lắm! Tôi đi về còn dọn dẹp nhà cửa.

Cậu trở về gương mặt lạnh băng ngay tức khắc, nói xong bỏ đi, Nam có vẻ trầm tư, nói nhiều hơn mọi khi. Nó chỉ biết sững người nhìn bóng cậu.

Về tới nhà là nó leo thang lên phòng, search google "Nỗi khổ của phụ nữ" thì thấy một tit "Hãy trân trọng". Nó hý hửng ấn vào link

"Bạn có biết người phụ nữ không hề sung sướng như bạn nghĩ."

Được làm mẹ là điều bao nhiêu người mong muốn nhưng bạn có biết để tận hưởng cảm giác đó họ phải trải qua những gì?

Người phụ nữ khi sinh đã trải qua một quá trình vô cùng đau đớn, để bạn dễ hình dung quá trình đau đẻ thì bạn hãy nghĩ tới sự đau đớn việc bạn bị đau dạ dày là mức độ 1 thì đau đẻ lên gấp 1000 lần. Hiện nay, kỹ thuật tân tiến việc đau đẻ sẽ được giảm đi đôi phần, khoảng 10% sự đau đớn so với bình thường. Khi khoa học kỹ thuật không có thì sinh đẻ đối với người phụ nữ không khác gì đứng giữa bờ vực sống và chết. Và sau khi sinh, bạn cảm giác đau đớn vùng âm đạo sẽ theo bạn, khiến bạn khó khăn trong mọi hoạt động.

Đừng vì vậy mà sợ nhé!

Vì khi bạn nhìn thấy thiên thần của bạn chào đời, cất tiếng khóc lòng bạn sẽ rất sung sướng, nhẹ nhõm, rơi những giọt nước mắt hạnh phúc, cảm giác đó mới tuyệt vời làm sao.

Có những người phụ nữ ao ước từng ngày, mong muốn tận hưởng cái cảm giác đau đớn ấy, được nghe tiếng khóc ấy nhưng có lẽ họ chẳng bao giờ

được biết cảm giác hạnh phúc đó bởi bệnh vô sinh với vô vàn lý do.

Vậy mà vẫn có những người thường ngày vứt bỏ những đứa con của mình!

Vấn nạn phá thai vẫn đang nóng hổi trên toàn cầu, nhưng bạn có biết Việt Nam đứng thứ 5 thế giới và đứng đầu Đông Nam Á về nạn phá thai.

Điều này có lẽ không đáng nói khi mà thống kê cho thấy những người nạn phá thai đa phần là thanh niên, học sinh, sinh viên, những bạn trẻ- chủ nhân tương lai của đất nước, những người có học thức.

Vậy bạn có biết tại sao lại xảy ra tình trạng như vậy?

Đó chính là do vấn đề giáo dục giới tính chưa tới nơi tới chốn của ngành giáo dục..."

Đọc đến đây, nó suy nghĩ lời nói của Nam có lẽ nó đã hiểu phần nào những gì cậu nói. Tiếp tục xem tin, kéo chuột xuống nó thấy một video có tên "Quá trình đẻ thường", phân vân, cuối cùng nó cũng xem.

Ban đầu hơi đỏ mặt vì cảnh tượng hiện ra, nhưng rồi nhìn đứa bé được lời ra, nó thấy thật sự vô cùng đau đớn, tim nhói lên, tiếng la đau đớn, dạn của người phụ nữ xen lẫn tiếng y tá khiến nó không khỏi rung mình, cảm xúc dâng lên. Nó nghĩ tới mẹ mình.

P/s cái tit báo do mình tự nghĩ nên đừng tìm nhé

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Sau hôm 14-2, nó đã mất ngủ cả đêm suy nghĩ, không ngờ mẹ lại chịu đau đớn để có mình, vậy mà nó chưa từng biết đến điều này, nó nhớ lại những khoảnh khắc vui buồn với gia đình, rồi lại tự hỏi

"Nếu một ngày bố hoặc mẹ không còn mình sẽ ra sao?"

Suy nghĩ vẫn vương làm nó lo sợ, sống mũi cay cay, giờ nó mới thấy được sự quan trọng của mọi người.

Do không ngủ được nên nó dậy rất sớm, vừa xuống nhà đã thấy nụ cười mẹ nó, khiến nó chạy ra ôm chầm lấy bà, nũng nịu như một đứa trẻ

- Mẹ ơi con hư lắm! Con gái lớn rồi sẽ không để mẹ lo lắng nữa đâu!

Hơi sững người, lo lắng vì thái độ của nó, tuy không hiểu sao nó lại nói những lời lạ vậy nhưng rồi bà nghĩ "Có lẽ do tuổi đang lớn nên tính khí thay đổi" dù gì bà vẫn rất vui, xoa đầu, nhìn nó dịu hiền, nhẹ nhàng ôm nó

- Công chúa của mẹ biết thương mẹ là mẹ vui lắm rồi!

Lòng mẹ ấm áp, nó chỉ muốn tựa vào đó thật lâu, ở trong vòng tay ấy mãi mãi, an toàn biết bao. Nó từ từ rời vòng tay mẹ

- Mẹ làm cơm để con giúp mẹ nhé!

- Ừ!

Vẫn ánh mắt đó, nó bây giờ đã hiểu câu

"Lòng mẹ bao la" là như thế nào.

Đêm 30 tết, nó rất vui khi lần đầu phụ mẹ làm gà, rồi bày bánh kẹo. Bố nó nhìn vậy mà hài lòng, đúng là con gái ông đã trưởng thành rồi.

- Xong! Bố thấy con gái bố siêu không?

- Cô nương bày có đĩa bánh kẹo mà phức tạp vậy?

Bố nó cười.

Gia đình nó đang quây quần thật đầm ấm chuẩn bị đón giao thừa

- Sao bạn bè gọi con đi xem pháo hoa mà con không đi?

Mẹ nó ngồi xuống ghế, nhìn nó thắc mắc

- Cả năm bạn bè gặp lúc nào cũng được nhưng giao thừa là thời khắc đón năm mới cả năm 1 lần. Con muốn đón với gia đình cơ!

- Con gái tôi lớn thật rồi! À mà hình như bên hàng xóm anh chị ý về rồi anh nhỉ? Lát sang xông đất!

- Mình có hợp tuổi người ta không? Sang xui cả năm đấy!

Bố nó liền nói một câu phũ phàng làm nó buồn cười nhìn sang mẹ nó đang liếc xéo bố nó.

- Nhớ lại hồi bé, Linh nhà mình hay qua đó xông đất, Nam thì qua nhà mình nhỉ?

Mẹ nó nói làm nó sực nhớ ra từ hôm đó nó chưa cảm ơn cậu.

- Năm nay con sang xông đất cô chú cho ạ!

Nó mong nhân dịp này có thể nói với cậu những suy nghĩ trong lòng nó. Bố mẹ liền cười đồng ý.

12 giờ, pháo hoa nổ rộ, ti vi bắt đầu có tiếng "Chúc mừng năm mới"

- Cháu chào cô chú! Cháu chúc cô chú năm mới an khang làm ăn tấn tới, sức khỏe dồi dào, gia đình luôn đầm ấm ạ!

Nó không giỏi trong khoản trình bày văn chương nên hơi e dè mất tự tin nhưng khi nhìn thấy nó, mẹ Nam liền mừng rỡ

- A Linh à! Lâu không gặp cháu, lớn quá cháu vào nhà ngồi ăn bánh kẹo cùng nhà cô!

Mẹ Nam là một người phụ nữ xinh đẹp rất dễ gần, nó rất có thiện cảm với bà. Còn bố cậu có vẻ ngoài rất nghiêm khắc, lạnh lùng y hệt cậu, đúng là con nhà nòi không giống lông cũng giống cánh nhưng nó không cảm thấy ông đang sợ mà còn ngược lại.

- Chúc cháu năm mới học tốt, xua hết vận xui năm ngoái!

- Dạ cháu cảm ơn chú ạ!

Nó cười cười gỡ đầu gỡ tai, ngồi đối diện nó là chị My, chị thì lúc nào cũng xinh đẹp rồi chị là nó không ngờ ngày nào chị cũng đi nhưng hôm nay lại có mặt ở nhà, đúng là nhà Nam rất coi trọng phép tắc. Chị nhìn nó, cười nụ cười siêu đáng yêu khiến nó hơi đỏ mặt ghen tỵ. Mọi người nói đủ thứ chuyện từ công việc, kỳ nghỉ của bố mẹ Nam rồi đến công việc của chị My thỉnh thoảng lại hỏi nó vài thứ trên lớp khiến nó thấy không mấy lạ lẫm.

Nam bê cốc sữa nóng ra đặt lên bàn, trước mặt nó

- Lát con qua nhà cô Hạnh xông đất ạ!

Bố Nam nhẹ gật đầu nâng cốc cà phê, nhấp một ngụm. Mẹ cậu thì vui vẻ đẩy hộp bánh kẹo về phía nó

- Ăn đi Linh! Cháu ăn nhiều vào! Không phải ngại!

Như nhớ ra gì đó mẹ Nam liền tặc lưỡi vỗ vào đùi bố cậu khiến ông giật mình

- Đấy! Cháu nó qua đây mà quên mất lì xì!

Mẹ cậu lôi ra trong túi dưới bàn một phong bao màu đỏ, đưa cho nó

- Cô vô ý quá! Chúc cháu gái thành người nhà nhà cô!

Bà cười tít mắt khiến nó ngại ngùng, cầm phong bao lì xì, liếc Nam mong cậu giải thích nhưng cậu chỉ im lặng vẻ như "Trong sạch thì không cần nghe lời thiên hạ" làm nó ngậm ngùi, chị My này giờ im lặng cũng lên tiếng

- Chị cũng có cho em này! Năm sau lớp 11 chương trình học nặng nhớ ăn nhiều chóng lớn để còn sức học nhé!

- Dạ! Em xin! Cháu xin ạ! Cô cứ khéo đùa!

- Yên tâm! Em không để con nhỏ ngốc này giống chị đâu!

- Mà...

Chị My dùng ánh mắt tức giận nhìn cậu em trai quý báu của mình đang ngồi uống cà phê thản nhiên mà nghiêng răng.

- Ồ phải rồi! Cứ thái độ đi! Bố ơi bố nhìn đi nó nói chị nó thế kia!

Nhìn chị My như một đứa trẻ mách tội đứa em trai làm nó không khỏi phì cười.

Nó tạm biệt cô chú, Nam đi cùng nó

- Nè! Cảm ơn nhé!

- Cảm ơn gì?

Những cơn gió lạnh thổi qua hòa với giọng nói khe khẽ của nó

- Nhờ ông tôi mới thấy năm nay mình thật đặc biệt! Cảm ơn vì tất cả!

Cậu lặng lẽ không nói gì, bước đi trước làm nó ngẩn ngơ một lúc rồi cũng chạy đuổi theo

- Tôi nói nhưng do nhận thức của bà thôi!

Câu nói của Nam bỗng khiến nó vui mừng, đâm vào lưng cậu một cái.

Đúng là nó đã trưởng thành hơn nhiều rồi. Năm nay đúng là đặc biệt, vạn sự khởi đầu nan mong rằng không có gian nan để mà nản.

- Ê lì xì đi!

- Lì gì mà lì! Lì xì tôi trước đi rồi tôi lì xì lại!

- Tết vui không?

- Tết qua nhanh quá đi à!

...

Vừa bước vào cửa lớp nó đã nghe thấy tiếng lũ bạn xôn xao bàn tán, tay bắt mặt mừng, đòi lì xì như đòi nợ sau 10 ngày nghỉ lễ.

- Ê tết vui không? Năm nay tôi bận quá không qua chúc tết nhà bà được!

Chưa kịp ngồi xuống nhỏ Dương từ đâu chạy tới hỏi thăm, nó cười tươi

- Cũng vui! Tôi ở nhà giúp mẹ, đi chúc tết với bố mẹ, qua nhà nội, ngoại chơi, rồi cùng anh chị chơi bài!

Vân Anh đứng sau lưng nó từ lúc nào, hý hửng ra mặt, tay cầm đồng phong bao lì xì phe phẩy

- Mới trăn được của lũ con trai đó hehe

Nó thấy tội nghiệp thay những đứa bị nhỏ bóc lột, Vân Anh rút lõi cát vào túi rồi ngồi xuống cạnh Dương, hỏi nó

- Thế vụ kia ra sao rồi!

Nó chợt nhớ ra, đúng là do bù lu vụ kia quá nên nó quên bống mất, nhỏ Dương và Vân Anh nhìn nó như tra khảo

- Sao không thấy bà thông báo tình hình chi vậy?

Lục lại trí nhớ, đúng thật là biểu hiện của cậu khi ấy...

- Nam ông đến rồi à? Tết vui không? Tôi bị lũ con gái lột cho không còn một xu! Dã mạn!

Nó nhìn Nam đang được một đứa con trai quàng vai, đâm "yêu" mà nó khẽ rùng mình, da gà da ốc đua nhau nổi sùng, đáp trả hai nhỏ bằng ánh mắt căm phẫn, thất vọng xen chút rợn người, nhún vai. Như hiểu ra ý nó, hai nhỏ liền nhìn nhau đau đớn, gục mặt xuống bàn

- Đúng là bất công mà!!! SAO ÔNG TRỜI LẠI CHO TRAI GAY ĐẸP VẬY CHÚ!!!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

- Xin chào tập thể 10a2! Từ giờ tôi sẽ là giáo viên chủ nhiệm của lớp!

Giáo viên mới bước vào, không chói lóa, không quá đẹp nhưng lại rất thu hút ánh nhìn của nó. Đó là một thầy giáo trẻ, ăn mặc lịch lãm phong độ, khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông rất quyến rũ. Nó thấy hơi ngỡ ngàng, nhìn thầy chăm chú tới mức muốn xuyên thủng thầy, rồi lại lắc đầu nguầy nguậy làm nhỏ Dương ngồi cạnh tò mò, thì thụp hỏi

- Bà sao vậy?

- Không sao!

Nó không quay ra nhìn nhỏ mà đắm đuối ngắm thầy khiến nhỏ à lên tiếng, cười nguy hiểm rồi không làm phiền nó nữa.

- Tôi tên Hà Anh Tuấn, tên rất giống ca sĩ đúng không? Tôi là một ví dụ điển hình cho một cái tên hai số phận..

Thầy nói chuyện pha chút tếu hài làm cả lớp cười ầm. Còn nó thì đang vắt óc suy nghĩ

"Có phải mình quen thầy ở đâu rồi không nhỉ?"

- Tôi sẽ là giáo viên chính thức dạy thể dục của lớp. Chứ không phải vẫn đâu nhé...

Những câu nói của thầy lọt vào tai nó chẳng được bao nhiêu, nó chỉ có một suy nghĩ duy nhất "thầy nhìn quen quá!"

"Nếu bỏ cái lớp keo vuốt tóc kia xuống?"

- Tôi năm nay 23 tuổi. Tôi đang là giáo viên dạy tiếng Anh ở trung tâm Apollo, do muốn thử thách bản thân nên tôi đã học sư phạm nhân tiện trường ta đang thiếu giáo viên có thể phụ trách lớp nên tôi đã xin phép vào tạm..

"Bỏ cặp kính kia đi!!!"

- Các em đừng nghĩ giáo viên trẻ là có thể...

- Aaa

Cả lớp theo phản xạ đồng loạt hướng về phía phát ra âm thanh ngắt ngang câu nói của thầy.

Như tìm ra được một bí mật siêu kinh điển, nó hét lên, tay chỉ thẳng vào mặt thầy Tuấn. Biết phản ứng của mình hơi quá, nó liền thu tay lại, nhìn xung quanh bằng ánh mắt e ngại, cười hờ xin lỗi, ngồi xuống, ôm mặt than trời trách đất.

"Đi đâu cũng là ngộ cụt!"

- Em có ý kiến gì sao?

- dạ không ạ!

Nó xua xua tay dứt khoát không dám nhìn mặt thầy, người nóng ran, mặt đỏ như trái cà chua.

Cả lớp râm râm vì biểu hiện khác lạ của nó, thắc mắc tự dưng sao nó như vậy, thoáng chốc cả lớp đã như cái chợ. Còn ánh mắt của cậu lại hướng về thầy giáo, biểu hiện của thầy thấy nó không hề khó chịu khi nó gây náo loạn mà còn có vẻ ngược lại, ánh mắt Tuấn đang nói lên rằng "Rất thú vị!" làm cậu thấy bất an.

"Có vẻ như sẽ không tệ như trước được nữa!"

- Trong giờ bà sao vậy?

Vừa nghỉ giải lao Dương đã quay ra hỏi nó, làm nó vò đầu bứt tai, mặt nhăn như mặt khi, đau khổ nói

- Số tôi đen hết chỗ đen! Tôi là khác tính với họ Hà hay sao ý, cuộc đời tôi rơi vào hố đen rồi bà ơi!

- Là sao?

- Thì hồi trước á!

Nó nhớ lại mà khẽ rùng mình

- *Đụng người khác không biết xin lỗi à?*

- *Xin lỗi!*

-...

- *Xin lỗi rồi còn gì? Bỏ ra!*

- *Nhãi con, không chút thành ý! Xưng hô với bề trên vậy à? Được đi học như không vậy à?*

- *Muộn mắt thôi. Tôi xin lỗi!*

- *Không cảm thấy thành ý!*

"Hơ hơ moi đâu ra tên khùng này vậy?"

- *A em chào thầy hiệu trưởng ạ!*

-...

- *Haha bị lừa rồi cho chưa!*

Nó đâu có biết thầy giáo gì lại trẻ vậy chứ. Rủi rui thế nào lại là em cô Minh chủ nhiệm lớp nó, ngậm ngùi nhìn nhỏ Dương mà nó đau khổ.

- Năm nay tôi đúng là chắc rồi!

- Haizzz vậy mà tôi tưởng sở thích của bà quái dị, vì thích thầy đẹp trai nên bà ngồi ngắm chết mê chết mệt cơ.

Dương nghe nó kể mà cũng thương thay, công nhận nó xui tận mạng. Cô Minh đã có lòng hảo tâm đào tạo nó tuần phạt hai, ba lần, giờ có lẽ 6 ngày đi học nó sẽ bị tra tấn cả 6 mất. Người ta có câu "Động vào thầy cô thì không khác gì dây với quý dử", lại còn là thầy giáo trẻ "nhớ dai thù lâu".

- Mới đầu năm mới mà sao cảm giác gian nan đây mình vậy chứ? Cuối tiết hôm nay lại là sinh hoạt! Dương ơi bà dùng một dao giết quách tôi đi!

Nhỏ nhún vai, bất lực ngoài thông cảm thì chẳng biết làm gì hơn.

...

...

...

- Thưa thầy! Đây là bản báo cáo và kế hoạch của Đoàn trường. Thầy phụ trách bên đoàn kêu các lớp quyết định sớm rồi nộp danh sách lên cho phòng Đoàn ạ.

Giờ sinh hoạt, ban cán sự lớp vừa đi họp về thì Vân Anh bí thư đại diện lên bàn bạc với chủ nhiệm mới, nhìn nhỏ nói tuy nghiêm túc đấy nhưng nó dám cá 100% trong đầu nhỏ này đang nghĩ mấy thứ đen tối. Sau khi tiếp nhận chủ nhiệm, Vân Anh đã đi điều tra thông tin từ các nguồn thân tín thì được biết một điều quan trọng rằng: thầy chưa có người yêu, là con một, trai thành phố, nhà khá giả, trình độ học vấn so với độ tuổi mà nhỏ đánh giá trên mức tuyệt vời. Về khoản điều tra, khám thính thì thông tin Vân Anh tìm được còn chi tiết hơn cả google khiến nó vô cùng khâm phục.

Thầy nâng gọng kính, cầm tờ giấy bí thư đưa, lướt qua một lượt như tìm ra gì đó thầy liền đưa trả Vân Anh giấy kèm nụ cười sát gái.

- Em phổ biến trước lớp cho các bạn đi xem ý kiến mọi người thế nào?

Nhìn mặt Vân Anh thì biết ngay nó đang phiêu tại phương trời nào rồi. Thật không hiểu, thầy đến để dạy hay tán gái nữa, nó ngao ngán đến ngược lên bâng lầy một cái cũng không dám, tránh né hết mức có thể chỉ mong sao mọi chuyện êm thấm.

- Cả lớp mình nghe nhé!

Giọng Vân Anh vang vọng khắp lớp nhưng có vẻ dịu hiền, nhẹ nhàng, yếu điệu hơn mọi ngày khiến bọn nó hơi rùng mình.

- Sau khi họp về thì thầy hiệu trưởng có đánh văn bản về các lớp như sau: Theo truyền thống trường ta, cứ vào 26-3 tức ngày thành lập đoàn viên thanh niên Việt Nam trường sẽ tổ chức các hoạt động bổ ích cho đoàn viên bằng các cuộc thi giữa các lớp và hoạt động sinh hoạt ngoại khóa nhằm tạo tình đoàn kết giữa giáo viên - học sinh, cũng như tạo tình thân thoải mái cho học sinh khối 12 trước khi bước vào đợt thi quan trọng..

Nghe đến đây thôi mặt đứa nào đứa nấy rạng rỡ hẳn, nhao nhao lên hỏi

- Vân Anh ơi thế hoạt động là gì?

- Hoạt động gồm có: sáng các lớp cắm trại, thi ẩm thực, chiều Chơi trò chơi dân gian gồm đập niêu, cướp cờ, kéo co, nhảy bao bố, tối thì diễn ra cuộc thi Mr & Mrs, văn nghệ. Văn nghệ thì mỗi lớp có hai đại diện. Mr & Mrs thì tôi đề cử Nam lớp trưởng.

Vân Anh gượng gạo nhìn cậu đang cau mày, cả lớp dĩ nhiên không ai phản đối.

- Còn về các đại diện chơi trò chơi và tham gia văn nghệ sẽ do thầy chủ nhiệm quyết định.

Nói xong nhỏ bước xuống nhường chỗ cho thầy giáo, không hiểu sao nó lại có cảm giác vô cùng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Thầy bước lên nhận giấy từ nhỏ Vân Anh.

- Đây là hoạt động mà yêu cầu tất cả các thành viên ai cũng tham gia, nên chúng ta bắt đầu phân công như sau...

Thầy đọc tên từng đứa từng đứa một, bọn nó háng hái nhiệt tình hưởng ứng ra mặt vì đây là lần đầu chúng nó được tham gia hoạt động như vậy. Nó lắng nghe thật kỹ không sót một câu nào của thầy...

...

Lạ quá

...

"Sao mãi không có tên mình?"

- Hoạt động cuối cùng là Mr và Mrs như bí thư đã nói tôi cũng đồng ý em Nam vì thành tích tốt có ngoại hình ưa nhìn sẽ đăng ký tham gia. Em không phản đối chứ?

Nam nhìn thầy, có phải mắt nó bị quáng gà không? Ánh mắt Nam đang trùng xuống, ngoan ngoãn đến khó tả.

- Thế nào cũng được ạ!

SHOCK

Nó hết quay ra nhìn Vân Anh đang há hốc miệng rồi lại nhìn nhỏ Dương biểu cảm cũng không kém, 6 ánh mắt chạm nhau không biết nói gì hơn.

"Hình như Nam bỏ kết thầy rồi!"

Thấy lớp xôn xao, thầy đập tay lên bàn để mọi người chú ý.

- Còn văn nghệ thì tôi giao cho hai em, cái em nữ ngồi trên lớp trưởng và em ngồi cạnh.

"Ngồi trên lớp trưởng?"

Câu này cứ bám dai đẳng lấy tâm trí nó, nó ngó quanh

"Trên lớp trưởng?"

"Lớp trưởng là Nam?"

"Ồ..."

- Thừa thầy! EM KHÔNG LÀM ĐƯỢC Ạ!!!

Cả nó và nhỏ Dương đồng loạt đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng kịch liệt phản đối. Hai đứa nó sợ nhất là đứng trước đám đông, hồi hộp ghê gớm, lại còn

bao nhiêu ánh mắt nhìn lên nó, xì xào bàn tán, nghĩ thôi cũng thấy kinh khủng rồi chứ đứng đấy chắc nó tụt huyết áp, vô viện mắt.

- Sao hai em không làm được?

Không biết nên nói sao. Thành thật thì sợ lũ bạn chê cười nhát cáy, nó và Dương đánh mắt nhìn nhau, bối rối, biết ông thầy này không tử tế đâu mà. Các hoạt động vui chơi thì giao lại hết cho những đứa khác còn việc nặng nhọc thì lại để nó làm. Tạm thời yên phận, nó ngậm ngùi ngồi xuống. Đợi hết giờ, cả lớp ra về nó liền đuổi theo, chặn đường thầy

- Có phải thầy vẫn thù em việc lúc trước?

Thầy nheo mắt nhìn nó

- Em nghĩ tôi như vậy sao?

- Chứ sao thầy không giao em nhiệm vụ khác?

- Ngẫu nhiên thôi!

Thầy nói trên môi vẫn giữ nụ cười giả tạo làm nó bức mình.

- Mong thầy cử bạn khác! Em không thể diễn văn nghệ!

- Tôi xin lỗi em nhưng tôi không thể vì danh sách đã được bí thư gửi lên trường.

- Thầy...

Nó cứng họng, không làm được gì, nhìn vẻ mặt tự đắc của ông thầy mà nó tức sôi máu. Đây mà gọi là không thù á? Có mà rất thù thì có, cái đồ nhỏ mọn!

- Chắc em đang nguyên rủa tôi là đồ thù dai.

Bị trúng tim đen, nó giật mình nướm nguyệt thầy một cái, vội vã chào rồi hậm hực đập vô sàn thật mạnh, bỏ đi, nếu ở đó quá lâu chắc nó sẽ hành xử không đúng mực, mắc tội vô lễ với giáo viên mất.

- alo bà à? Bà nói chuyện với thầy thế nào rồi?

- Thất bại thảm hại bà ạ!

- haizz Chán thế! Huhu

Giọng nhỏ Dương meo meo qua điện thoại mà nó cũng thấy buồn theo, giờ đành chịu chứ làm sao được nữa, giả dụ danh sách chưa chốt, chưa nộp thì chỉ cần alo Vân Anh nhờ vả một câu là được, đằng này lại xong xuôi hết rồi. Nó an ủi nhỏ Dương một lúc, cúp máy, thấy không khí ngột ngạt liền đi ra ngoài hóng gió. Thời tiết đang dần ấm lên, không khí cũng trong lành hơn. Nó ngước lên nhìn bầu trời đầy sao, vờn vai nhắm mắt tận hưởng những cơn gió cuối tháng 2 mát lịm, thật dễ chịu.

- Có gì anh sẽ qua nhà em thường xuyên!

- Khỏi cần!

- Thôi mà! Cứ chấp nhận anh đi là vừa!

- Đi nhanh lên. Để ai thấy anh qua nhà học sinh như vậy không hay ho gì đâu.

- Em lúc nào cũng lạnh lùng vậy? Thảo nào rất thu hút!

...

...

Sức mùi ô nhiễm môi trường.

Hai giọng nói siêu quen thuộc này, phát ra từ phía nhà Nam khiến nó tò mò, lấp sau tường lén lút ngó sang.

Cảnh tượng trước mắt khiến nó ngạc nhiên tới mức thiếu chút nữa là rơi luôn hàm tiền đạo ra ngoài, mắt như muốn bay qua bên kia để xác minh.

Nó thảng thốt, không ngờ Nam và thầy Tuấn lại đang tình tứ, thủ thỉ nói chuyện như một cặp tình nhân đang yêu thế kia. Các hành động thật mờ ám.

Thầy Tuấn ôm tạm biệt cậu thật thân thiết. Nó hối hận vì mình đã không mang điện thoại theo để thu lại những khoảnh khắc đẹp để trước mắt cho nhỏ Dương với Vân Anh coi mà nó mất luôn. Nó cười hí hửng, vào nhà

"Giờ thì tóm được thóp ông rồi nhá!"

- Cuối giờ nhóm văn nghệ và thi Mr & Mrs lên văn phòng đoàn để nghe phân công và tập duyệt nhé!

...

...

...

Nó với nhỏ Dương đi sau Nam mà không ngừng khúc khích cười, cậu quay lại thì hai đứa mặt tỉnh rụi, ngó lơ không quan tâm. Hơi khó chịu, nhưng rồi cậu cũng thờ dãi cho qua.

- Tôi không ngờ luôn á!

- Tôi cũng thế! Chơi thân bao lâu nay giờ mới biết sự thật bấy ngờ.

Hai đứa nó cứ thế thủ thi to nhỏ, thỉnh thoảng lại che miệng cười cho tới khi đến văn phòng đoàn, nó và nhỏ Dương bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt. Không ngờ trong trường có nhiều người đẹp như vậy. Thầy phụ trách bắt đầu đọc tên điểm danh. Nó ngó xung quanh.

- Thưa thầy, em đến muộn!

Giọng nói cắt ngang lời thầy, là Duy, anh nhìn một lượt khi bắt gặp nó anh liền nở nụ cười tươi, vẻ mặt rạng rỡ. Theo sau Duy còn có một cô gái xinh đẹp, áo đồng phục đã được cách điệu, ngoại hình nhỏ nhắn, dễ thương, đôi mắt to long lanh, mũi cao thanh thoát, môi đỏ hồng trái tim nhỏ xinh,...nó bị cô gái làm mất hồn

- Xinh nhỉ. Girl nổi tiếng khối 10 đó! Nghe đâu bạn ý tham gia Mr và Mrs đó!

Dương thuyết minh khiến nó thật ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ với cô bạn đó.

Duy và cô bạn về chỗ ngồi, thầy đã điểm danh xong

- Bây giờ, chúng ta sẽ nói về văn nghệ. Về phần này các em được chọn sẽ giúp cho các thí sinh Mr & Mrs thể hiện tài năng. Hát, diễn kịch. Đầu tiên, các em rút thăm phiếu trong hộp xem nhiệm vụ của mình là gì.

Thầy đưa ra chiếc hộp và lần lượt đi đến chỗ từng người, nó bốc lên một tờ giấy, nhìn Dương e dè.

- Do cuộc thi lấy chủ đề "tinh thần, giữ gìn truyền thống dân tộc" nên mọi thứ các em bốc thăm đều có liên quan tới chủ đề. Giờ các em đọc lên để thầy xếp nhóm.

- Sơn Tinh, Sơn Tinh thủy Tinh

Duy mở ra, đọc đầu tiên, tiếp đó mọi người lần lượt.

...

...

- Thủy Tinh, Sơn Tinh Thủy Tinh

Nó há hốc mồm, Duy và Nam đối nghịch nhau, bình thường nó đã thấy hai người không hợp nhau vậy mà...

- Dạ Vua Hùng, Sơn Tinh Thủy Tinh

Dương tiếp tục, nó ngưỡng mộ nhìn nhỏ bạn hỏi hộp mở tờ giấy của mình.

...

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Nó từ từ mở giấy, hồi hộp tới mức toát mồ hôi, lén đưa mắt ngó một lượt khắp phòng thì thấy mọi người đang dõi theo, chờ đợi.

Không khí căng thẳng vây quanh, áp lực nặng nề.

Liếc nhìn mọi người một lần nữa, nó lấy hơi thật sâu

- Thưa thầy Mị Nương Sơn Tinh Thủy Tinh ạ.

...

...

Giọng nói thánh thót như chim họa mi kia đã cất ngang khi nó định nói, mọi người bàn tán xôn xao.

- Đúng là ông trời sắp đặt, hai chàng Sơn Tinh, Thủy Tinh kia chỉ hợp với nàng Mị Nương đó thôi!

- Chi làm Mị Nương là quá hợp rồi!

- Con bé đó sượng nhĩ. Nhưng cũng phải công nhận hợp!

...

...

- Sao con bé đó lại ngắt lời bà nhĩ?

Nhỏ Dương thì thâm vào tai nó, đúng là theo thứ tự thì hết nhỏ Dương rồi tới nó, bạn nữ tên Chi kia phải sau năm người khác mới tới lượt. Nó hơi thắc mắc nhưng giờ chẳng lẽ lại ra hỏi "Nè sao cướp lượt tôi?" hay "Bạn phải chờ đúng lượt!" à?

Mà có lẽ Chi thấy nó hồi hộp quá nên đỡ lời chẳng?

- Em bên 10a2 đọc phân vai của mình đi!

Mãi nghĩ mà quên mất nhiệm vụ, bị thầy gọi nó cuống quýt mở tờ giấy.

Đầu óc quay cuồng

"Trời ơi! Không phải chứ???"

Ngần đầu chăm hồi hiện trong đầu nó, nó cố nhìn kỹ dòng chữ hơn nữa để xác minh, mắt nó có phải đang hoa không?

- Em 10a2 đọc nhanh lên!

Nó giật mình, liếc nhỏ Dương đang mong chờ mà đau đớn

- Thưa thầy, cái cây, Sơn Tinh Thủy Tinh ạ!

...

...

Tiếng cười khúc khích vang lên làm nó muốn độn thổ, xui gì đầu không biết, mang tiếng tập kịch mà phân vai đứng im, một thứ lu mờ có xuất hiện hay không khán giả cũng không biết đến.

Mặt nó ỉu xiu, không dám ngước lên.

Sau khi phân vai kết thúc cũng có 5 nạn nhân như nó, được phân vào 5 vở kịch phụ các Mr và Mrs tòa sáng. Đây gọi là vui nấp tài năng con nhà người ta mà. Thầy nói do cây thật thì khó di chuyển, cây bằng giấy thì dễ đổ, hỏng, lấy người đóng cây là hợp nhất, khoản này nó công nhận thầy biết nhìn xa trông rộng.

Ngồi nghe thầy giải thích mà nó ngáp ngáp dài, phát cuốn lời thoại xong, thầy cho tất cả các nhóm kịch ngồi lại trao đổi.

Dàn sao Sơn Tinh Thủy Tinh gồm có

1. Sơn Tinh - Nguyễn Nhật Duy - 11a1 (cựu Mr)

2. Thủy Tinh - Lê Bảo Nam - 10a2

3. Mị Nương - Nguyễn Linh Chi - 10a13

4. Vua Hùng - Hoàng Gia Dương - 10a2

5. Lính - Bảo, Tuấn, Hùng, Trung - 10a5, 11a8, 12a10

6. Cái cây - Nguyễn Hoàng Linh - 10a2

Nhìn cái danh sách lọt hòm số 6 mà nó thất vọng, cây thì có tập tành gì chứ, bắt ở lại nghe ngán cả đôi tai, chống tay, ngáp liên tục, Duy đang phát biểu thấy vậy liền ngưng lại, quan tâm

- Em sao vậy? Nếu mệt em có thể về nghỉ trước?

Nó cũng vui mừng, muốn về lớp ngồi buồn dựa lê với lũ con gái lắm, nhưng nhìn toàn bộ làm gì có ai ra về, đội nào đội ấy chăm chú, giờ mà nó đi sẽ thành chủ đề bàn tán xôn xao của cả phòng này mất.

- Thôi! Em không sao ạ! Mọi người cứ tiếp tục đi ạ!

Nhỏ Dương cũng gật gù gật đầu kém nó, cả hai đứa đều không có hứng thú, không vì ép buộc nó cũng chẳng thêm ngồi tại đây.

- Ảnh hưởng tinh thần người khác!

...

Nam phát biểu một câu phũ phàng làm nó bực mình, quên cả sự mệt mỏi khi nãy, nhảy dựng lên.

- Ông tưởng tôi muốn như thế này chắc? Không tại vì người yêu....ừ...ừ

Chưa kịp nói hết câu, nó liền bị nhỏ Dương bíp mồm, nhăn nhó, cười hờ xin lỗi mọi người thay nó vì sự ồn ào.

- Bà định nói chuyện đại sự này hả vuốt mặt phải nể mũi chứ!

Nhận ra lời nói của mình hơi quá đà, nó liền gật đầu với nhỏ Dương, ảm ức ngồi xuống.

Hành động đáng nghi của hai người khiến cậu nghi ngờ

- Bà định nói tại vì gì?

- Chả sao cả! Hơ hơ

Không thèm nhìn cậu lấy một cái, nó hát hằm

- Khùng vẫn hoàn khùng!

- Ông..

-...

Nhìn vẻ mặt nghênh nghênh của cậu mà nó muốn xông vào đâm cho rụng hết hàm, cho khỏi tội bất bẻ, nhưng sức nó có hạn, giờ mà xông vào, răng cậu chưa đi mà hàm nó đã rời hết thì khổ cả đời. Nó và Nam không ai nhường ai, đá móc nhau suốt cả buổi.

Mọi người đều thấy vui vẻ, bót nhảm chán hơn, nhưng Duy thì ngược lại, hai người đó càng thân thiết bao nhiêu thì anh lại càng cảm thấy khó giành lại nó bấy nhiêu.

Anh cứ mãi bắt lực như vậy sao?

Anh càng ngày càng muốn nó là của riêng mình!

Không muốn nó thân thiết với cậu thêm nữa!

Anh vẫn cười đùa với họ nhưng nụ cười ấy thật chua chát.

Anh tự hỏi "Có phải mình đang dần trở nên ích kỷ không?"

...

Và anh cũng đâu biết rằng người ngồi đối diện anh, cô gái tên Linh Chi kia đang dõi theo từng hành động, biểu hiện của anh.

Từ hôm đó, chiều nào nó cũng phải ở lại trường cùng nhóm kịch để...làm chân giữ đồ, bê vác,... Mỗi lần di chuyển là nó phải vác theo một đồng cặp, mất gì sẽ là nó chịu trách nhiệm, trông nó không khác gì một con osin cò hương bị chủ nhân bóc lột. Mà kỳ lạ, cái cặp nặng nhất bao giờ cũng của tên Nam chết tiệt, nó tự hỏi không hiểu trong này có bao nhiêu cuốn sách thần kỳ mà cậu nhồi nhét lắm vậy. Nó vác mà muốn gãy xương vai, nứt xương sống, nặng không đề đâu cho hết.

Nhỏ Dương và mấy người trong nhóm kịch cũng thương nó lắm, mấy lần toan ra giúp thì toàn bị hỏi thúc tập kịch vì ngày 26-3 đã đến gần. Duy thì bận rộn nhất trong mấy ngày này, chạy tới chạy lui.

Đang khênh đồ ra nhà thể chất một cách nặng nhọc thì anh đi đến.

- Em uống nước đi! Nhọc cho em quá!

- Không có gì đâu ạ!

Nó nhận chai nước trên tay Duy, tu ừng ực, phải công nhận rằng đội kịch biết "tận dụng nhân lực", khênh đi khênh lại làm nó cực khát và mệt.

Cảm giác như cây ở sa mạc được một trận mưa, nó cười rạng rỡ, cảm ơn anh.

...

Nụ cười dần tắt đi.

Duy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nó.

Tìm nó khẽ rung.

Tay anh thật ấm, nó cảm nhận rõ bàn tay da hơi thô của người con trai ấy, thật nhẹ nhàng.

Như bắt được tín hiệu của não, các dây thần kinh xấu hổ của nó hoạt động làm mặt nó tê rần, nóng ran.

- Thôi...thôi chắc...chắc mọi người đang đợi em...em mang đồ....anh vào đi.

Không làm cách nào nói được câu hoàn chỉnh nó lắp bắp, anh liền mỉm cười đỡ đồng cặp nó đang cầm

- Đưa anh cầm giúp cho!

- Thôi không cần đâu ạ!

Nó kéo, không dám đưa anh, toan bước đi thì...

RẦM

...

...

- Ui da!

Đau đốn, xấu hổ, nó bị ngã sông soài ra đất. May có cái cặp không thiếu chút nữa là "răng cấm môi pha đường, làm đôi ta vừa trùng phùng đã phải chia lìa" rồi.

Do mọi thứ diễn ra nhanh quá, khi nó ngã xuống, anh không kịp giữ người nó, bất ngờ, lo lắng, anh nhanh chóng đỡ nó dậy

- Em sao không? Bị trầy chỗ nào không?

Anh ân cần hỏi thăm, vẻ mặt không ngừng lo lắng, phui bụi, nhìn nó từ đầu tới chân, coi nó như một đứa con nít.

...

...

Thì ra dây giày bị tuột làm nó dầm phải, nhìn mà nó không ngừng trách móc.

Đúng là đôi giày phản chủ!

Anh dìu nó qua bên bệ cây gần nhất, nó đỏ mặt

- Em xin lỗi làm mất thời gian của anh!

- Không sao!

Về mặt anh đã dịu hơn trước, nó toan bỏ cặp ra để buộc lại dây thì...

Bỗng

Duy ngồi xuống, tay anh từ từ thắt lại dây đã bị tuột một cách khéo léo làm nó bất ngờ.

- Anh để em làm được rồi! Lỡ người qua lại thấy anh như vậy lại hiểu lầm á!

Nó đã cố rút chân lại nhưng tay anh đang giữ cổ chân nó, không quá chặt nhưng khiến nó không thu về được, nó đành bất lực ngó quanh mong rằng không có ai đi qua. Cột xong, anh phúi tay, nhìn bộ dạng khó xử của nó anh liền mỉm cười

- Sao vậy?

- Anh làm vậy ai đi qua hiểu lầm thì sao?

Như tội nhân giấu bằng chứng, nó nhắc lại khẽ tới mức chỉ đủ hai người nghe, anh thì không có vẻ gì là bận tâm, nhìn nó

- Người ta hiểu lầm gì?

- Thì hiểu lầm anh là người yêu anh đó!

- Nếu anh muốn có sự hiểu lầm đó thì sao?

-...

Nó tròn mắt nhìn anh.

Có phải đó chỉ là một câu nói bông đùa?

Nhưng biểu hiện, ánh mắt nghiêm nghị của anh lúc này thật không giống đùa giỡn chút nào.

"Minh phải làm gì đây?"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Nó ngơ ngác nhìn anh, khó xử, nó chưa bao giờ rơi vào tình huống này, mặt nhăn mày nhíu, không biết trả lời ra sao cho câu hỏi kia.

- Anh đùa đó! Đừng nghĩ nhiều!

Đang lúc bối rối nhất thì anh xoa đầu nó, nói một câu làm nó nửa tin nửa ngờ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của anh, tâm trạng nó lại nhẹ nhõm hẳn, thở phào cái, nó rạng rỡ trở lại.

- Anh làm em hù hồn đó!

- Để anh bê giúp cho!

Duy kéo đồng cặp trên vai nó xuống, anh mang gần hết khiến nó cảm thấy ái ngại, anh liền cười tươi

- Từng này không là gì đâu! Có thêm nữa, anh vẫn bê được, con trai mà để con gái làm việc nặng nhọc vậy thì nhìn sao được.

Nó mỉm cười, búng tay "tách" một cái, tí mắt nhìn anh.

- Anh đúng là cán bộ Đoàn trường có khác - giờ ngón cái lên trước mặt anh - Thật đáng khen!

Cả hai cứ thế, vừa đi vừa nói chuyện với nhau thật vui vẻ.

"Có lẽ mọi chuyện không cần quá vội!"

Ngày 26 tháng 3, xung quanh trường, từ trước sân đến sau sân dòng người tấp nập, náo nhiệt. Mọi lớp đã có mặt đông đủ từ sáng sớm, mang cốc che, bạt, đồ trang trí trại được chuẩn bị từ trước đến.

Lớp nó, ai cũng hào hứng vì đây là lần đầu tiên được tự tay làm trại dưới sự hướng dẫn của thầy Tuấn công việc khá suôn sẻ, mọi công đoạn cho một cái trại và cổng trại gần như sắp hoàn thành. Tiếng gọi nhau í ới trong sân rồi tiếng loa đài hát vang các bài hát về Đoàn và Đảng làm tăng tinh thần của mọi người hơn nữa, ai nấy đều hăng say lao động. Người chạy qua, kẻ chạy lại thật sôi động.

Nó chưa bao giờ thấy khung cảnh như vậy kể từ khi nó vào trường. Có lẽ bởi khu giữa các khối cách nhau nên ít học sinh ra vào, đa phần là ngồi trong lớp.

- Chết thiếu dây thừng rồi ai đi mua đi!

- Để tôi cho!

- Mua luôn giấy nhé!

- Bạn ơi mua hộ tờ cuộn băng dính nhé.

- Ok bạn!

- Ông ơi đi mua nước đi!

...

Tiếng nhờ vả nhau cũng vang khắp trường. Tuy chưa một lần gặp mặt hay nói chuyện nhưng đúng như văn thư thầy hiệu trưởng đã nói "dịp này muốn tăng tình đoàn kết giữa các lớp", mọi người bắt chuyện thật tự nhiên, không phân biệt trai gái, trên dưới, đến cả những thầy cô thường ngày trên lớp, lúc nào cũng mặt nhăn mày nhí, kêu to nói lớn thì hôm nay lại là những người nhiệt tình nhất, giúp đỡ học sinh dựng cốc. Tiếng cười rộn vang.

- Bà ơi gấp hoa như tôi này!

Vân Anh thúc giục nó, nhỏ hướng dẫn lũ con gái cách làm những bông hoa bằng giấy. Hiền lớp phó khéo tay, đảm đang nhất đang kiểm tra lại nguyên liệu thi nấu ăn. Mỗi người mỗi việc, bận rộn làm không hết, mệt bỏ hơi tai nhưng không ai than oán, kêu ca câu nào mà còn cười đùa rất vui vẻ.

Khi thời gian chấm thi trại đến, các thành viên trong lớp liền đứng thành hai hàng, cổ nói thật to, rõ ràng.

- Chào mừng thầy cô đến với trại của 10a2 ạ!

Làm thầy cô vô cùng bất ngờ, hài lòng. Vân Anh đứng đầu liền nhanh nhẩu dẫn thầy cô xem trại và thuyết trình.

Cái trại lớp nó khá phức tạp. Cổng trại là lá cây cọ được lũ con gái khéo léo đan vào, điểm thêm mấy con trâu trâu bằng lá và vài bông hồng giấy, bên trên đề biển "Hương quê 10a2". Cảnh cổng trại còn có đồng rom bé và con trâu bằng sứ nhỏ xinh. Đường vào trại được rải bông hồng giấy, hai bên là hai tấm gỗ rộng đựng nước, nổi ở trên là vài lá và bông sen già để nhìn cho giống hai cái ao, bao phủ phía trên là đàn hoa mướp mà lũ con trai vất vả đi hái trộm cả cây bị người ta đuổi tới mức một đũa trong số đó bị mất dép. Trong trại, đặt một cái chiếu ở giữa để ngồi, trên chiếu có một cái mâm đựng hoa quả, đằng cuối lều có một cái bàn để ảnh bác Hồ - vị lãnh tụ vĩ đại và một lọ hoa, phía sau bàn treo lá cờ Đoàn và lá cờ Việt Nam.

Mọi nguyên liệu đều là chúng nó đi xin, đi mượn hoặc...đi trộm...nhưng gây dựng ý tưởng về làng quê Việt Nam này lại phải cảm ơn Nam. Khi chúng nó họp bàn, cậu đã nói

- Muốn không khó thì chọn gì quen thuộc! Làm trại nói về làng quê chẳng hay hơn sao?

Thế rồi, chúng nó liền định hướng, lên kế hoạch tìm đồ. Giờ nhìn thầy cô chấm thi bước ra khỏi trại với vẻ mặt vô cùng hài lòng, miệng không ngừng khen làm chúng nó vui mừng hết xẩy.

Nói đến Nam, giờ này có lẽ cậu vẫn đang trên văn phòng Đoàn họp cán bộ các lớp để lên kế hoạch đề phòng trực trực cũng như đảm bảo sự an toàn cho cuộc thi Mr & Mrs diễn ra vào buổi tối được suôn sẻ, mọi người sau khi xem xong ra về an toàn. Vậy nên, nó hơi tiếc khi cậu không được tham gia cắm trại.

Sau khi thầy cô chấm trại đi, lũ con gái liền kéo nhau đi xem trại các lớp khác, mặc lũ con trai mặt mày bơ phờ, người nằm lên chiếu ngủ, người ngồi chơi

bài.

Càng đi càng lóa mắt, lớp nào cũng đẹp, có lớp trang trí theo phong cách halloween rùng rợn, có lớp lại theo kiểu sang trọng, rồi bọn nó dừng lại trước trại lớp 11a1 và 12a1, sững sờ một lúc, quả không hổ danh đàn anh đàn chị, con cưng của nhà trường. Khu trại của hai lớp tuy đơn giản nhưng lại nổi bật hẳn so với các lớp xung quanh.

Trại 11a1 cánh cổng bằng gỗ ghép, cũng lấy đề tài đất nước như bọn nó. Cánh cổng của các nhà thời xưa được anh chị tô vẽ trông thật sống động. Mở cánh cổng ra, nó như bước vào sân thu nhỏ của một làng quê, có bức tượng mô hình Chí Phèo, Thị Nở đang hạnh phúc ngồi với nhau, có cái giếng bằng xộp đựng nước như thật, rồi vòi kéo hồi xưa làm bằng bìa cứng, hay hơn nữa là có "cậu Vàng" bằng đồ chơi và tượng lão Hạc. Anh chị ở trong thì mặc quần áo khi xưa cho đúng chủ đề trại. Đơn sơ, giản dị nhưng thật bắt mắt với cái tên "Làng Vũ Đại 11a1"

Còn trại của 12a1 lại mang phong cách hiện đại, hàng rào được trang trí bằng các que chong chóng, thỉnh thoảng lại quay quay theo những cơn gió. Chiếc cổng hình vòm cung được tạo bởi hai cây tre bé, rũ xuống thật đẹp. Bên trong có cỏ giả, trên lớp cỏ có một cây Dương cầm mô hình, không quá lớn được đặt dưới chân một cây phong. Lá vàng giả nhưng y thật, được tạo ra từ những bàn tay vô cùng khéo léo. Khung cảnh thật lãng mạn với tên "Thu Nhạc 12a1".

Mãi mê ngắm mà chúng nó quên mất đi cuộc thi nấu ăn, chạy đến cổ vũ thi kết quả đã có, lớp không giành giải nào khiến Vân Anh dùng dằng tức giận, về khu trại đe dọa lũ con trai "Chiều nay phải thắng tất cả trò chơi" khiến bọn nó nhao nhao, loạn xạ than vãn.

Sợ Vân Anh là thế nhưng kết quả là lớp nó chỉ thắng trò cướp cờ. Khi chơi kéo co vì hiệp cuối chơi ăn gian nên lớp nó đành ngậm ngùi cầm giải nhì.

Vui vẻ là thế nhưng khi trời chuyển màu, nó và nhỏ Dương lại nhìn nhau lo sợ, càng đông người nó càng thấy sợ hãi vì hai đứa nó sắp phải lên diễn kịch...

Bạn đang đọc truyện *Lộ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Giọng loa gọi vang, bọn nó tập trung trong phòng phía sau sân khấu. Hình như chỉ có mỗi nó và Dương là đang lo lắng, nhìn về mặt của Nam thần nhiên mà nó phục sát đất. Cậu cũng lần đầu lên sân khấu vậy mà sao cậu có thể bình tĩnh vậy?

Được sự chỉ dẫn, mọi người ra lấy trang phục của mình rồi đi thay.

Bộ đồ của nhỏ Dương là áo ba lỗ, cùng chiếc váy chui bằng vải thô, mũ có hình đầu rồng đơn giản, kèm theo bộ râu giả.

- Trời ơi! Ăn mặc sexy vậy hả?

Nhỏ cầm bộ đồ, xoay đi xoay lại mà không ngừng meo meo khiến nó phì cười.

- Bà được mặc áo là đẹp rồi! May cô còn không kêu "cởi trần đóng khổ" đó. Haha

Nếu bộ của Dương là "hở hang táo bạo" thì trang phục của nó lại theo xu hướng "kín mít toàn thân", hở mỗi cái mặt ra để tiện hít thở, đầu đội nguyên một cục bông to đùng, nóng bức vô cùng. Trông nó không khác gì bị bó bột toàn thân cử động cũng khó. Nhìn nó mà nhỏ thấy an ủi phần nào.

Nam và Duy cùng lúc bước vào phòng. Trang phục hai người đứng chất thần núi và thần sông, Duy mặc một màu xanh lá, hiền hòa, Nam lại mặc bộ đồ xanh dương, lạnh lùng, ngang tàng. Phong thái của hai người chỉ cần nhìn qua cũng biết được tính cách nhân vật.

- Chi đẹp nha!

- Nhìn em dễ thương ghê á!

- ...

Giọng nói của vài người phát ra phía ngoài hành lang làm nó tò mò cổ ngó ra coi. Chi mặc một bộ đồ công chúa thời xưa, đã được cách điệu, cùng khuôn mặt dễ thương đầy nét cao sang nhưng không lẫn đi phần dịu dàng. Như một nàng Mị Nương đích thực, cô uyển chuyển chuyển, nhẹ nhàng bước vào phòng, thu hút bao ánh nhìn khiến nó còn phải ghen tị và ngưỡng mộ với cô bạn.

- Cây thì an phận là cây đi! Đừng có mơ mộng!

Câu khó nghe này ngoài Nam thì còn có thể là ai khác chứ?

Nó liếc xéo cậu, hất hàm.

- Ông là cái đồ Thủy Tinh thất bại còn tỏ vẻ ra oai! Làm như hay hơn tôi không bằng! Hừ

- Ai nói tôi thất bại?

- Chả thế!!

- Thủy Tinh thất bại nhưng tôi thì không!

- Hừ thôi cứ nhận đại đi! Bày đặt!

Nó và Nam không ai nhường ai, lời qua tiếng lại, giọng cậu cứ đều đều còn nó càng nói càng xung.

Duy nhìn hai người, anh không thể chen ngang, bất lực, lòng anh trùng xuống, cứ ngỡ những ngày tập kịch khoảng cách giữa anh và nó đã được thu hẹp đáng kể, nhưng giờ cảnh tượng trước mặt anh khiến anh thấy, khoảng cách ấy thật sự còn rất xa.

Nó không chịu nổi Nam nữa, tức giận quay ra nhờ Dương nói chuyện, mặc kệ cậu.

Cậu vừa rời mắt khỏi nó, quay mặt đi thì thấy Chi đang nhìn nó, ánh mắt không mấy thiện cảm, bắt gặp cậu, cô ta đồ mặt vội tránh né khiến cậu hơi nghi ngờ. Chợt nhận ra bản thân hình như hơi đa nghi, cậu khẽ lắc đầu, bỏ ra ngoài hít thở khí trời cho đầu óc tỉnh táo.

- Trước tôi từng nói tôi sẽ theo đuổi Linh và tôi cũng từng hỏi ý kiến cậu vì cậu là bạn thân của em ấy. Nhưng có lẽ cậu còn coi Linh hơn cả một người bạn thân?

Nam hơi giật mình vì những gì Duy nói, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cậu khẽ cười

- Đàn anh lớn hơn tôi 1 tuổi mà sao chỉ nghĩ được có yêu với đương vậy?

Anh tỏ vẻ khó chịu, khó hiểu, đôi mày cau lại tạo những nếp nhăn trên khuôn mặt hoàn hảo ấy.

- Ý cậu là???

- Tôi chưa muốn yêu đương và anh nghĩ Linh muốn? Anh nghĩ con nhỏ khờ đó mơ mộng vậy sao? Chúng ta đều chưa điều khiển được suy nghĩ của mình, mọi thứ vẫn chỉ là cảm xúc nhất thời, chẳng lẽ đàn anh muốn cảm xúc đó chi phối?

Bị một người kém tuổi hơn mình chỉ bảo khiến Duy tự ái, anh cũng có phần nóng nổi trong chuyện này, nhưng anh không thể cứ chờ thêm nữa. Quay lưng đi, giọng đều đều, sắc lạnh.

- Dẫu có là cảm xúc nhất thời tôi cũng muốn giữ, dù cho cô bé sau này có yêu người khác, tôi cũng muốn Linh có ấn tượng về tôi. Còn nếu cậu đã nói cậu không muốn dính đến chuyện tình cảm này thì tôi mong cậu hãy đứng sang một bên.

- Tôi là bạn thân của con nhỏ đó, giúp nhỏ khờ đó không vướng phải chuyện tình cảm để có thành tích học tập tốt. Vậy là sai sao?

Anh thấy cậu vô lý hết sức, tay anh siết chặt, cổ không để cảm xúc chi phối, nhưng ánh mắt anh vẫn hằn lên vết máu. Anh không muốn quay lại nhìn cậu bởi anh sợ mình sẽ mất kiểm soát mà gây sự, giọng đều đều sắc lạnh, u ám

- Tôi sẽ giành lấy! Dù cho cậu có là bạn thân hay là gì, cậu cũng không ngăn được tôi! Và cậu hãy yên tâm, tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến tương lai của Linh. Vì vậy, cậu cũng nên dẹp ngay cái cố đồ đi!

Cuộc tranh cãi kịch liệt kết thúc bởi sự bỏ đi của Duy.

Cậu thấy thật nực cười.

Mọi chuyện đã đi quá xa dự tính.

Khuôn mặt cậu sa sầm, bầu trời đêm thật âm trầm, khó chịu. Cậu không thể chịu nổi hơn nữa.

"Tôi nhận lời thách thức của anh!"

- Và sau đây là phần dự thi kịch Sơn Tinh Thủy Tinh, do các Mr & Mrs Lê Bảo Nam chi đoàn 10a2, Nguyễn Linh Chi chi đoàn 10a13 và Nguyễn Nhật Duy 11a1.

Phần giới thiệu vừa dứt, sân khấu đã ngập tràn tiếng vỗ tay, to tới mức khiến nó choáng váng, nó hồi hộp bước lên sân khấu.

Nó bị choáng ngợp bởi cảnh tượng trước mắt, cả khu sân chính đang kín mít người. Cũng phải thôi vì buổi tối đến dự còn có giáo viên cũ và cựu học sinh của trường. Nhìn sân trường chật chội tới mức học sinh còn phải leo lên hành lang tầng một xem, bao nhiêu ánh mắt dõi theo.

Nhỏ Dương cũng run sợ không kém nó, chỉ cần đi đến ngôi lên "ngai vàng" được đặt giữa sân khấu kia là vở kịch sẽ bắt đầu, nhưng sao đường đi tới nó lại xa vậy?

Mồ hôi ướt sũng người, nó cười an ủi nhỏ Dương cũng như bản thân.

Mong sao vở kịch sẽ hoàn thành suôn sẻ...

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Thuở ấy, vua Hùng thứ 18 có một người con gái xinh đẹp, tài năng, dịu hiền tên là Mị Nương đã đến tuổi lấy chồng.

Một hôm vua gọi Mị Nương cùng đi dạo.

- Con gái ta đã trưởng thành, là một thiếu nữ dung mạo tuyệt trần, ta muốn kén cho con một người chồng như ý. Con thấy thế nào?

Mị Nương vẻ mặt đượm buồn, nắm lấy tay vua cha

- Thưa cha, con xin cha cho con được phụng dưỡng người!

Vua Hùng liền từ chối xoa đầu Mị Nương, cười hiền từ.

- Nay ta đã già, đất nước ta đã hùng mạnh nhưng điều ta chưa an tâm nhất chính là con. Nếu con tìm được một nơi nương tựa tốt, ta mới an lòng!

Mị Nương không biết nói gì hơn, đành lặng lẽ cảm tạ vua cha.

Hôm sau vua Hùng cho truyền tin khắp nơi tuyển chồng cho nàng, rất nhiều người đến nhưng không làm vua hài lòng.

Dường như đang tuyệt vọng thì có hai chàng trai khôi ngô, tuấn tú đến xin làm rể vua.

Một người hiền hòa, ấm áp, chỉ tay về phía đông, phía đông biến thành đồng lúa xanh, chỉ tay về phía tây, phía tây mọc lên hàng dãy núi. Nhân dân trong vùng gọi chàng là Sơn Tinh.

Còn một người ở mãi tận miền biển Đông ngang tàng, ngạo nghễ, tài giỏi cũng không kém: gọi gió, gió đến, hô mưa, mưa tới - Chàng này tên gọi là Thủy Tinh.

Vua vô cùng đau đầu vì hai chàng đều tài giỏi như nhau, không nỡ từ chối ai. Vua liền nghĩ ra cách

- Hai người đều vừa ý ta cả, nhưng ta chỉ có một người con gái, biết gả cho người nào? Ngày mai, nếu ai đem đồ sính lễ đến đây trước: một trăm ván cơm nếp, hai trăm nếp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, thì được rước dâu về.

Sáng hôm sau đúng như vua dự tính, Sơn Tinh đã mang sính lễ tới trước và rước Mị Nương về. Thủy tinh tới sau...

- Thưa nhà vua! Nếu như Mị Nương đã theo Sơn Tinh thì thần chỉ xin vua ban một điều..

...

...

...

Nhỏ Dương ú ớ không biết nói gì vì cái này nằm ngoài kịch bản. Nam vẻ mặt nghiêm túc khiến nhỏ nghĩ chắc là lời thoại chèn thêm liền

- Được rồi người cứ nói!

- Do dưới biển của thần lạnh lẽo, toàn các tướng binh tôm, cá nên xin người cho thần biến cái cây của vua thành một rặng san hô, tô điểm cho vùng biển.

...

"Hả???"

Cả sân khấu im lặng, tròn mắt nhìn bọn nó. Mọi người từ ngờ ngàng chuyển sang cổ vũ, thầy cô cũng rất bất ngờ.

Không chỉ thầy cô như vậy mà cả nhóm kịch cũng không ngờ tới.

Dương nhìn nó khó xử, chẳng lẽ kịch bản đã thay đổi?

Cả hai lơ ngơ hết nhìn nhau, nhìn nhóm kịch rồi tới nhìn cậu, cậu vẫn quỳ, nghiêm túc làm Dương không biết nói gì hơn

- À..ừ...thôi...được...

- Thưa đức vua, thần Sơn Tinh xin đức vua không thể cho đi cái cây đó.

"Trời ơi gì vậy nè?"

Nó và nhỏ Dương sững sờ, Duy từ đâu bước ra, ngắt ngang lời Dương khiến nhỏ như chết lặng. Về mặt Duy kiên quyết, quỳ xuống, khuôn mặt nghiêm túc tới mức rợn người, dưới sân khấu ai cũng cảm thấy thú vị liên huyết sáo cổ vũ lên trên.

Nó nhìn Duy và Nam khó hiểu

"Hai người tính làm trò gì vậy?"

Nhưng cả hai không ai quan tâm tới nó.

Khán giả hiếu kì về như đây mới là đỉnh điểm vở kịch, dõi theo từng li từng tí.

Giờ đây hai người không còn tranh giành Mị Nương nữa mà là gây chiến chỉ vì một cái cây.

"Cây không cảm xúc..."

Cổ trấn an tinh thần bản thân nó nhắm tịt mắt tự nhủ mình vừa mù vừa điếc, không biết gì hết.

Không nhìn cũng biết nhỏ Dương bàng hoàng tới mức nào, không nói lên lời. Nam thấy Duy nói vậy liền tiếp

- Hồi Sơn Tinh người đừng quá tham lam, người đã có nàng Mị Nương đẹp nhất trần gian chẳng lẽ người còn không thể cho ta thứ nhỏ nhoi này sao?

Cậu chỉ vào nó, khoe miệng nhếch lên, giọng đầy sự khinh bỉ khiến anh gấn lên.

- Cây là của ta, nó đã cắm rễ sâu trong ta nếu người mang đi chẳng phải người đang tìm cách giết ta sao?

Hai đứa trên sân khấu như vịt nghe sấm chẳng hiểu đang có chuyện gì giữa chàng Sơn Tinh, Thủy Tinh kia nữa. Tại nó ngỡ như chỉ nghe thấy tiếng ù ù cạc cạc, hỗn loạn. Từ một vai diễn không ai biết tới thì giờ nó lại là trung tâm câu chuyện.

Tuy chỉ là diễn mà cảm giác như đang xảy ra một cuộc chiến đích thực, cả hai người nhìn nhau cương quyết muốn giành cây làm nó mặt nhăn mày nhó, choáng tới mức muốn xỉu, chỉ mong tự dưng có thiên thạch từ đâu rơi xuống, hay ngày tận thế để dẹp quách đội kịch này đi.

- Cả hai hãy ngưng chiến! Cây của ta...ta...Sơn Tinh vì người đã có được con gái ta nhưng do cây của ta cắm rễ vào người nên Thủy Tinh nếu người tìm cách làm rễ rút đi ta sẽ xem xét.

Dương cố gắng nghĩ lắm mới ra một câu thoại, nhỏ lấp bắp nói, cứu chấy cho tình trạng hiện giờ.

...

- Và từ đó, Thủy Tinh mỗi năm lại lên bờ kéo theo đoàn binh tôm, cá để rút rễ cây lên nhưng vì rễ cắm quá sâu xuống lòng đất khiến Sơn Tinh đau đớn, không chịu được nên đã điều quân đánh đuổi Thủy Tinh không cho tiếp cận cây. Mỗi năm, hai người đại chiến một lần, vào tháng 7, tháng 8 tàn phá vô cùng nhiều thứ mà nhân dân ta thường gọi đó là hiện tượng lũ lụt.

"Đây chẳng phải giọng Vân Anh sao?"

Tiếng nhỏ Vân Anh dẫn chuyện làm nó mừng muốn khóc, tuy không hoàn hảo nhưng đã giúp kết thúc vở kịch đầy kinh dị này. Nó chui vào phía cánh gà, bỏ lại tiếng reo hò, pháo tay, khen nức nở vì sự "sáng tạo" muốn rụng tim. Nó thở phào, ngồi bệt xuống đất, đầu óc mênh mông như vừa trút được gánh nặng.

Dương thì thê thảm hơn vừa vào đến trong cánh gà thì áp lực quá lấn quay ra ngất.

Vân Anh vì sự nhanh trí và thông minh nên được khen nức nở, nó cũng ôm nhỏ mừng phát khóc.

Nam và Duy đều bị khiển trách. Nó không hiểu sao hai người đó lại hành động nông nổi như vậy. Có phải thông minh quá hóa đầu óc không bình thường không? Dù gì sau vụ này nó cũng chưa đóng kịch tới già.

- Cậu làm vậy không thấy ấu trĩ sao?

Trong góc tối, Duy nhìn Nam đầy khó chịu, cậu cười, nụ cười đầy sự khiêu khích

- Đó là lời khiêu chiến tôi gửi đến đàn anh!

Nói xong cậu bỏ đi mặc anh đang sững người, anh nhất định sẽ bắt đầu từ bây giờ.

"Tôi không cần làm một vai chính diện, không cần là một anh hùng hay làm một người nổi tiếng,... nhưng tôi sẽ làm vai phản diện, thậm trí là kẻ rác rưởi,...chỉ cần vai đó có được em thì tôi sẵn sàng bất chấp mọi thứ!"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Sau vụ kịch thảm họa, đầu Nam và Duy không dành giải nhưng độ nổi tiếng còn hơn trước. Trở thành hoàng tử mơ ước của bao cô gái, hai người đi tới đâu là được dõi theo đến đấy. Ngay cả khi cậu nằm ngủ cũng có vài đứa qua hành lang ngắm trộm. May ra đi wc hay ngồi học thì không ai làm phiền.

Duy thì vẫn bận rộn với công việc trong Đoàn, không để tâm đến fan girl. Có lẽ vì anh đã quen.

Còn nó...may sao không ai nhận ra nên cuộc sống thường dân an nhàn vẫn được tiếp tục khiến nó tạ ơn trời đất nhiều lắm.

- Linh đấy à? Từ sau buổi văn nghệ 26 - 3, bây giờ mới được gặp em!

Giọng nói phát ra từ phía sau lưng khiến nó giật mình, thì ra là thầy Tuấn, nó lễ phép chào đầu lòng không muốn hay nói thẳng ra là nó ghét thầy. Không vì thầy phân công đi thi nó cũng không phải vào đội kịch, không phải gánh chịu sự lo sợ đến kinh hoàng như vậy.

Trong thâm tâm nó mong thầy mau đi cho khuất mắt nó.

- Tôi thấy em rất có tài đấy!

- Dạ em cảm ơn thầy!

Miễn cưỡng đáp trả, giọng nó trầm xuống.

- Rất sáng tạo trong vở kịch!

"Đồ vô duyên!"

- Dạ vâng ạ!

- Em đúng là có phước, được hai chàng Sơn Tinh Thủy Tinh đẹp trai ngồi ngời ngời của trường tranh giành! Ước mơ nhỏ nhoi của bao cô gái!

-...

- Lớp mình đúng là ngày càng nhiều nhân vật nổi tiếng.

-...

- Được chủ nhiệm lớp mình thật đáng tự hào! Nhất là khi có đứa học sinh như em đấy!

Thầy cứ nói, nó thì cố cười. Lên gần tới lớp, như nhớ ra gì đó, thầy liền cười "hiền", ánh mắt lóe lên, sắc bén, làm nó khó chịu, bức bối vô cùng. Lần trước cũng tại biểu hiện này mà nó phải chịu thảm kịch màn bạc. Thái độ của thầy khiến nó đề phòng, sợ hãi lui sau vài bước.

- Tôi làm gì em đâu mà em sợ hãi vậy?

Cũng đúng, thầy bị gay thì nó việc gì phải sợ chứ? Nhưng đề phòng là trên hết. Thầy nâng gọng kính

- Tôi có chút việc muốn nhờ em!

Đấy linh cảm nó nào có sai, lấp bắp hỏi

- Thầy nhờ gì ạ?

- Các giáo viên vừa gửi thầy đề cương, thầy mang ngoài hàng kêu người ta photo, nhân tiện sắp vào tiết em lại đứng đây, em ra lấy giúp thầy được

không?

Đầu nó như bốc khói, không biết nên nhìn "thầy chủ nhiệm yêu quý" bằng ánh mắt gì nữa. Lúc ở dưới tầng thì không nói, giờ lết lên tầng hai thì mới mở lời nhờ khác nào chơi khăm nó không. Nó cười miễn cưỡng, được giáo viên nhờ vả thì học sinh nào có gan to mà từ chối, đành ngậm ngùi gật đầu, quay đi trong sự uất ức vô bờ bến.

Thấy nó đi khuất bóng, thầy mới lên lớp.

Hai mép nó gật gật, ánh mắt khó hiểu nhìn chủ cửa tiệm.

- Có nhầm không ạ?

Chủ tiệm không thèm nhìn nó, anh ta cứ thế gõ gõ máy tính.

- Không! Tai tôi nghe rõ mà!

Nó cá chắc mặt nó bây giờ rất khó coi, môi run lên giận dữ, vuốt mặt cái nó nhìn đồng hồ cương cay cú.

"Thầy tính photo cho toàn khối à?"

Hai thùng cát tông đầy ư giấy, không bê cũng biết nặng cỡ nào. Nó muốn gào lên cho thỏa nỗi uất ức nhưng chỉ sợ gào xong, người ta sẽ cho nó một vé vào viện tâm thần ngấm hoa, ngấm ngùi "rượu" đề cương về mà nó không ngừng nguyên rủa ông thầy.

Đi được đến hành lang mà nó đau muốn gãy lưng, ngồi xuống nghỉ, nó phe phẩy quạt, mồ hôi không ngừng rơi, nhanh thật chưa gì đã có tiếng ve, chẳng mấy chốc lại là nghỉ hè mà nghỉ hè năm nay lại đi làm tình nguyện, nghĩ đến nó cũng thấy háo hức.

- Anh nhìn từ xa cứ tưởng nhầm hóa ra là em thật à?

Tiếng Duy làm nó giật mình, anh đứng trước mặt nó, nở nụ cười rạng rỡ khiến nó hơi đỏ mặt, lúng túng đứng dậy.

- Em không trốn học hay bị phạt đâu! Thầy nhờ em đi lấy đề cương!

Anh nhìn về mặt đang cuống quýt giải thích của nó rồi nhìn xuống thùng giấy dưới sàn, cặp mày khê nhếch lên

- Nặng vậy mà em bê từ ngoài cổng vào à? Sao không nhờ ai trong lớp?

- Tại thầy nói tiện thể có em nên nhờ luôn...

Nó như một đứa trẻ, lấp bắp giải thích khiến anh không nên được thờ dài cái, gõ nhẹ vào đầu nó

- Để anh bê giúp cho, dù gì giờ này lên lớp cũng đang kiểm tra bài cũ, anh chôn luôn!

Như phát hiện ra bí mật động trời nó nhìn anh ngạc nhiên "Học sinh gương mẫu mà cũng có lúc như vậy sao?"

Nó và anh cùng đi, anh bê thùng giấy, nó cầm tập tài liệu Đoàn. Anh hỏi nó nhiều chuyện từ học tập tới bạn bè cho tới khi đến trước căn phòng có biển 10a2, về mặt anh hiện rõ sự tiếc nuối. Nó lật đật lấy thùng, tay nó phải vòng qua tay anh mới lấy nhấc ra được khiến nó hơi ngại, mặt ửng đỏ.

...

...

"Ồ?"

Mắt chữ a miệng chữ o, nó tròn mắt nhìn

Có phải thùng cát tông kia nặng quá hay...

- Anh muốn mang vào lớp cho em được không? Dù gì nó cũng rất nặng!

Đọc được suy nghĩ từ ánh mắt nó, anh nhẹ nhàng nói làm tim nó bỗng nhảy rộn, có phải càng ngày độ nữ tính của nó càng cao nên rất dễ ngượng không? Nó tự hỏi bản thân, gật đầu một cách e thẹn.

- Thưa thầy đề cương để ở đâu ạ?

Thầy chủ nhiệm khá bất ngờ nhìn qua Duy một lượt rồi nhìn nó đang đứng cạnh anh, mặt nghiêm nghị, nâng gọng kính, chỉ vào phía sàn cạnh bàn giáo viên

- Em để đấy được rồi!

Anh liền đi vào nhanh chóng đặt đúng vị trí thầy kêu rồi ra khỏi lớp, không quên mỉm cười tạm biệt nó, làm nó hơi rối bời.

Trong lớp thì nháo nhào vì có trai đẹp đến thăm, nó vừa ngồi vào chỗ, bọn bạn đã túm năm tụm ba lại thì thảo to nhỏ hỏi thăm, trêu ghẹo làm nó ngại nhưng cũng có chút gì đó vui vui...

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

- Đây là lịch thi mình chép trên bảng tin trường, cả lớp chép vào và nhớ hoàn thành đề cương trước khi thi 1 tuần để có thời gian ôn nhé!

Vân Anh đứng trên bục chỉ vào bảng, dẫn dò cả lớp rồi về chỗ. Nó hí hoáy chép lịch thi thì có giọng nói khó nghe phát ra

- Lười học có chép lịch thi cũng như không!

Nó thở hắt, khó chịu quay xuống nhìn cậu

- Ồ đúng rồi! Tôi dốt, nhưng tôi cứ thích chép đấy! Cảm à?

- Không! Tôi chỉ nghe nói trường đang cố đạt danh hiệu trường chuẩn, nên ngưỡng điểm đề ra là 4 điểm, ai không đạt được sẽ được bỏ túc hè tại trường- khỏe miệng cậu nhếch lên - Tôi nghĩ bà không qua nổi đâu!

Rõ cậu đang khinh nó mà, nó tức giận, mặt mũi sa sầm, không vì đang trong giờ học thì nó có lẽ sẽ nhảy dựng lên dẫu "vỡ mồm" với cậu rồi. Cố gắng nhẫn nhịn, giọng chắc như đinh đóng cột.

- Cứ đợi mà xem!

Cậu tựa lưng vào ghế, ngả người, khoanh tay nhìn nó, cười vẻ khinh khỉnh

- Ồ! Tôi đợi bà gọi tôi là đàn anh!

"Đàn anh???"

Mắt nó giờ chỉ còn lửa và lửa, ý cậu ta là nó không lên nổi lớp chứ gì, nó có ngu đâu mà không biết cậu đang nghĩ gì chứ. Hai răng nó va vào nhau cứ kêu lên ken két, nhịp tim đang tăng quá độ, nóng càng thêm nóng. Nó quay ngoắt lên, không thèm chấp cậu thì

- Hai em kia, tôi đang phổ biến gì đứng dậy nói tôi nghe?

Xui gì đâu không biết, hết cậu chọc điên nó giờ lại đến "tình nhân" của cậu bắt tội nó. Bị cả lớp nhìn, nó ngượng chín mặt, vè cam chịu, đứng dậy, mặt cúi gằm

- Thưa thầy em không biết ạ!

- Thưa thầy bạn ý quay xuống hỏi em nên em không nghe rõ ạ!

"Cái quái gì cơ?"

Nhanh như thoát nó quay xuống nhìn cậu, miệng không ngậm được lại, mắt tròn hết cỡ, hai mắt giật liên tục.

- Thưa...

- Thôi tôi hiểu rồi! Vậy tôi xếp nhóm cho hai em!

- Ồ...

- Sao em ý kiến gì không?

- Dạ...không ạ

Nó chẳng hiểu cái gì cả, chưa kịp thanh minh giải oan thì chủ nhiệm đã phán một câu xanh rờn, làm nó có thể phản biện gì nữa chứ. Hàng ngàn câu hỏi hiện ra trong đầu nó. Nhóm? Nhóm gì cơ? Ngâm đắng nuốt cay ngồi xuống, Dương liền nghĩ thầy quay đi liền giải thích cho nó.

Thì ra là do chính sách mới của trường nên lớp phải xếp "Đôi bạn cùng tiến" giúp đỡ nhau trong học tập, một bạn tốt sẽ kèm một bạn dốt. Nghe xong, nó suýt té ngã xuống đất.

Cái gì mà "bạn cùng tiến" chứ?

Thầy đều tiền trăm hậu tấu vậy?

Mới nãy nó và cậu còn cãi nhau vì cái vụ học tập này mà giờ thầy bắt nó học với cậu, khác gì đang kêu nó tự thòng dây vào cổ tự tử không? Nhờ vụ này cậu sẽ được lên mặt dạy đời nó mất.

- Còn ai còn thắc mắc hay ý kiến gì không?

- Thưa thầy em xin nhóm với bạn Hiền được không ạ?

- Ừ cũng được em!

...

Hàng loạt người giơ tay lên ý kiến đổi nhóm và được đồng ý làm nó như cây héo được tưới nước, cũng vội vàng ý kiến

- Thưa thầy em muốn đổi nhóm ạ!

- Tôi chưa phạt em vì mất tập trung khi tôi đang phổ biến, em còn ý kiến gì nữa!

Thầy nhăn mặt, trách nó một thôi một hồi làm nó quê quá độ, ngồi xuống.

Tại sao nó lại không được chứ?

Chợt nó nghĩ tới cậu, sao nãy giờ không ý kiến gì? Đáng lẽ cậu phải phản đối kịch liệt mới đúng chứ?

Nó bỗng rùng mình "Hay là "cặp tình nhân" này phát hiện ra mình biết bí mật động trời của họ nên muốn ép mình vào chỗ chết, càng nghĩ nó càng đau đầu, tự dưng không đầu lại đẩy đưa vào hang cọp. Không cái đại nào bằng cái đại nào!"

Hết tiết sinh hoạt, thầy đi ra khỏi lớp.

- Do tôi được phân công kèm bà nếu bà không tiến bộ thì tôi cũng bị hạ hạnh kiểm, thời gian cũng không còn nhiều, một tháng nữa là thi nên đây là lịch học, bắt đầu học từ hôm nay, còn muốn học ở đâu thì tùy.

Cậu nói xong, phũ phàng đặt một tờ giấy phẳng phiu lên bàn. Mặt nó đang rũ rụi cầm tờ giấy lên, trán dần hiện các nếp nhăn, miệng há hốc

- Ông định giết tôi à?

"Ngoài giờ học trên lớp,

Thứ 2: Đại số, hình học

Thứ 3: Anh

Thứ 4: Văn, sử, Địa

Thứ 5: Sinh, hóa

Thứ 6: Công dân, công nghệ, tin học (chỉ học 1 tuần)

Thứ 7, chủ nhật: kiểm tra kiến thức tổng hợp"

Nó bực bội, đang tính vò tờ giấy thì

- Theo như thầy nói thì ai không hợp tác sẽ bị hạ hạnh kiểm yếu, đồng nghĩa với việc ở lại lớp!

- Hơ hơ tôi có tính làm gì đâu! Giấy ơi tao yêu mày lắm

Nhẹ nhàng hết cỡ, nó đặt giấy lên bàn, vuốt phẳng phiu, yêu nó tới mức phát khóc, khóc nghẹn khóc ngào, hết khóc rồi lại cười, cười cay cười đắng

- Cảm ơn cậu đã có lòng tốt thu xếp lịch học cho tớ!

- Mong được sự hợp tác tốt từ hai phía!

Về mặt thỏa mãn, cậu bỏ về chỗ, nó lên đánh phía sau thì cậu quay lại làm nó giật mình, vội vã rút tay, cười xuề xòa, gỡ đầu gỡ tai, kéo nhỏ Dương một mạch xuống căn tin.

- Tôi thì là họ bắt nạt tôi rất quá đáng luôn! Tại sao? Tại sao? Sao họ có thể đim hàng tôi như thế chứ! Bực bực! Không vì tên Nam đó học taekwondo tôi sẽ đập cho nát bét nát như đập muỗi luôn.

- Dẫu ông ý không học taekwondo thì bà cũng không đánh được vì sức con trai bao giờ cũng hơn con gái mà! Thôi tôi đi vào mua đồ đã! Bà đứng đó mà xa giận đi!

Nó lừ mắt nhìn nhỏ bạn thân, nhỏ lúc nào cũng chỉ biết bênh người lạ, không biết an ủi nó một câu cho nó vui lòng. Tâm sự thêm với nhỏ một câu nữa chắc nó điên tới mức vô viện tâm thần mất.

- Ồ lại gặp em rồi!

Không hiểu cứ mỗi lần nó bực bội lại y như rằng anh lại như chàng hoàng tử xuất hiện xoa dịu nỗi lòng nó.

- Chào anh ạ!

Nó cúi đầu chào anh, ngừng nặt lên thì thấy anh đang cầm chiếc bánh mì và...hộp sữa làm nó bật cười

- Em tưởng anh lớn rồi mà còn...

Anh hơi ngại gỡ đầu gỡ tai, gượng cười, không biết nên nói gì, chưa bao giờ nó thấy anh lại bí lời như vậy, thú vị thật đấy.

Nhân tiện đợi nhỏ Dương, nó và anh ngồi vào bàn ngay gần đó, nó uất ức kể lại hết cho anh nghe, mọi bực tức cứ như thế mà tuôn ra, làm nó dễ chịu lắm

- Nếu em không thích cậu ta kèm thì để anh giúp được không?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

- Nếu em không thích cậu ta kèm thì để anh giúp được không?

Nó bất ngờ vì lời đề nghị đột ngột của anh.

Không phải anh đang đùa chứ?

Thấy nó im lặng anh hỏi tiếp

- Vậy em muốn học cùng cậu bạn hay bắt nạt em à?

- Dĩ nhiên là không! Em muốn thoát còn chẳng được thì lấy đâu ra muốn chứ!

- Vậy anh giúp được không?

Anh vẫn nhìn nó, ánh mắt trông mong, làm nó thấy khó xử vô cùng.

- Đề em nói với Nam coi...coi sao đã ạ!

- Khỏi cần! Tùy bà quyết định! Đã không thích học tôi thì có thể chuyển qua người khác!

Tìm nó hăng một nhịp, quay ngoắt lại phía sau. Cậu đã đứng đó từ lúc nào, vẻ lạnh tanh, làm nó đau tim muốn ngất. Nói thật, chỉ là lúc tức giận nó mới buột miệng nói ra câu đó. Nhìn mặt cậu lúc này cho nó thêm 10 lần tự quyết nó cũng không dám nói "tôi chuyển". Quay ra phía anh thì lại bắt gặp ánh mắt chờ đợi, hy vọng.

Nó ước gì bản thân có khả năng tàng hình lúc này, không muốn anh buồn cũng như không muốn cậu hiểu lầm nó đại trai, phản bạn. Trán nhăn lại, kính bị trễ xuống nó cũng không dám đưa tay nâng lên, cúi đầu nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang toát mồ hôi, giống hệt đứa nhỏ bị bắt quả tang.

Đang ở trong căn tin ồn ào mà nó cảm tưởng như cả 3 người đang bị cách ly ở một căn phòng kín, nóng bức ngột ngạt, im lặng tới đáng sợ.

"Cái miệng làm hại cái thân mà!"

- Ô sao anh cả Nam ngồi đây?

Dương đến thật đúng lúc, nhỏ vẻ ngạc nhiên cả ba người đang căng thẳng.

- Aaa lát có tiết tiếng anh đúng không? Hơ hơ tôi chưa làm bài tập về nhà, giờ lên chép còn kịp! Hơ hơ chào hai người nhé!

Tóm nhỏ Dương như phao cứu sinh, nó vội vã chào hai người ồ kéo nhỏ một mạch lên lớp, nhỏ thì bị nó kéo đi mà ú ớ không hiểu gì.

- Này bà! Hôm nay, tiếng anh tôi nhớ có bài tập gì đâu?

Đi đến hành lang tầng hai, Dương hỏi nó ngây ngô. Nó liền dừng lại ngo phía đằng sau một lúc, rồi ôm ngực, tựa lưng vào tường thở phào nhẹ nhõm, lấy lại bình tĩnh.

- Bà không thấy cái không khí kinh khủng lúc này à?

Nó nhắc cho Dương nhớ lại, mặt nhỏ dần dần, nghĩ lại rồi gật đầu.

- Mà sao lại như vậy?

- Giải thích dài dòng lắm, lên lớp trước rồi tính!

Trong căn tin, mọi người đều bị thu hút bởi hai thí sinh có màn trình diễn ấn tượng trong cuộc thi Mr vừa rồi. Vẫn là một người lạnh lùng, ngang tàn với một người hiền hòa ấm áp, hai người ngồi đối diện nhau, vẫn với thái độ đối địch như lần lần trước.

- Cậu đang bắt ép Linh một cách quá đáng đó!

Cậu nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ cao ngạo

- Quá đáng? Theo đàn anh như thế nào là quá đáng? Tôi chỉ muốn tốt cho bạn thôi!

- Vậy sao không từ lần này mà quyết định ai xứng với Linh hơn?

Lông mày cậu nhướn lên khó hiểu nhìn anh

- Ai đưa thành tích của Linh tăng lên sẽ phù hợp làm bạn trai Linh - một người không làm hại tương lai em ấy - đúng như lời cậu nói!

- Sao tôi phải đồng ý với ý kiến ấu trĩ đó?

Nam thở hắt, dẫu cậu không biểu hiện ra nhưng trong giọng nói của cậu đã thể hiện sự khó chịu, không đồng tình, không muốn làm theo.

- Cậu sợ Linh tiếp xúc nhiều với tôi sẽ có tình cảm sao?

- Haha

Cậu bật cười, khinh khỉnh nhìn anh.

- Tôi không phải tham gia bất cứ trò chơi gì vì ngay từ đầu anh đã thua! Anh chỉ muốn vớt vát lại một chút tình cảm! Sao có những người cứ thích làm tổn thương bản thân vậy?

Cái cảm giác khi nghe xong những câu đó làm anh thật sự rất khó chịu.

Có phải cậu ta đã tóm đúng thóp anh?

- Tôi cũng muốn xem đàn anh làm được những gì!

Thấy vẻ mặt phân vân của anh khóe miệng cậu liền nhếch lên, cậu quay đi, bỏ lại anh cùng một lời thách thức làm anh như bị chết đứng, tay siết chặt tới mức hằn lên vết máu. Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên bởi ám khí từ anh tỏa ra. Thật đáng sợ.

...

Cậu đi lướt qua bàn nó một cách hờ hững không hiểu sao nó lại thấy hơi trống trải, có chút...có lỗi. Chẳng lẽ giờ lại gạt bỏ hết tự tôn mà quay xuống xin

lỗi?

Nghĩ kỹ lại thì nó có lỗi gì đâu chứ?

Quay qua quay lại, ngồi trên ghế mà như ngồi trên đồng lửa, nó nhìn Dương nhẩn nhó rồi lại hơi ngoái lại nhìn cậu, bắt giác lo sợ lại quay lên. Nó tự an ủi bản thân bằng suy nghĩ

"Có lẽ sẽ không giận lâu như mọi khi"

Nhưng tới giờ tan học, cậu lại không đợi nó, bỏ ra về.

"Bạn bè gì mà nhỏ mọn dễ sợ"

Nó vội vàng thu dọn đồ nhanh hơn mọi khi, đuổi theo cậu. Nó vẫn bị ám ảnh vụ lừa đảo trên xe buýt lần trước nhưng giờ muốn làm lành với cậu thì phải lấy cớ gì đó bất chuyện như thế nó mới đỡ bị quê. Bẽn lẽn, nó đứng cạnh cậu ở điểm buýt. Cậu quay ra nhìn nó thì nó lại ngó lơ nhìn quanh, giả bộ không biết làm cậu hơi cáu

- Tự dưng đi xe buýt theo tôi?

- Ai nói? Tôi hứng đi thôi!

Biểu hiện trên mặt nó thì lừa được ai chứ, vẫn giữ gương mặt lạnh băng.

- Bà đi xe buýt lỡ lại như lần trước thì sao?

Nó vui lắm vì cậu đang lo cho nó tức là cậu đã bớt giận rồi, nó cười rạng rỡ

- Có cao thủ taekwondo ở đây bảo kê tôi, ai dám động chứ!

Cái bản mặt nó không hiểu có điểm gì đặc sắc lại khiến tim cậu loạn nhịp, đã bao lần cố kiềm chế nhưng cứ thấy nó cười là tim lại không nghe theo lời cậu, thoáng đỏ mặt cậu vội quay đi, tránh đề nó nhìn thấy, giọng đều đều.

- Đùng quá đề cao! Dù gì tôi cũng nghỉ được 2 năm rồi, thân còn chưa lo xong ai rảnh lo cho đứa như bà!

Nó biết cậu nói vậy thôi, chứ nó mà gặp nguy hiểm chắc chắn cậu sẽ bảo vệ nó hết sức. Bởi cậu là một người bạn cực kỳ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

- Nè mở cửa cho sắp! Chết trong đó rồi há?

Nó cầm sách vở đứng trước cửa nhà cậu.

Nhớ lại lúc ra khỏi nhà, bố mẹ nó hỏi mang sách vở đi đâu, nó trả lời đi học thì bố mẹ nó đã ngạc nhiên tới mức không nói lên lời, rồi mừng rỡ ra mặt, kêu "mai chắc chắn trời sẽ mưa rào" nữa làm nó không biết nên cười hay khóc. Giờ cậu lại bắt nó đứng đợi ngoài cửa 15 phút, bực tức nó đập cửa ầm ỹ. Và dĩ nhiên, nó biết phụ huynh Nam không ai ở nhà nên nó mới dám phát ngôn như vậy.

Cậu khó chịu mở cửa, tránh qua một bên, mời nó vào. Ngồi phịch xuống ghế sofa tận hưởng thì

"Bạch"

- Ủi da

Cậu gõ cả quyền vờ vào đầu cậu, nó hần học ôm đầu, nhìn cậu ai oán, cậu hướng tay chỉ lên gác

- Ai nói học ở đây? Lên phòng trên học!

"Phòng riêng"

Nó thật sự đã cố ý nghĩ trong sáng rồi nhưng đầu nó giờ này sao sáng nổi chứ.

Hai người

Cô nam quả nữ

Cái này nó thấy nhiều trong phim tâm lý Hồng Kông lắm, nam chính và nữ chính thường nảy sinh tình cảm trong những tình huống tương tự vô tình này. Nhìn qua vẻ mặt nó, cậu cũng biết nó nghĩ gì, đập vào đầu nó một phát nữa, giọng cậu nghiêm nghị.

- Đi lên học! Còn nghĩ linh tinh là ăn đập!

...

Nó nhớ lần gần đây nhất lên phòng cậu là khi nó học lớp 5, nó lỡ tay làm gãy mất cánh máy bay điều khiển từ xa mà cậu thích nhất. Từ đó, cậu cấm nó TUYỆT ĐỐI không được bén mảng lên đây lần nữa, nghĩ tới mà rùng mình.

Cậu mở cửa, bật đèn. Nó không dám tin vào mắt mình, căn phòng thật ngăn nắp, màu sắc trầm, lạnh, không quá nhiều đồ, từ sàn tới vật dụng, mọi thứ sạch bóng không một hạt bụi. Nuốt nước bọt ực cái, cậu quả thật là một người kỹ tính, chẳng bù cho phòng nó...

- Ngồi vào bàn đi!

Thấy nó đứng đờ ngoài cửa, cậu liền nhắc làm nó giật mình lật đật bước tới. Vừa ngồi xuống, nó liền thấy hơi lạ lạ, vì giường cậu ngay cạnh bàn học, cả hai khi quay sang bên phải đều hướng ra phía cửa sổ nhìn thấy rõ sân nhà nó, một phát hiện thú vị làm nó ngó nghiêng.

- Ê nhà tôi kia, hay thật!

- Người thiết kế đặt như vậy nên tôi đành dùng! Thế giờ học hay ngắm nhà?

Cậu tựa lưng vào thành bàn học, tay khoanh trước ngực, thờ dãi nhìn nó, làm nó tụt hết hứng, bĩu môi

- Ồ! Học!

- Đầu tiên ta học cấu trúc câu điều kiện, nó chỉ có 3 đến 4 câu trong đề, ở mức độ kiểm tra tổng kết sẽ là câu dễ lấy điểm, nên nhất định phải làm được...

Câu giải thích cho nó, ghi từng công thức thường gặp, nó cũng thấy khá dễ hiểu. Nhưng lý thuyết đúng là cách xa thực tế, nó khó khăn áp dụng, có một số câu phải hiểu nghĩa mới làm được mà nó mù tịt tiếng Anh. Cậu cũng rất kiên nhẫn khi lý giải đi lý giải lại cho nó.

Hai tiếng rờn trôi qua, nó miệt mài làm bài tập, cậu ngồi cạnh đọc sách, đợi nó làm bài tập xong thì chữa và giải thích. Bỗng nó thấy hơi khát

- Tôi đi uống nước chút!

- Thôi ngồi đó đi, tôi đi lấy cho, học cũng lâu rồi, nghỉ lát rồi học tiếp!

Cậu đặt cuốn sách đang đọc xuống giường, đi xuống phòng. Khuất bóng cậu nó ngồi chán nản, thôi cố gắng làm cho nhanh còn về đi ngủ. Chơi điện tử 5 tiếng không mệt mà ngồi học có 5 phút mà mắt nó díp vào, đầu gật lên gật xuống, não liên tục đòi đình công, hai tiếng trôi qua mà nó đi rửa mặt tới 10 lần.

Học không nổi nữa, nó ngừng mặt, chống tay chán nản thì đập vào mắt nó là một khung ảnh, nó không khỏi phì cười. Cái cậu nhóc đầu đinh, trông thật buồn bực, tính nghịch bẻ tạo khác xa với hình ảnh lạnh lùng đẹp trai bây giờ, đứng cạnh cậu là một bé gái đang cười thật duyên dáng, chắc chắn đó là chị Mỹ vì ánh mắt to tròn kia không hề thay đổi, chỉ khác là chị mặc bộ quần áo y hệt con trai và tóc ngắn cũn cỡn.

Nhắc khung ảnh nhìn kỹ hơn thì bên trong rơi ra một bức khác, đó là ảnh lớp hồi tiểu học, giờ nghĩ lại ngây ngô thật đó. Tìm mãi mới thấy cái mặt nó, do nó quá nhỏ con lại đứng sau một bạn mập nhất lớp. Hồi đó, nó chưa bị cận, mắt cũng to lắm chứ, thuộc dạng mắt ốc nhồi. Nó còn nhớ do nó cuồng một nhân vật xinh xinh trong phim chuyển thể từ tiểu thuyết Kim Dung, từ đó nó toàn buộc tóc hai bên, trông thật ngô nghê. Cậu thì lúc nào cũng được các bạn nữ chen đứng cạnh chụp ảnh, nên cậu nổi bật nhất trong bức ảnh này.

Đặt trả lại vị trí cũ, nó đứng dậy vun vai thì thấy một cái hộp được cất gọn một góc trên kệ đựng sách, tò mò nhưng lợ lợ khi chưa được chủ nhân cho phép sẽ rất khiếm nhã. Nhưng không hiểu sao cái hộp giấy to đó cứ như có ma lực hút nó vào, cậu xin nó

"Mở em đi! Mở em đi!"

Bất giác, nó giờ tay kéo hộp xuống. Chiếc hộp rất bình thường, tuy được cất trong góc nhưng lại vô cùng sạch sẽ, chứng tỏ cậu đã thường xuyên lôi xuống lau nó.

Tại sao cậu lại coi trọng nó như thế?

Có phải bên trong có đồ rất quan trọng không?

Nó phân vân có nên mở nắp ra không. Trong đầu nó đang diễn ra cuộc đấu tranh dữ dội.

- Bà làm gì vậy?

Giọng cậu ngoài cửa làm nó giật mình, quay lại. Nó luống cuống nhìn cậu, khó xử, mặt cậu đánh lại, giọng lạnh băng

- Bà mở ra chưa?

Nó vội vàng lắc đầu, mặt nhăn nhó tội lỗi, đang định nói câu xin lỗi thì cậu nhanh chóng đi tới nhấc hộp lên, cất đi, không quay mặt nhìn nó nhưng nó biết rõ cậu đang rất bức mình.

- Từ sau lên học thì đừng động linh tinh!

Lần đầu, cậu đối xử với nó như vậy. Nó ngoan ngoãn nghe lời, cậu đặt cốc nước trên bàn, nó uống trong nghẹn ngào, lên nhìn chiếc hộp lần nữa, rồi cuộc trong đó có gì mà cậu lại coi trọng nó như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

- Đúng là qua tay học sinh giỏi đào tạo có khác, nhìn bà học chăm hẳn lên!

Ngồi dưới ghế đá sân trường nghỉ trưa mà nó vẫn ôm sách vở, giờ nhìn nó giống hệt một con mọt sách. Dương vừa nhìn nó mà ghen tỵ.

Với cá tính ngang ngạnh của nó dĩ nhiên là cậu luôn dùng biện pháp mạnh mới có thể đào tạo được nó. Ba ngày đầu, cậu bắt nó chép phạt 200 lần công thức làm nó chón học, tưởng thế là qua ai ngờ cậu gọi điện cho chủ nhiệm, chủ nhiệm lại gọi điện qua nhà nó đúng hôm bố nó nghe máy. Bố nó bình thường hiền lành nhưng cứ dính tới thi phi ở trường thì nó xác định luôn. Mà cũng không hiểu thầy có thêm mắm thêm muối gì không mà bố nó liền cắt mạng máy tính, gọi nó xuống nhà giáo huấn một trận, suýt thì đuổi ra khỏi nhà. Vậy là từ đó nó đâu dám bỏ buổi học nào.

Nó cũng phải thừa nhận mới học cùng cậu hai tuần thôi mà đầu óc nó như được khai sáng. Nam rất biết sắp xếp bài giảng, bài tập cậu đưa lại rất sát với chương trình học và kiểm tra nên các bài thi lấy điểm 15 phút, một tiết để chốt điểm trước khi tiến hành thi cuối năm của nó cũng khá cao.

Nó hi hục ngồi làm bài tập để tối nộp cho cậu mà mệt mỏi

- Bà phải chịu nổi khổ của tôi thì mới hiểu tôi khổ như thế nào! À bà ngồi không thì lên lấy cho tôi sách sử, tôi học thuộc không chết tôi mất

- Ủ!

Dương nhìn nó cảm thông, nhỏ may mắn học cùng nhóm với tổ trưởng tổ 3, bạn đó cũng thuộc dạng dễ tính nên nhỏ không vất như nó.

Bầu trời trong xanh, ở dưới chân cây phượng gắn liền với lịch sử ngôi trường có một người con gái mặc đồng phục, khuôn mặt trắng hồng đang nhăn nhó suy nghĩ, đôi mắt long lanh, không chút vẩn đục ẩn sau cặp kính cận đang lấy lên. Khi những cơn gió thổi qua, chòm tóc màu nâu đen được buộc lên gọn gàng của người con gái ấy lại khẽ lay động khiến trái tim ai kia cũng chuyển động theo.

Anh từ văn phòng Đoàn nhìn ra, ngập tràn trong con người kia là hình ảnh của nó. Dẫu làm việc có mệt mỏi như thế nào nhưng chỉ cần nhìn thấy nó là mọi thứ đều tan biến. Anh bước đi theo trái tim mình, dừng bước trước nơi nó đang ngồi, vì quá tập trung làm bài mà nó không phát hiện ra có người tới. Bất giác bàn tay của anh lại đưa lên đầu nó, xoa nhẹ nhàng, nó liền giật mình, làm anh tự hỏi

Biểu hiện của nó lúc nào cũng đáng yêu như vậy sao?

Anh bật cười, đôi mắt nâu đen dịu hiền nhìn nó

- Anh có làm phiền em không? Có vài lá phượng vương trên tóc em nên anh lấy ra!

Nó vội vã lắc đầu, bỏ vờ qua một bên.

- Không sao đâu! Tại em phải làm đề nộp thôi!

Vừa nói nó vừa lấy tay phui phui trên đầu làm cho các sợi tóc rối lên. Anh khẽ cười, lắc đầu rồi giúp nó chỉnh lại tóc. Bàn tay anh lướt qua thật nhẹ nhàng, khiến nó hơi ngượng...cũng thấy hơi thích nữa, đỏ mặt cúi đầu, giọng anh khe khẽ.

- Anh giúp được gì không?

Câu nói của anh làm nó sực nhớ, luống cuống lấy cuốn vở, gỡ từng trang một. Đúng là con toán từ nãy giờ nó nghĩ không ra, may quá nhân tiện có anh, nó liền rà soát rồi chỉ lên dòng chữ méo mó, áp ứng.

- Đây này anh! $\cos x$ cộng 2 \cos bình x trên 3 trừ 3 bằng 0! Em nghĩ mãi mà không ra, nháp không biết bao nhiêu lần! Rõ không đặt được mà!

Nó chỉ vào vở, anh nhìn về tập trung, nghiêm túc của nó mà không khỏi bật cười, nhẹ cầm cuốn tập trên tay nó. Suy nghĩ một lát, anh liền giảng, nó miệt mài ghê, mỗi câu anh nói nó lại gật đầu nhẹ một cái.

Khung cảnh bây giờ có được coi là lãng mạn không nhỉ?

Anh được ở cạnh nó.

Bầu trời, tiếng ve, những con gió...

Mọi thứ đối với anh thật đẹp

Khi làm xong, nó nhẹ nhõm, vô tư đứng dậy vươn vai, cảm thấy thật thoải mái. Khuôn mặt vô tư kia lần nữa làm anh đỏ mặt.

Rồi lòng anh trĩu nặng, anh lại tự cười, cảm giác thích đơn phương một người không ngờ lại khó chịu như vậy. Anh từng là con người chỉ nghĩ tới bản thân, cố làm cho bản thân thật hoàn hảo, muốn làm trung tâm của sự chú ý, nhưng từ khi nó bước vào cuộc sống của anh, mọi thứ đã thay đổi, anh biết nghĩ cho cảm xúc người khác nhiều hơn. Mỗi lần ở cạnh nó, anh mới đúng là con người thật của mình. Nhưng kể từ khi cậu nói "ngay từ đầu anh đã thua", mọi nỗi lo sợ lại thường trực trong anh.

Sợ nó sẽ từ chối!

Sợ nó sẽ chón tránh anh!

Sợ phải xa nó!

Vậy nên anh thà chọn cách âm thầm bên nó như bây giờ để nó và anh còn lại một mối liên kết nào đó, có một lý do, một tư cách ở lại cạnh nó còn hơn là nhìn nó xa anh mãi mãi.

Phải! Cậu nói đúng!

Anh chỉ đang tự làm bản thân dần sâu vào sự đau đớn.

Nhưng anh chấp nhận, vì anh đã yêu nó mất rồi!

- À một tẹo nữa nhỏ Dương lấy sách sử xuống, anh giúp em kiểm tra bài nhé!

Câu nói của nó làm anh tỉnh dậy, thoát ra khỏi những suy nghĩ tiêu cực của bản thân.

- Ủ! Dĩ nhiên là được!

Nói là giúp nó nhưng thật ra anh chỉ muốn ở bên cạnh nó lâu hơn mà thôi, được nhìn nó, vui vẻ như thế này thì tình cảm này anh có chôn giấu đi, kìm nén mãi mãi cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

- Hôm nay tôi bận rồi! Tạm nghỉ vài hôm! Bà ở nhà tự học đi!

Vừa tan học, Nam liếc nhìn đồng hồ, rồi nhanh chóng thu dọn sách vở.

- Ồ! Mà ông đi đâu mà vội vậy?

Cậu khoác cặp lên, vội vã chạy, ra đến cửa lớp không quên quay lại nhắc nó

- Nhớ về thẳng nhà!

Thấy nó gật đầu cậu mới đi, nó đứng ngẩn tò te nhìn theo cậu. Đây là lần đầu nó thấy cậu vội vã như vậy làm nó tò mò, Dương nhìn theo hướng nó đang

nhìn, huých tay nó cái.

- Ê làm gì mà như mất hồn vậy?

- Không có gì!

Vân Anh từ ngoài cửa chạy vào, như bắt được vàng nhỏ hí hửng thông báo cho nó và Dương.

- Máy bà ơi Nam đang đi cùng đứa nào xinh lắm! Ở sân trường kia!

Thích

...

Có phải tim nó vừa hẫng đi một nhịp?

Có phải nó thấy tim nhói lên không?

Sao nó cứ cảm giác khó chịu sau khi Vân Anh nói câu đó?

Nó và Dương vội chạy ra hành lang, ngó xuống sân trường.

Trong sân trường đông đúc học sinh ra về, đồng phục cũng cùng một màu trắng nhưng nó lại có thể nhìn ngay ra cậu. Cái người cao cao, không quá gầy với mái tóc màu đen hơi rối, đi cạnh cậu là một cô gái. Nhìn từ trên xuống nó cũng có thể biết cô gái đó xinh như thế nào, mái tóc cụp màu hạt dẻ trông mới đáng yêu, trẻ con làm sao. Cô gái đó đi bên cậu mới giống một cặp làm sao.

Cậu chưa bao giờ thân mật với cô gái khác mà?

- Ê Linh bà là bạn thân mà bà không biết Nam có bạn gái à?

Vân Anh huých tay nó, mắt không rời khỏi cặp tiên đồng ngọc nữ đang sánh bước dưới sân.

...

Hồi lâu không thấy hồi âm, Dương và Vân Anh cùng quay ra nhìn, cả hai đều giật mình vì vẻ mặt ngạc nhiên của nó.

Cặp đôi dưới sân giờ như cái gai trong mắt nó, mọi hành động quan tâm của cậu với cô gái đó đều làm nó khó chịu...không phải nói rất khó chịu mới đúng. Nó hần học đi vào lớp, không thèm cho vớ vào cặp, cứ thế vờ đại cầm trên tay, rào bước xuống cầu thang trong sự ngỡ ngàng của hai đứa bạn. Sự tỉnh, tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy thái độ của nó làm cả hai hiểu kỳ không hiểu nó định làm gì liền đuổi theo.

- Linh ơi đội bọn tôi!!!

Gần đến chỗ cậu, nó cố điều chỉnh nhịp thở, bước tới uy nghiêm...khuôn mặt tươi cười nhảy ra trước mặt cậu và cô... trông không khác gì một con khi

- A! Thì ra có bạn gái rồi, bạn hẹn hò nên mới cho tôi nghỉ nhé! Khao đề!

Dương và Vân Anh vừa đuổi kịp thấy nó nói câu đó suýt té ngửa.

- Cậu nói tiếp đi!

Nam không hề quan tâm, tiếp tục nói chuyện với cô bạn coi nó như người vô hình.

Cô bạn đó thì ngạc nhiên nhìn nó từ đầu tới cuối rồi nhìn sang cậu, như phát hiện ra điều thú vị, cô liền bật cười, thân thiện chào nó

- Chào cậu tớ tên Lan! Cậu là Linh đúng không? Chị My có kể tớ nghe về cậu rồi!

"Đ dẫn bạn gái về ra mắt rồi đấy!"

Nó lườm nguýt cậu cái, quay ra hồ hởi bắt chuyện với "bạn gái cậu"

Giờ mới để ý kỹ, Lan đúng thật rất xinh đẹp, khuôn mặt bầu bầu với mái bằng, tóc cụp ngang vai trông vừa tinh nghịch vừa trẻ con.

- Ủm tở là Linh! Chơi thân bao lâu nay giờ mới biết cậu ta mới có bạn gái đó! - liếc nhìn cậu cái - Giấu kỹ ghê!

Lan hơi ngại, khuôn mặt ửng hồng kia khác nào thay lời đồng ý, Dương và Vân Anh cũng hồ hởi nhảy vào làm quen người bạn mới.

Tất cả coi cậu như vô hình, cậu khề thờ dài, lạnh lùng nói với cô.

- Không còn nhiều thời gian đâu! Ta đi thôi!

- Đây Lan là bạn gái cậu thì cậu phải dịu dàng với bạn ấy chứ! Ăn nói vậy mà nghe được à?

Nó thấy thái độ cậu liền tỏ vẻ bức xúc thay cho cô bạn mới quen làm mặt cậu sa sầm. Lan có vẻ e ngại liền xua tay

- Không sao đâu! Được đi cùng là mình vui rồi không dám...ơ

- Ý bà là như vậy?

Thoáng chốc Nam kéo Lan sát vào người mình, tay vòng qua lưng, đặt trên vai cô, vẻ thân mật khiến tất cả đều tròn mắt nhìn cậu.

...

Thích

Lại như vậy rồi!

Tìm nó hôm nay sao vậy không biết, tính làm loạn sao?

Đây không phải điều nó vừa yêu cầu cậu làm với cô bạn sao?

Vậy tại sao nó không thể cười rồi chọc ghẹo cậu?

...

Nhiều câu hỏi quá...

- Anh làm như vậy! Ngại lắm!

Lan bên lên gạt tay cậu ra, khuôn mặt ửng hồng của sự hạnh phúc.

Tất cả...Mọi thứ sao giống như gai nhọn chọc vào mắt nó vậy?

- Hừ tình cảm sến súa như vậy trước mặt ba đứa FA như tụi tôi là mắc tội ghê gớm nha! Phạt đi!

Cổ lăm nó mới nặn được ra một câu, Dương và Vân Anh liền ủng hộ, hòa theo. Lan hai mày hơi cau lại nhìn cậu, chờ đợi cậu trả lời.

- Chủ nhật đi! Giờ bạn rồi!

Nói rồi, cậu bỏ đi cùng Lan, nó liền nói vọng theo

- Nhớ đó đừng có mà bùng!

Dù có nói vậy nhưng trong lòng nó không thấy vui tẹo nào, nó cố tìm lý do thích đáng cho cảm xúc của mình. Có vẻ do chơi thân với cậu quá nên nhìn cậu đi với người khác ngoài nó nên nó thấy khó chịu không?

Cũng có thể tính nó là con một, độc đoán, chiếm hữu cao nên không chấp nhận sự giấu giếm này?

Hay trước giờ nó luôn cho rằng mình biết mọi thứ về cậu cho nên việc cậu có bạn gái mà nó không biết khiến nó tức giận chẳng?

Hai người đó đã đi khuất nhưng bóng dáng vẫn còn ám ảnh trong đầu nó.

Nó thấy có gì đó cô đơn

- Sao ba đứa đứng đây? Không về à?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

- Sao ba đứa đứng đây? Không về à?

Không cần quay lại nó cũng biết đó là chủ nhiệm quý báu của lớp nó, đang không vui, giờ lại gặp thầy khiến tâm trạng nó càng đi xuống. Miễn cưỡng quay ra

- Em chào thầy ạ!

Dương và Vân Anh cũng lễ phép, thầy chỉ gật đầu cái. Hôm nay có lẽ thầy có tiết trên trường nên bộ dạng giống hết lần đầu nó gặp. Thầy Tuấn nhìn nó xét nét, giọng có vẻ châm chọc

- Sao bạn Linh lớp ta lại bí vậy?

Nó cố tỏ vẻ kính trọng nhất có thể, nhưng ánh mắt không khỏi nguyên rủa thầy.

- Dạ! Em không có gì ạ!

Vân Anh thì bỏ kết thầy ngay từ đầu rồi nên nhìn bộ dạng bây giờ của thầy, mắt nhỏ hiện rõ hình trái tim. Nó cá chắc 100% trong đầu nhỏ đang khen thầy ngẫu, Dương thì không biểu cảm vì thầy không phải gu của nhỏ.

- Hình như tôi vừa nhìn thấy em Nam đi cùng với bạn nữ nào thì phải?

- Vâng! Bạn trai thầy mà thầy cũng không biết giữ ạ!

...

"Lỡ miệng mất tiêu!"

Lời vừa thốt ra nó liền lấy tay che miệng, gương gao, Dương thì đứng hình, Vân Anh nhìn nó khó hiểu. Ngâm ngùi quay ra phía thầy, nó giật thóp mình, mặt đầy tội lỗi, tự dưng không đâu lại động vô tổ kiến lửa. Mặt thầy biến sắc từ đỏ sang tím, hai mắt giật giật, giọng hỏi dẫu có nhẹ nhàng nhưng nó thấy sát khí ngùn ngụt, lạnh hết sống lưng

- Em nói cái gì cơ?

Lần này mà nó không tìm gì chống đỡ thì kiểu gì nó cũng bị giáo viên chủ nhiệm vùi dập, càng nghĩ càng đau đầu. Hai con bạn chỉ cốt tốt vô cùng, mới thấy mặt thầy biến sắc đã vội vã chào thầy bỏ mặc nó úng chiến. Nó cảm thấy địch đã tiến tới chỉ sẵn dùng giáo đâm nó phát là nó lên ngôi ngấm gà còi chuồng..

- Hơ hơ Em nhắm với... A anh Duy...

Như nhìn được tia hy vọng của cuộc đời, nó vội chạy ra kéo tay Duy đang đi tới, hồ hởi trước mặt thầy.

- Em nói nhắm với anh ấy!

Thầy có vẻ không cam tâm nhưng thờ dãi cái cuối cùng lắm lủi bỏ đi, nhìn thầy đi nó mới dám thở.

- Em nhắm gì vậy?

Anh lên tiếng khiến nó giật mình bưng tỉnh.

Nãy giờ lời anh vào như vậy không biết anh có nghĩ xấu nó không?

Mà nghĩ thì cũng đúng thôi tại không đâu nó lại lời anh vào vụ này!

Lại còn kêu anh... trước mặt thầy nữa!

Nó đâu biết rằng khi nó lời anh vào, bàn tay nhỏ bé ấy nắm lấy cổ tay anh đã khiến anh vui như thế nào. Mà giờ cái vẻ mặt kia của nó càng thu hút anh.

"Có phải khi yêu con người ta nhìn gì cũng ra màu hồng không nhỉ?"

Anh không khỏi bật cười với cái suy nghĩ đó, anh cứ ngỡ nó chỉ xuất hiện trong phim ảnh mà giờ anh lại thấy nó ngay trước mắt mình. Nó như cỗ máy đang điều khiển cảm xúc của anh vậy.

"Em cứ như vậy làm sao anh có thể buông tay em ra chứ!"

- AA mà hôm nay em không phải học đó, phí công ôn ghê!

- Sao lại không học?

- Nam đi chơi với bạn gái! Nghi học một tuần cơ!

- Bạn gái???

Anh nhắc lại trong vẻ sững sờ, có phải anh nghe nhầm không?

Anh không biết mình có vô tâm khi vui mừng vào lúc này không?

Nhưng rồi vẻ mặt của nó lại khiến lòng anh khẽ trùng xuống, đôi mắt nâu đen như nhìn thấu tâm can nó, dịu hiền, ân cần

- Em cũng sắp thi rồi! Hãy để anh giúp đi!

- O! Thôi không cần đâu! Anh cũng thi mà! Em không làm phiền anh đâu!

Anh liền cười, xoa đầu nó

- Em yên tâm! Anh làm hết đề cương rồi! Thời gian gần đây cũng dư giả, tìm việc giết thời gian cũng tốt!

- Nhưng người ngoài...

Dẫu trong lòng cũng muốn nhờ vì không qua môn là phải học lại hoặc bỏ tức kiến thức thì khác gì địa ngục đâu, nhưng nhờ anh người ta nhìn vào lại dị nghị, không gì ghê bằng miệng lưỡi thiên hạ.

Hiểu ra ý nó, anh đứng suy nghĩ một lúc rồi đáp

- Không phải lo! Làm gì ai dành thời gian mà đòi theo em để xét nét, mà học tại nhà còn có người nhà, ở trường có học sinh trong trường chứ đâu phải chỉ hai người! Sẽ không ai nói gì đâu!

Lời nói của anh cũng khiến lòng nó nguôi nguôi...

Nhưng học tại nhà...

Nhà nó bừa bộn, dẫn anh về khác gì làm xấu mặt bản thân?

Nam lại ngay cạnh nhà nó, cậu nhìn qua cũng chẳng về gì là ư anh?

- Nhưng nhà em có lẽ....

- Vậy nhà em ở đâu? Em có thể qua nhà anh?

- Không được!...Em..

Nó ấp úng, không biết có nên nói cho anh không. Thấy vẻ khó xử của nó, anh cũng hiểu đề nghị của mình có chút vô lý. Làm sao có thể kêu bản thân tới nhà một người lạ chứ? Nếu em đồng ý ngay thì có lẽ anh sẽ nghĩ ngay nó là một con người khác, nhưng biểu hiện của nó hiện giờ lại càng làm anh tin tưởng vào tình cảm anh dành cho nó.

- Dẫu sao cũng chỉ là học thôi! Đừng quan trọng hóa vấn đề! Nếu em đồng ý thì nói anh một tiếng!

Nhìn anh ngại ngùng, nó không biết làm gì ngoài lúng túng xé một mảnh giấy ghi ghi lên đó rồi đưa cho anh

- Đây là số điện thoại của em có gì em sẽ gọi cho anh!

Bất ngờ bởi hành động của nó, anh nhìn vào tờ giấy có những con số được viết nguệch ngoạc mà bật cười

- Em cũng có điện thoại à? Sao trước giờ anh không thấy em dùng?

- Bố mẹ em không cho mang điện thoại tới trường vì sợ ảnh hưởng tới học tập nên em chỉ dùng ở nhà thôi!

Nói xong, nó ngại ngùng chào anh, rồi ra về. Anh muốn nó đi cùng nhưng có lẽ hãy cứ để nó suy nghĩ kỹ. Anh muốn từ việc học này, anh sẽ tạo nhiều lối đi hơn cho bản thân.

Nhìn bóng nó ra khỏi cổng trường, anh lại lờ lờ giấy nhăm nhở có nét chữ của nó. Nhìn tờ giấy hồi lâu mà anh không khỏi bật cười

"Bao giờ mới hết ngốc chứ?"

Về tới nhà, nó lôi điện thoại ẩn ẩn, mới chợt nhớ ra. Mặt nhăn mày nhí, tự cốc vô đầu

Nó cứ thế, xóa đi rồi lại viết, sao nghĩ mỗi cái tên thôi cũng khó vậy, nó không muốn Dương và Văn Anh ra chơi có cảm điện thoại nó lên lại chọc ghẹo nó, oan uổng cho anh. Nghĩ một hồi cuối cùng nó quyết định lưu thành "Gia sư".

Mà dầu có muốn học nó cũng phải hỏi bố mẹ, hai người đồng ý nó mới dám đi, nó liền chạy xuống phòng khách, nơi hai người đang xem phim

- Bố ơi! Mẹ ơi! Trường con có anh trong Đoàn con quen mà sắp thi học kỳ, Nam bạn, anh ấy có lòng tốt muốn kèm con qua kỳ này! Bố mẹ cho con đi nhé

Mẹ nó đang cầm miếng dưa hấu lên, chưa kịp cho vô miệng thì bị câu nói của nó làm rơi cả miếng dưa, bố nó nhìn nó ngạc nhiên.

Ở bên nhà Duy

Vừa thấy nó cúp máy, anh bất ngờ không nói lên lời, anh cũng hồi hộp đầu kém nó. Trước khi quyết định gọi cho nó anh đã cố gắng tập lời thoại trước, nhưng thật khó khi làm theo một kịch bản có sẵn trước người mình thích.

"Mà chúc ngủ ngon?"

Lúc nào nó cũng khiến anh cười như tự kỷ vậy chứ?

8 giờ thì ngủ nghe gì giờ này?

Anh cầm điện thoại nhìn mãi vào số điện thoại nó.

Có lẽ đêm nay anh sẽ mất ngủ...

...

11 giờ đêm, đang ngồi trên bàn học, dầu đã tập trung học nhưng mắt anh vẫn không ngừng nhìn vào điện thoại.

"Có lẽ em ấy đã quên!"

Suy nghĩ này làm anh thoáng buồn, trách bản thân, có lẽ đã hy vọng quá nhiều.

"Rìng rìng rìng"

- Alo

- Em xin lỗi, em tắm xong tính lát gọi điện mà ngủ quên mất! Bố mẹ em kêu nếu về không quá khuya thì sẽ cho học ạ!

Anh có thể nghe thấy giọng của nó đang ngái ngủ, mỉm cười, cố gắng kiềm chế sự vui sướng, bình tĩnh nói

- Ok! Em yên tâm! Anh sẽ đến xin phép cho hai bác yên tâm!

- À dạ! Thế em ngủ tiếp đây!

- Ừ em ngủ ngon!

- Anh ngủ ngon!

Nói xong nó cúp máy, còn anh thì vui tới mức đầu óc chỉ ngập tràn hình ảnh về nó, ngồi tựa lưng vào ghế, mơ màng. Không biết ngày mai anh sẽ giúp nó như thế nào?

Nghĩ tới đây anh lại lấy trong đồng tập bên cạnh bàn sách ngồi đọc lại kiến thức cũ lớp 10, soạn thảo tất cả lại, in ra thành tập giáo án dành riêng cho nó, rồi không ngủ được anh lại lôi đồng tài liệu Đoàn ra làm.

Hôm sau, Duy giữ đúng lời hẹn, đến nhà nó và xin phép. Tuy có chút lo âu nhưng nhìn cách Duy ứng xử rất lễ phép lại còn là cán bộ trong trường nên bố mẹ nó cũng trông mong anh giúp nó tránh đúp.

Nam thì chẳng quan tâm gì nó, xềnh ra à lại "tí tởn" với Lan, tình cảm trước mặt nó làm chướng mắt không chịu được. Nó chỉ muốn xông ra rồi lên giọng "Học cho tốt đi rồi muốn yêu đương gì thì yêu đương!" Nhưng nó mà nói câu đó chắc chắn cậu sẽ đim nó tới 18 tầng địa ngục với những câu như "Bà mà cũng biết nói mấy câu đó à?", "Bà không học hơn ai mà giáo huấn!", "Bà hơn tôi đi rồi có quyền chỉ bảo tôi nhé!"

Ngồi sau xe anh mà các suy nghĩ miên man "Cậu ta đang làm gì?" cứ lòng vòng bay quanh đầu nó cho tới khi xe đỗ trước một khu chung cư.

- Ở anh sống ở đây à?

- Ừ cũng gần nhà em mà!

Nói gần cũng không hẳn vì hai nơi cách nhau một khu phố, anh vào hầm gửi xe rồi cả hai đi thang máy, dừng lại ở tầng 5. Nó leo đèo đi sau, ngó nghiêng xung quanh, cửa căn nào cũng đặt hai chậu cây vạn thọ hai bên, lối vào thì được trải thảm đỏ, sàn nhà, tường trần sạch sẽ, không dính tí bụi như vừa được lau dọn vậy. Nó không khỏi buột miệng kêu "Woa" lên một tiếng, rồi tự xấu hổ vì hành động của nó.

Nhưng đầu đây là chung cư cao cấp nhưng nó vẫn không thích, không phải vì vấn đề tiền mà là sự bất tiện. Nếu đã sống ở chung cư, đồng nghĩa là sống với cả một cộng đồng, mọi hành động sẽ không được thoải mái như ở nhà riêng, anh vừa ấn chuông thì có giọng nói mong chờ vang lên

- A Anh về rồi à?

Nhanh như thoát anh đã bị ai đó ôm chầm, nó thì sững sờ, không nói lên lời, giật mình có, bàng hoàng có.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

- Chị là ai vậy?

Cái dáng người nhỏ bé được anh bế lên, ân cần.

- Chị ấy là Linh!

Nó cười tươi chào cậu bé.

Một thằng nhóc khoảng 10 tuổi như phiên bản nhí của anh vậy chỉ khác nhau ở ánh mắt của thằng bé, sắc và tinh nghịch. Tay thằng bé vẫn ôm cổ anh, quay ra liếc nó một cái, ánh mắt không mấy thiện cảm, giọng như muốn đuổi người.

- Mẹ nói người lạ không được cho vào nhà!

Vừa gặp nó không muốn chấp vật với một đứa trẻ, đầu sao lời nó cũng không sai

- Bìn không được nói vậy! Chị này là bạn anh! Chị ấy đến đây học!

- Hừ! Anh còn kèm em học mà!

Nói xong mặt cu Bìn phụng phịu, nhảy khỏi lòng anh, chạy vù vào trong nhà làm anh áy náy nhìn nó

- Ngại quá! Thằng bé không thích người lạ, bố mẹ anh đi làm suốt, anh chăm sóc thằng bé, hai anh em ở chung, anh lại chiều nó quá nên nó sinh hư!

Đầu có không thích nhưng nó cũng không muốn anh buồn, nó liền xua tay, gượng cười

- Không sao ạ!

Anh vui mừng mời nó vô nhà. Chung cư diện tích không được thoải mái như nhà ngoài, nhưng khi nó bước vào căn hộ nó lại thấy thật ra cũng rất rộng, bếp được nối liền với phòng khách, mọi thứ được thiết kế theo phong cách phương Tây, màu sắc hài hòa, các cửa phòng đều hướng ra phòng khách, đối diện cửa ra vào, phía xa là ban công, có để vài cây cảnh.

- Em ngồi đi! Anh đi lấy nước!

Anh chỉ vào cái ghế gần đó, nơi Bin đang ngồi xem ti vi. Thấy nó ngồi, thằng nhóc khó chịu xê ra, mặt nhăn mày nhí, nó biết thừa cậu nhóc không thích nó vì cái thái độ hậm hực chuyển kênh liên tục của cậu, nó nghĩ có lẽ nên bắt chuyện với thằng nhóc vì nó còn phải học ở đây vài ngày nữa, cứ như vậy cũng không ổn.

- Em tên thật là gì?

- ...

Thằng bé không trả lời làm nó khó xử, nghĩ chừng có lẽ do nó hơi nhút nhát nên nó liền lặp lại

- Em tên gì nhỉ?

- Thấy anh em gọi rồi còn hỏi!

Không chấp trẻ nhỏ, nó cố kiên nhẫn

- À ừ chị quên nhỉ! Thế Bin bao nhiêu tuổi?

- Sao chị nói nhiều thế nhỉ?

"WTH???"

Mặt nó ngệt ra trước câu nói của Bin, nó phải công nhận sức chịu đựng của nó quá cao nên mới không nhảy vô cho thằng bé xác xược này một bài học. Cố giữ nụ cười méo mó.

- Bin vui tính ghê!

- Cảm ơn ạ!

Nó hậm hực không buồn nói chuyện với thằng nhóc này nữa, sợ nói thêm vài câu nữa là nó xông vào đập cho một trận toi bồi mất. Không hiểu gia đình anh thế nào, Duy thì hòa nhã, âm áp vậy mà thằng em hỗn láo như vậy. Anh mang nước ra đặt trên bàn, nó cầm uống một ngụm hết sạch.

- Như chết khát không bằng ý!

Nó cầm cái cốc, lòng như lửa đốt, bị một đứa trẻ bắt bẻ như vậy còn gì ra dáng người lớn chứ. Nó thèm thằng bé mà là em ns thì nó sẽ đập cho tím mắt tím mũi.

- Bin! Anh dạy em như thế ư? Đi vào viết kiểm điểm ngay nếu không muốn ăn đòn!

Giọng quát khiến nó và Bin đều giật mình, mặt anh tỏ rõ sự tức giận chỉ tay về phía phòng thứ ba từ cửa ra vào, nghiêm nghị làm Bin òa khóc

- Anh không thương Bin huhu

Thấy đôi mắt long lanh đang ngấn nước, hai cái tay nhỏ xinh, rụi rụi mắt bỗng chạm vào lòng thương cảm của nó. Nó liền ngồi xuống đối diện thằng bé, xoa đầu nó rồi nhìn anh

- Thôi không sao ạ! Trẻ con cũng có lúc này lúc kia mà anh! Nó cũng ngoan mà!

Khuôn mặt anh có vẻ nguôi, cánh tay hạ xuống, nhưng giọng nói vẫn nguyên vẻ nghiêm nghị

- Dù gì cũng xin lỗi chị đi!

- Em xin lỗi ạ!

Bin ngoan ngoãn, nắc lên tiếng khoanh tay xin lỗi nó. Thằng bé cũng đâu hư như nó nghĩ, có lẽ nó đã đổ oan cho cậu bé rồi, nhìn sâu vào mắt Bin, nó cười

- Không sao! Bin ngoan vậy là được!

Nói rồi nó và anh cùng ngồi tại phòng khách học, Bin thì vào phòng ngồi chơi, Anh giảng giải, thỉnh thoảng nó không kiềm nổi lên nhìn anh. Khác với mùi hương của Nam, anh có mùi nhè nhẹ của hoa trà, cũng khiến nó dễ chịu, nhẹ lòng.

- Em sao vậy?

Hix nó ngại ngùng đỏ mặt, đúng là nó biến thái mà. Có phải FA lâu quá nên nó nhạy cảm với trai không? Anh thấy biểu hiện lạ từ nó, liền kêu nó nghỉ chút, anh xuống siêu thị tầng 1 mua gì đó.

- Hừ! Em thấy rồi! Chị nhìn anh em đấm đui!

Thằng nhóc mở cửa, giọng gian tà làm nó áp úng

- Ai kêu? Chị chỉ đang nghe anh em giảng thôi!

- Đồ nói dối

Câu nói của Bin làm lòng tự ái của nó nổi lên, nó hối hận vì khi nãy đã bênh thằng bé, nhìn vẻ mặt ngênh của Bin mà nó không ngừng oán trách bản thân quá nhân từ, mắc bẫy trò mĩm ướt của một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch. Nó cắn cùi làm bài, không quan tâm lời cậu bé nói làm Bin nổi giận.

- Chị là đồ người lớn xấu xa! mẹ nói người xấu mới nói dối!

Không chấp vạ cậu bé, nó tiếp tục viết. Thấy vậy, vẻ mặt Bin sa sầm lại chạy ra, nhanh như thoát chạy tới gần bàn gấp - nơi nó đang viết bài, nhảy lên đó, miệng không ngừng nói

- Cho chừa này đồ người xấu!

"Cố nhịn!"

Nó không nói gì, cầm vở quay ra phía khác, cậu bé uất quá, giựt cuốn tập trên tay nó làm nó không kịp phản xạ, vội theo nhưng cậu nhóc chạy xa tầm nó ngồi nên vượt khỏi bàn tay nó

- Đi đi đồ người xấu!

Vừa nói, tay cậu bé vừa xé từng trang từng trang một, nó đứng hình bởi hành động đó. Công đi học nãy giờ của nó đang đổ xuống sông xuống biển, con

giận đã lấp đầy tâm trí nó.

"Chát"

Một âm thanh chói tai vang lên, mặt cậu nhóc đỏ ửng dấu vết tay nó. Cậu bé vừa ngỡ ngàng, vừa sợ hãi, ngược nhìn người vừa tát mình, đôi mắt to tròn kia lại ngấn nước mắt. Giờ có giờ 10 trò nước mắt chị này cũng không cảm động nữa.

- Đừng tưởng muốn làm gì thì làm nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

- Chị dám tát em! Em mách anh em cho anh em đánh chị! Huhu

Thằng nhóc cuối cùng cũng lên tiếng, tay ôm má, nước mắt nước mũi đầm đìa, nhìn nó quát lên. Nó thì khoanh tay đứng đấy, bực tức, không nể mặt anh thì nó đã bỏ về từ nãy.

- Ô giỏi mách đi! Đồ trẻ con hư như em sẽ chẳng ai bên đâu!

Bín nghe xong, khóc thét to hơn nữa, ngồi xuống sàn ăn vạ, hai tay cứ thế lau hàng nước mắt trên mặt, chân đẩy xuống sàn. Nó cũng khó xử, hàng xóm nghe thấy thì phiền, lòng có không cam cũng đành xuống nước, ngồi xuống, tay đang định xoa đầu thằng bé thì Bín lập tức gạt tay nó ra

- Đồ người lớn xấu xa!

Nói xong thằng nhóc chạy tót vào phòng, khóa trái cửa lại, nó chỉ biết nhìn theo rồi lắc đầu, quay qua bắt lực với mớ giấy bị xé.

- Anh về rồi!

Cùng lúc đó cửa bật mở, anh cầm trên tay hai túi, nhìn cảnh quanh nhà, giấy bay tứ tung, nụ cười vụt tắt, nhãn mặt hỏi nó

- Có chuyện gì khi anh đi vậy?

Vừa nghe giọng anh là Bín liền chạy ra, ôm lấy anh, khóc òa lên trong sự âm ỉ

- Anh ơi chị người xấu kia đánh em...hức..hức

Anh nhìn nó, đôi mày kia cau lại khiến nó lúng túng, cúi đầu.

Nó cũng không biết nên giải thích thế nào. Tay vẫn còn cảm giác nóng ran, ra nhà người lạ lại còn hành hung em người ta, không biết anh sẽ nói sao?

Quát nó hay đuổi nó, hay đánh nó một trận toi tả?

...

Nó cảm thấy hơi sợ hãi, nhìn về mặt anh lo lắng cho Bín nó cũng biết anh thương thằng em quý tử ấy như thế nào, vậy mà nó lại lỡ để năm ngón tay hằn lên khuôn mặt đó. Nó muốn bỏ đi nhưng trốn tránh như vậy hèn hạ quá, đành im lặng đứng đó chờ đợi hình phạt.

Thấy nó im lặng, Duy đặt Bín ngồi lên ghế, ngồi đối diện thằng bé, tay khẽ lau những giọt nước mắt.

- Bín anh hỏi! Em phải trả lời thật?

Bín nức nở gạt đầu

- Những trang vở này là do ai làm?

- Do Bín..

Giọng nói nhỏ của Bín áp ứng, nhận lỗi, làm anh hiểu ra, anh lại hỏi

- Thế tại sao em làm vậy?

- Huhu Tại chị ý là người xấu, đến làm anh không chơi với Bin nữa...huhu..anh hết thương Bin rồi anh chỉ cứ ở với chị ý thôi...Huhu..

Nói rồi, thằng bé cứ thế phụng phịu, nước nỏ, không dám nhìn mặt anh, hai hàng nước mắt cứ thế chảy ra, mũi thì sụt xịt.

Thì ra là thằng bé đang ghen với nó, giờ mọi sự bức tức dành cho Bin trong lòng nó đều tan biến hết. Rốt cuộc thằng bé cũng chỉ muốn được anh trai quan tâm hơn. Nó cũng đã từng cảm thấy tủi thân khi mà bố mẹ quan tâm Nam hơn nó. Bất giác, nó ngồi xuống xoa đầu Bin, nhìn vào đôi mắt long lanh ấy, nó thấy hình ảnh và sự ngọt ngào của bản thân khi đó.

- Chị hiểu tại sao em như vậy chứ! Vì em có anh trai thường ngày chơi cùng nên chưa bao giờ thấy anh quan tâm ai khác, giờ chia sẻ sự quan tâm đó khó chịu là phải thôi! Chị cũng từng như em mà!

Bin ngược nhìn nó, đôi mắt long lanh ngấn nước đang mở tròn hết cỡ, khuôn mặt cậu bé ửng hồng. Nó thoáng thấy môi cậu bs mấp máy định nói gì đó rồi lại thôi.

Nhảy khỏi ghế, Bin lồm lũi cúi gằm đi vào phòng. Tuy cậu nhóc không quay lại, nhưng nó có thể nghe rõ câu "Em xin lỗi" từ Bin. Nhẹ nhõm, nó mỉm cười, quay ra phía anh

- May quá! Em tưởng nó ghét em lắm chứ!

Hành động của nó từ nãy tới giờ đều khiến anh không thể rời mắt khỏi. Về mặt ân cần khi nó ngồi xuống xoa đầu Bin, nụ cười của nó...Mọi thứ thật sáng tựa một thiên thần. Anh thoáng đỏ mặt, lấy tay che mặt, quay đi, anh không dám nhìn nó nữa vì sợ bản thân không thể kiềm chế được ôm nó mất.

"Sao nó có thể ghét người mà anh nó thích chứ!"

...

Học tới gần 7 giờ, anh vô bếp làm cơm, còn nó thì miệt mài ngồi làm bài tập. Bỗng cánh cửa phòng Bin mở ra, thằng bé lén nhìn anh, rồi khi bắt gặp ánh mắt nó, nhóc lại giật mình, thẹn thùng, đóng cửa, cứ lặp đi lặp lại như vậy cũng khiến nó không khỏi tò mò thằng bé tính làm gì. Hồi lâu không thấy như vậy nữa nó mới an tâm ngồi làm bài tập tiếp thì cửa lại bật mở, nó tò mò dõi theo. Bin bước đi có vẻ miễn cưỡng, ngoái trước ngoái sau như kẻ trộm, ngại ngần đặt lên bàn học của nó một mẫu giấy bé bé bọc gì đó, rồi vội vã chạy lại về phòng, đóng cửa lại.

Nó mở mảnh giấy ra rồi phì cười với dòng chữ nắn nót "Quả xin lỗi" cùng một chiếc kẹo dẻo. Cậu bé cũng đáng yêu đó chứ, chắc chắn mai này sẽ là một chàng trai sát gái.

...

Trước khi ra về, anh đi xuống lấy xe trước còn nó thu dọn đồ dùng học tập đi sau, không hiểu nó nghĩ thế nào mà lại đến trước phòng Bin, gõ cửa

- Bin ơi! Chị về đây!

Bên trong im lặng, nó cũng không trông mong gì việc thằng bé sẽ trả lời nó, đang toan quay đi thì nó mở cửa

- Mai chị có đến không?

Nó vui mừng lắm, cười muốn toét miệng

- Ừ có! Chị còn học nhờ nhà em vài ngày mà! Mong Bin không giận chị vì cái... hồi chiều nhé!

Nhóc hát hăm, khuôn mặt ngang bướng này lại làm nó liên tưởng tới cậu, tính cách Bin không khác cậu là bao. Sao cứ nghĩ đến cậu, lòng nó lại trùng xuống. Ngồi xuống xoa đầu nhóc, nó cười hiền

- Anh Duy có em như Bin thích thật! Chị là con một không có anh cũng không có chị để mà nương nhen hay nũng nịu!

Nghe xong, Bin nhìn nó.

- Hừ vậy em cho phép chị qua đây chơi với em!

Nó bật cười

- Ừ! Cảm ơn em!

Đứng dậy, chào cậu bé lần nữa, nó xỏ giày, đi ra đến cửa thì cậu nhóc chạy theo

- Em tên là Việt! Em mới 7 tuổi thôi! Chị nhớ tới chơi với em nhé!

Đây có phải màn giới thiệu nó mong đợi từ đầu tới giờ không nhỉ?

Nhìn mặt thẳng nhóc đáng yêu mà nó chỉ muốn beo má, cười tươi nó vẫy tay chào

- Ủ! Mai chị lại qua!

Trẻ con là vậy, nhanh giận cũng nhanh quên, nó ước gì nó được trở lại ngày bằng tuổi với nhóc.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Nó vui vẻ bước ra chờ anh đến, lòng rất vui mừng vì nhờ việc học đã quen được một đồng minh mới, đáng yêu. Mãi suy nghĩ, nó đứng cười một mình như tự kỷ mà anh tới lúc nào cũng không hay.

Anh dừng xe lại, mọi hành động của nó đều được lọt vào mắt anh.

- Anh thấy hết rồi à?

Cái gật đầu của anh cùng nụ cười gượng gạo làm nó vừa ngạc nhiên, vừa ngại ngùng.

- Hix nhìn em đần lăm đúng không?

- Không đâu!

Nó biết chắc anh chỉ nói vậy để an ủi nó thôi mà

- Nhưng...

Chưa nói hết, bàn tay to, ấm áp của anh đã đặt trên đầu nó.

- Anh thấy rất đáng yêu!

Nói rồi anh đưa nó mũ bảo hiểm.

Nó có nghe nhầm không?

...

"Cảm giác cứ nâng nâng vậy nè"

- Em đội vào đi

Thấy nó cứ dờ dẩn anh liền mỉm cười, thúc giục làm nó giật mình, luống cuống đội mũ.

Nhưng... thật tệ!

Cái mũ như đang phản bác nó, mới hồi chiều còn đội ngon lành mà giờ sao khó vậy?

Nó loay hoay mãi, lúng túng nhìn anh khó xử, chắc chắn anh đang nghĩ "con bé này ngốc quá có cái mũ mãi cũng không đội xong mà", mặt nó tê rần vì xấu hổ.

- Đội em một tẹo!

Hai tay nó cứ thế mò mẫm chỉnh sửa quai mũ, vụng về, anh thấy vậy liền dựng xe, cúi xuống chỉnh mũ giúp nó.

Hành động của anh khiến nó đứng hình trong chốc lát, cảnh tượng sao giống phim tình cảm dài tập của Hàn Quốc vậy?

Tìm nó đang đập thình thịch, liên hồi.

Mồ hôi cứ đua nhau tuôn ra

Nó có thể cảm nhận được mùi hương trên tóc anh, trên áo anh rất rõ, mặt anh cũng sát nó quá...

Nó không dám nhìn anh nữa vì sợ...

Tách

Tiếng quai mũ đã được cài

...

Nhưng tại sao tay anh vẫn trên cằm nó

Những ngón tay lại lần lượt chạy dần trên chiếc quai mũ

...

Người nó sao lại cứng đờ như khúc gỗ vậy chứ?

Thời gian đối với nó như ngừng trôi, mắt nó nhắm nghiền, mặt nhăn nhó

...

Hơi thở anh hình như gần hơn.

Nó có thể nghe thấy tiếng tim anh đang đập

Rất nhanh

...

- Chị ơi! Chị đừng quên bút bi!

Giọng Bin vang lên khiến nó và anh cùng giật mình mở mắt, không hiểu sao nó lại thấy nhẹ nhõm như vậy, thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống nhìn Bin, giọng nó vẫn còn run

- Ồ...ừ chị cảm ơn em nhé...Bin Bin ngoan nhất

Nó đưa tay xoa đầu Bin làm thằng bé thích thú lắm. Như nhớ ra gì đó, thằng bé liền quay lên hỏi Duy. Bây giờ nó mới dám nhìn anh, mặt anh tỉnh bơ như không có gì xảy ra, có phải tại nó quá nhạy cảm không?

- Anh ơi lúc nãy em thấy anh với chị gần nhau lắm

Câu nói của Bin làm nó suýt té ngựa, anh trừng mắt với Bin, có vẻ như anh cũng bị thằng bé làm bất ngờ, mặt anh thoáng đỏ

- Nói linh tinh, anh cài mũ thôi!

- Nhưng em xem phim...um.um..

Chưa kịp nói hết câu, Bin đã bị anh tóm cổ, bịt miệng, kéo vô trong, thằng bé cứ thế vùng vẫy hai tay hai chân, nhưng sức người làm sao bằng anh chứ. Mọi việc diễn ra nhanh quá làm nó chỉ biết đứng ngoài xem. Thấy anh to nhỏ với Bin, anh nói rồi Bin gật đầu lia lịa, cười tươi rồi rồi ngoan ngoãn đi vào thang máy, làm nó tò mò nhưng nó đâu có quyền nhiều truyện.

"Rốt cuộc hai người họ nói gì?"

Về mặt anh vẫn còn hơi đỏ, anh lấy tay che đi

- Em đừng để ý lời trẻ con nói nhé! Tại khi nãy mũ bị vấn đề ở quai nên anh coi lại thôi!

- Dạ!

Anh giải thích làm lòng nó cũng nguôi đi phần nào.

- Chị ơi mai chị lại qua nhé!

- Còn chưa vào à?

Thấy Bin vẫn còn ở ngoài vẫy tay với nó, mặt anh như đỏ hơn, nằng thẳng nhóc làm nó vừa thắc mắc vừa buồn cười, không ngờ anh cũng có lúc hành xử như vậy.

Nó quay lại cười tươi, chào lại Bin

- Ừ

Xe chuyển bánh.

Trên đường, nó hỏi anh rất nhiều về Bin và nó hiểu vì sao tính cách Bin lại như vậy.

Anh luôn tự dằn vặt vì mình đã được hưởng toàn bộ tình yêu của bố mẹ để Bin bây giờ phải cô đơn như vậy. Cậu bé sinh ra đúng lúc khủng hoảng kinh tế, công ty mà bố anh làm bị phá sản, khiến bố anh phải đi làm xa kiếm tiền, được hai năm thì ông quay lại với một công ty mang tên mình, có tên tuổi trong nước. Nhưng ông đâu có biết trong hai năm ông đi, mẹ anh đã phải vất vả chăm sóc hai đứa con, sự cực nhọc làm bà phải tìm tới một điểm tựa khác. Vậy là cả hai ly hôn khi Bin mới ba tuổi, họ mua căn hộ cho anh và Bin ở, thỉnh thoảng tới thăm một lần và có ý định giấu cậu bé nhưng tình cờ một lần Bin nghe lén được cuộc cãi cọ giữa anh và mẹ, từ đó cậu bé sống rất ích kỷ. Anh mong nó thông cảm và thấu hiểu.

Nghe xong thì sao nó có thể nói ghét Bin được chứ?

Lần đầu nghe anh nói về gia đình nó làm nó thêm ngưỡng mộ.

Anh có thể chịu đựng áp lực đó sao?

Có phải anh chọn công việc làm trong Đoàn trường để sự bận bịu đó lấp đầy phần u tối trong anh?

- Anh giỏi thật, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy mà anh vẫn luôn là nhất?

Nó buột miệng nói ra, làm anh bật cười

- Con người phải trải qua những sự vấp ngã và tạo lối rẽ cho bản thân để trưởng thành chứ không nên đứng mãi và chôn chân tại thất bại! Anh muốn mình là tấm gương cho Bin thì anh phải chứng minh cho nó thấy chứ!

Anh mãi là vậy, âm áp và quan tâm người khác.

Có thể nó chưa hiểu hết những gì anh nói nhưng nó biết Bin đang có một người anh quả là tuyệt vời.

...

Con đường về nhà trở nên nhanh hơn, nó bước xuống xe. Lần này, mũ bảo hiểm đã tha cho nó, mở ra một cách dễ dàng.

- Nếu được mong sau này em sẽ chơi với Bin nhiều hơn?

Câu hỏi đột ngột ấy làm nó ngạc nhiên nhìn anh. Dưới ánh đèn đường lờ mờ, nó có thể thấy ánh mắt trông chờ từ anh, nó không nghĩ gì thêm liền gật đầu, cười tươi

- Dĩ nhiên! Bin là cạ cứng của em đó! Anh mà để Bin cho em là anh sai lầm đó! Em sẽ cho Bin thành đứa nghịch quỷ nhất thế gian luôn!

Anh bật cười nhẹ nhõm

- Được vậy thì tốt quá!

....

- Nói chuyện vui nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

- Nói chuyện vui nhỉ?

Về mặt lạnh lùng, giọng nói hời hợt ấy khiến cả anh và nó cùng giật mình, cùng quay ra nhìn.

- Kiểm được ngay người dạy mới! Tài năng đúng là luôn được dùng mọi lúc mà!

Sự cợt nhả trong câu nói của cậu làm nó khó chịu.

Cái gì mà "tài năng", gì mà "dùng đúng lúc" chứ?

- Ý ông là gì?

Cậu liếc nó và Duy, cười nửa miệng

- Ý tôi bà thừa hiểu cần gì phải hỏi lại!

Mặt nó đỏ bừng, uất ức. Sao lúc nào tâm trạng nó được thoải mái tí là cậu lại xuất hiện và đim nó xuống uất ức tận cùng vậy chứ?

- Như nhau cả thôi! Nếu "ai đó" không đi cùng "ai đó" thì tôi cũng không phải nhờ người khác! Người ta tốt muốn giúp đỡ tôi cũng bị cấm à?

Câu nói của nó làm mặt cậu xuống sắc trầm trọng.

Cậu có quyền gì mà giận nó chứ?

Chẳng phải chính cậu cũng đang đi cùng Lan- cô bạn gái mới, chính cậu là người bỏ nó, giờ cậu lại xuất hiện với cái bản mặt khó coi cùng cô bạn gái dễ thương, lên tiếng châm chọc nó...Có đáng buồn cười không chứ?

Hai người nhìn nhau như muốn tóe lửa.

- Thôi mà! Hai người đã là bạn lâu năm, giờ có gì thì cứ từ từ giải quyết!

Thấy không khí quá căng thẳng, Lan liền đi tới ôm tay nó, khẽ trách móc cậu

- Anh làm gì mà bắt nạt bạn ấy vậy! Phải nhường con gái chứ!

Nó nhìn xuống tay Lan, không hiểu sao nó lại rất khó chịu, nó muốn rút tay ra khỏi cô. Có phải vì nó giận cậu nên giận lan luôn sang Lan?

Liếc nhìn sang cậu mà lòng nó trĩu xuống.

Cậu nghe lời Lan tới vậy sao?

Cậu cũng có lúc ngoan ngoãn như vậy sao?

Vậy cậu coi nó là cái gì?

Một con bạn 10 năm không bằng một đứa người mới quen sao?

...

Cũng phải thôi! Vì Lan mới là người mà cậu thích mà, cậu rớt cuộc cũng chỉ coi nó là người đứng. Bạn bè sao so sánh bằng người yêu chứ?

Nó cười hậm hực, rút tay khỏi Lan.

Duy đến trước mặt Lan, đẩy nó ra phía sau lưng anh. Nó nhìn tấm lưng rộng của anh nhẹ nhõm, có lẽ anh đã thấy được sự khó chịu trong nó...

- Chắc em là bạn gái Nam?

Câu hỏi của anh khiến Lan ú ớ. Nam có vẻ không thích câu hỏi của anh, kéo Lan về phía sau mình, giọng gằn lên.

- Sao anh phải hỏi vậy? Quan tâm tới chuyện tôi nhỉ?

Mắt nó trừng xuống, răng cắn chặt môi, tay run lên.

- Ông ba phải vừa thôi! Người ta hỏi bạn gái ông, ông sợ bị anh ấy ăn cắp mất bạn gái à!

Nó tức giận trước thái độ của cậu, hất hàm, "hừ" lên tiếng, nó tiếp tục, cay nghiệt hơn.

- Ờ phải rồi! Có bạn gái nên giờ phải bảo vệ người ta, coi bạn bè chẳng ra gì! Giờ ông muốn quản cả việc người ta muốn hỏi gì à? Bắt đầu ghê à nha!

Lần đầu, cậu tức giận tới vậy, nó có thể thấy rõ những tia máu trong mắt cậu, nhịp thở của cậu nhanh hơn, hai tay cậu nắm chặt, run lên. Nó sợ nhưng sự tức giận đã làm bản lĩnh nó tăng lên, nó muốn giải tỏa tất cả.

- Thôi hai người thôi đi mà!

Không khí căng thẳng khiến Lan xuống giọng, khẩn khoản mong hai người có thể ngưng chiến.

Lấy lại bình tĩnh, nó quay ra phía Lan, giọng đầy châm biếm, mắt liếc cậu.

- Cậu có một người bạn trai tuyệt vời lắm đấy!

- Cậu cũng vậy!

Cậu nói cùng nụ cười của cô làm nó đứng hình trong giây lát, vội nhìn anh, khó xử

- Không phải...

- Mình thấy anh Duy tuyệt vời mà! Mình thấy anh ấy về như rất quan tâm cậu!

Sự bức bối trong nó tan biến hết thay vào đó là sự ngại ngùng, lúng túng xua tay với Lan khiến cô bật cười, cầm tay nó, ánh mắt tình nghịch nhìn cậu

- Linh này cậu là người hiểu Nam nhất nên sau này mình mong cậu trông nom Nam hộ mình nhé!

Các dây thần kinh của nó như tê liệt, Lan là một cô gái tốt bụng. Mới tiếp xúc với cô, nó đã cảm thấy rất mến, nó muốn đồng ý ngay lập tức

...

Nhưng mà cổ họng nó như có vật gì kẹt cứng, rất đau, lòng nó thì giống đang có tảng đá đè nặng,

Cảm giác thật khó thở

Lan cứ nhìn nó trông mong

- Em đừng nhờ Linh vì Linh còn phải trông anh mà!

Anh nhanh chóng kéo nó khỏi Lan, cầm chặt tay nó. Nó nhìn anh cảm kích, anh đã cứu nó ra sự khó xử mà nó cũng không rõ nguyên do.

Và trong giây phút đó sao nó lại lén nhìn về phía cậu?

Nó trông chờ gì ở cậu sao?

- Linh học cả ngày cũng mệt rồi! Có gì mai tất cả lại nói chuyện tiếp!

Lan hiểu ý anh, liền hí hửng

- Mình có nhiều điều muốn hỏi cậu lắm! Mình và cậu nói chuyện lát nhé!

Về mặt cô niềm nở, nắm tay nó thân mật, đưa nó đi.

Giờ chỉ còn lại anh với cậu, anh liền quay xe.

- Tôi phải về!

- Đừng tưởng mọi việc có thể theo ý anh!

Duy ngạc nhiên bởi câu nói của cậu, anh cười nửa miệng, không hiểu sao anh thấy cậu thật đáng khinh.

- Cậu có phải đang quá tham lam? Tôi chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện có thể theo ý mình! Chắc tôi phải cảm ơn cậu!

Nam tức đến run người, nhìn anh bằng ánh mắt sắc lạnh đến rợn người

- Tôi tham lam?

- Tôi nói sai sao? Cậu đừng coi Linh như món đồ chơi! Tôi biết Linh đã ít nhiều phát hiện ra tình cảm bản thân nhưng không sao! Vì tôi sẽ làm hết sức để chuyển hướng tình cảm đó! Còn cậu đừng giờ trò bắt cá hai tay!

"Bắt cá hai tay"

Vẫn vẻ mặt sắc lạnh đó, cậu bật cười thành tiếng

- Tôi cần xác minh vài điều!

- Em đã nói chuyện xong!

Lan trở lại với nụ cười tươi trên môi, còn anh đứng hình tại đó, trân trân nhìn cậu, trong anh có gì đó dự cảm chẳng lành.

- Ý cậu là gì?

- Từ từ rồi đàn anh sẽ biết!

Nói rồi cậu lạnh lùng kéo Lan đi, trong khi cô mắt tròn mắt dẹt ú ớ nhìn anh, rồi lại ngoan ngoãn theo cậu, miệng không ngừng ca thán.

Anh chỉ biết dõi theo "Rốt cuộc ý cậu là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Đồng hồ đã điểm 10 giờ mà đầu nó vẫn chỉ hiện hữu hình bóng của cặp đôi đáng ghét đang cười nói vui vẻ.

Cậu giấu nó!

Nó cứ thế lấy bút rồi chọc vô tờ giấy xả stress.

Giờ cậu có coi nó ra cái gì đâu, một câu bệnh bạn gái hai câu bệnh bạn gái, cậu mới đúng là đồ đại gái. Vậy mà lúc nào cũng ra oai nói nó đại trai.

Thời tiết nóng bức cộng với việc nó đang rất bức làm nó khó thở, cảm thấy căn phòng thật ngột ngạt.

Điện thoại rung, nó vội vã cầm máy lên

"Đừng học quá khuya, nhớ ngủ sớm giữ sức! -Duy-"

"Em biết rồi ạ"

"Ừ nhớ giữ sức"

"Vâng. Anh cũng vậy ạ."

"Bin có hỏi anh mai chị Linh qua không đó"

"Anh chuyển lời Bin là em có qua nhé!"

"Ừ"

Vậy chúc em ngủ ngon"

"Dạ. Anh cũng vậy."

"Ừ"

Nó bật cười trả lời tin nhắn của anh rồi thả người xuống giường. Anh thật là tốt, lúc nào cũng quan tâm tới nó, khi nào nó bức bối nhất anh cũng đến kịp thời như dập ngay tia lửa len lỏi trong lòng nó, lúc nào cũng giúp nó thoát khỏi những việc khó xử.

"Liệu anh có tình cảm với mình không?"

Suy nghĩ thoáng qua cũng khiến nó thấy vui rồi, nhưng tất cả chỉ là suy đoán linh tính. Nó vội lắc đầu, cố gắng khuyên can mình đừng quá ảo tưởng, người ta là người tốt, ai cũng giúp cả chứ có phải mình nó đâu.

Nó quyết định đứng dậy, đi ra hít thở khí trời cho đầu óc được thư thái. Những cơn gió mùa hè thoáng qua thật mát, tiếng ve kêu vang vọng khắp nơi, nó vươn vai như muốn ôm trọn bầu trời đầy sao kia.

- Không ngờ cũng có người dở hơi, tối om om ra giữa sân tự kỷ!

Giọng hàng xóm vọng ra làm nó tụt cảm xúc, quay ngoắt qua chiêm ngưỡng khuôn mặt tên đáng ghét đang tự đắc, tựa người vào cửa.

- Ồ ai kia cũng dờ hơi chả kém, ra đứng bán dăng!

- Phải thôi! Dăng tôi có giá nên phải đứng đầu như ai đó có cho thêm tiền cũng không ai thèm!

Nó liếc cậu đang nhìn tổng thể mà vội lấy tay che đi, chỉ trách tại sao bức tường giữa nhà nó và nhà cậu quá thấp để nó cứ mãi phải gặp cái bản mặt đáng ghét kia, nó hất hàm

- Cái đồ bụng một múi như ông mà cũng lên tiếng nói người khác á?

- Tôi chỉ nói bằng quơ thôi, gì mà phản ứng dữ vậy!

Cậu đúng là khắc tinh của nó mà, nó tức tới mức đỏ mặt, may thay nó đang đứng trong tối nên cậu không thể thấy sự tức tối của nó không cái vẻ mặt tự mãn kia sẽ được đà mà cao càng thêm cao mất.

Nó đang định cãi lại cậu thì có giọng nói ngọt ngào vang lên

- Anh Nam ơi! Em lên phòng trước nhé?

- ừ! - Cậu nói vọng vào trong

"What the hell???"

Nó tròn mắt nhìn

Cái này có được coi là táo bạo không?

Nó nhớ không nhầm thì đây gọi là "sống thử"

Chả lẽ cậu với Lan...Hai người....

Giờ nó không những buồn mà còn cực kỳ shock

Hai người thật ra đang làm trò gì thế?

Chẳng lẽ do bố mẹ cậu hay vắng nhà qua đêm nên cậu mới sinh hư?

Hay Lan bị thúc ép? Nhưng rõ ràng giọng nói lúc này là tự nguyện mà? Có phải cậu đã dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ con nhà người ta...

- Nhìn gì tôi mà ghê vậy?

- Ông thấy tôi hả?

- Sao tôi không thấy bà?

- Tại tôi đang đứng trong tối mà!

Cậu bật cười, nhìn nó

- Đừng có nghĩ linh tinh nữa!

Nói xong cậu mở cửa đi vào nhà bỏ nó ngẩn ngơ

"Nghĩ linh tinh?????"

Ý cậu là gì?

Nó nhìn về phía phòng cậu, rõ ở cửa sổ xuất hiện hai bóng người, được một lúc thì đèn tắt, thử hỏi sao nó có thể nghĩ sáng được cơ chứ?

Nó vỗ mạnh vào khuôn mặt đang nóng ran của mình, tự nhủ đừng nghĩ nữa nhưng đầu nó lại cứ hiện ra những viễn cảnh không mong muốn, nó đứng đó giậm dứ đá thủng đụng nia, mà cũng không hiểu vì sao mình giận.

"Cậu là đồ đáng ghét"

- Trời ơi! Mắt bà sao như gấu trúc thế kia?

Nó uể oải như người sắp chết, bước tới bàn học cùng sự sững sốt trên gương mặt Dương.

Nó làm sao có thể ngủ được khi chứng kiến một sự việc động trời vậy cơ chứ?

Kết quả là đêm qua nó lăn lên lăn xuống, chồm chồm bật tai, dùng đủ mọi cách nhưng những suy nghĩ xấu xa cứ vấy lấy tâm hồn trong sáng của nó.

- Ê Nam ghê nha! Tôi đã có thông tin về bạn gái ông rồi nha! Liệu hồn thì khao đề!

Bà tám Vân Anh vừa mở lời thì nó liền giật mình, quay đi tránh né cậu. Nó không muốn cậu thấy bản mặt khó coi của nó bây giờ.

- Mất ngủ hả?

"Chạy trời không khỏi nắng"

Nó miễn cưỡng chào cậu

- Hôm qua bài tập ghê quá nên tôi thức trắng đêm làm hơn công nhận mệt ghê!

- Chấm dứt ta! Vậy lát bà xưng phong lên cứu lớp nhé!

Mặt nó nhăn lại lườm nhỏ bạn trời đánh, mà cay đắng hận nỗi không thể đạp quách nhỏ đi cho rảnh nợ, học hành cái nỗi gì cơ chứ, nhỏ biết thừa tính nó giờ nhỏ nói câu ấy khác gì đẩy nó xuống hố, khiến ai kia hả hê, sung sướng.

Cậu cười kèm theo giọng điệu mỉa mai

- Gia sư tốt có khác! Có thể đào tạo một người từ lười tư duy sang chịu hoạt động rồi cơ đó!

Cậu thì sướng rồi, hú hí với bạn gái cả buổi còn được đằng cạnh khỏe nó, còn nó thì khổ sở dần vật.

- Ê Linh ơi Lan á! Giỏi ghê luôn, được lọt vào đội tuyển thi Văn của trường á?

Vân Anh đi đến khoe bằng thành tích cá nhân điều tra ra cho nó xem, đầy đủ thông tin cá nhân, từ sở thích cho tới sở đoản của người tên Nguyễn Ngọc Lan kia.

Đọc xong nó càng tò mò hơn một học sinh giỏi như cô sao lại đắm đuối vào một người...

Nó nhìn cậu, thờ dãi rồi ôm đầu khiến Dương và Vân Anh thắc mắc

- Này bà ôm à?

- Hai bà làm ơn thông nào tôi đi! Tôi muốn được trong sáng!!!

Lời than vãn của nó làm hai đứa giật mình, vội sờ đầu nó, nó thì bất lực dựa vào nhỏ Dương.

- Trời ơi! Bà nói năng gì kỳ cục vậy? Ôm à? Hay lên con?

- HUHUHU

Cậu vẫn không nói gì, thân nhiên về chỗ như chưa từng có gì xảy ra.

Nó tự hỏi sao trên đời có con người trơ trẽn như vậy chứ, những lúc thế này mới biết áp lực và gánh nặng của hai từ "bạn thân" nó to tát tới mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Chiều nay nó học một ca tại trường, đến 3 giờ đã tan học - đúng thời điểm trời nắng nhất, nhìn ra đường cong cong uốn uốn đã phát mệt rồi chứ chẳng nói chi lết về nhà, nó trách lũ bạn sao bỏ nó bơ vơ lúc này.

"Booooooooooooo...ò.."

Tiếng kêu quen thuộc phát ra, nó cố gắng nghe kỹ, có lẽ tại sáng nay đi học vội quá nên nó nhờ tay vút điện thoại vô cặp mà không biết, may mà giờ nó

mới kêu không chắc cả đời nó cũng không được dùng nữa.

"Ồ số lạ!"

- Alo! Linh xin nghe ạ!

- Chị Linh ơi!

Ngạc nhiên, nó cầm điện thoại ra nhìn lại số, đây là số bàn, giọng nói này...rõ ràng là cu Bin mà

- Chị Linh..

Nó luống cuống cầm lên nghe, áp ứng

- Ồ Bin! Sao em biết số chị?

- Hôm qua em lén lấy từ máy anh em! Em mệt quá chị ơi! Chị ơi người em nóng lắm, em bị sao ý, em mệt lắm!

Giọng Bin uể oải làm nó giật mình, thằng bé rốt cuộc bị sao chứ? Tại sao lại như vậy?

- Em bị sao vậy?

-...

Đầu dây bên kia đột nhiên không thấy phản hồi làm nó lo lắng muốn chết, lòng như lửa thiêu, nó như muốn hét lên trong điện thoại

- Bin ơi Bin! Bin trả lời chị đi! Em sao vậy?

- Bin nóng quá!

Giọng thằng bé thều thào yếu dần khiến nó không biết làm gì hơn, tay găm móng, đi qua đi lại suy nghĩ. Khối 11 học cũng phải đến 5 giờ mới tan, đi thông báo với anh chỉ làm anh thêm phân tâm nhưng không nói thì tính sao đây?

- Chị ơi! Chị qua với Bin đi!

- Ủ! Ủ! Bin...Bin đợi chị một lát nhé! Nhớ...nhớ đợi chị nhé!

Nói rồi nó vội cúp máy, chạy một mạch ra ngoài trường bắt xe ôm, ngồi mà không yên, mắt không ngừng nhìn đồng hồ, từng giây từng phút đối với nó thật chậm chạp, nó cứ thế thúc giục bác xe ôm chạy nhanh.

Chung cư hiện ra, xe vừa dừng nó liền chạy vào...thì nó đơ lại, tay nó đang bị tóm

Nó bất ngờ tròn mắt quay lại nhìn bàn tay nhẵn nhéo, thô sạm đang túm chặt tay nó

- Cháu ơi tiền xe!

Gõ vào đầu mình cái, nó cười xuề xòa xin lỗi

- Dạ cháu quên mất! Cháu xin lỗi ạ! Bao nhiêu vậy bác?

- 40 nghìn thôi cháu!

Nó lục tung cặp có duy nhất một tờ 50 nghìn, nó vội đưa cho bác rồi xách cặp

- Bác không cần trả lại đâu ạ!

- Thôi! Cháu học sinh! Ta thấy cháu lo lắng vậy chắc người nhà bị sao! Ta lấy cháu 30 nghìn thôi!

Nói rồi, bác trả nó 20 nghìn làm nó cảm kích không ngớt lời cúi đầu cảm ơn rồi chạy một mạch đi vào chung cư. Bác lái xe chỉ biết nhìn theo, lắc đầu.

King Kong

Cộc cộc

- Bin ơi! Chị Linh này! Bin ơi!

Nó vừa ấn chuông vừa gõ cửa vừa gọi ở ngoài cửa, nóng lòng, đầu tóc, quần áo xộc xệch vì khi nãy dưới tầng, thang máy đông quá, lại xếp hàng, nó đành chạy thang bộ. Nhưng cảm giác mệt mỏi làm sao có chỗ cho nó bây giờ, nó đứng ngoài không yên, đi qua đi lại, chỉ sợ Bin bị làm sao.

Cửa vừa mở, thấy Bin mà nó không kìm được, ôm thằng bé vào lòng, hết sờ đầu rồi lại, nhìn từ đầu tới chân thằng nhóc

- Em có sao không? Đau ở đâu? Một chỗ nào?

- Chị Linh sao lâu thế?

Thằng nhóc mồ hôi chảy ra như mưa, khuôn mặt hồng hào hôm trước hơi tái, trách móc nó

- Chị xin lỗi chị tới muộn! Đi! Chị đưa em tới bác sĩ!

Nói rồi nó kéo Bin đi

Nhưng thằng bé không hề di chuyển làm nó ngạc nhiên

- Bin đi thôi!

- Sao em phải đi bác sĩ ạ?

Nó thờ dãi

- Thì Bin ốm mà!

- Bin đâu ốm ạ?

"Ồ vậy là sao?"

Nó mắt tròn, mắt dẹt nhìn cậu nhóc.

- Thế tại sao người Bin lại nóng?

- Bin không với được điều khiển bật điều hòa, cũng không với được nơi bật quạt nên Bin ngồi không, nóng quá!

- Há???????

Nó nhìn cậu nhóc giải thích mà há hốc miệng muốn rót hàm luôn. vậy mà nó tưởng Bin bị làm sao cơ chứ.

Giờ bức cũng có, ức chế cũng có nhưng nó thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi cậu nhóc không sao, nó ngồi sụp xuống, thở phào cái khiến Bin tò mò.

- Chị Linh sao vậy ạ?

- Chị không sao!

Nói rồi nó dắt Bin vô nhà, bật điều hòa, bật quạt lên, pha cho cậu nhóc cốc sữa, công nhận ở đây không có điều hòa hay quạt thì không khác gì lò thiêu.

Đặt cốc sữa lên bàn, nhìn Bin vẫn đang mặc đồng phục nó đoán cậu nhóc vừa đi học về nhưng

- Mọi hôm em về thì ai bật cho em?

- Là cô hàng xóm ạ! Nhưng nhà cô đi vắng rồi nên Bin không biết nhờ ai!

Cậu bé vừa uống sữa vừa thản nhiên trả lời, đúng là cậu nhóc làm nó một phen hú vía mà.

- Mà sao Bin toàn về giờ này à?

- Không ạ! Hôm nay các thầy cô phải họp nên trường Bin được về sớm ạ! Còn chị? Chị chôn học ạ?

- Hơ hơ em nghĩ chị vậy à?

Mặt nó méo xẹo, sao nhóc có thể nghĩ xấu nó vậy chứ, giờ nó đã không còn như xưa rồi mà. Câu nói của nhóc khiến nó nhớ đến lần đầu nói chuyện với anh, anh cũng gán cho nó tội chôn học. Đúng là anh em có khác.

Bin cười khi, gãi đầu. Nhìn vẻ mặt ngó ngó của nhóc làm nó muốn đùa

- Bin nhìn xinh trai thế này! Thế ở lớp đã có bạn nào thích chưa?

- Thích là gì ạ?

Cậu nhóc hỏi nó, ánh mắt long lanh ngây thơ khiến nó bí tịt, thật ra nó cũng đâu biết nhưng cũng ra vẻ đàn chị tý cho đỡ mất mặt

- Thì là bạn nữ nào có cảm tình với Bin, gặp Bin là đỏ mặt ý!

- À! Yêu chứ? Trong phim người ta gọi là yêu mà! Hihi em không thích lũ con gái chút nào! Suốt ngày khóc, mới trêu tẹo mà ăn vạ, đúng là lũ mít ướt, em ghét con gái lắm! Hừ em là lớp phó nên chúng nó cứ suốt ngày hỏi, rồi còn kêu ra nhà em chơi với em nữa. Thấy mà ghét. Anh em nói phải hòa đồng không thì em không thích cười nói với chúng nó đâu!

Cậu nhóc tự hào khoe thành tích mà nó không biết nói gì hơn.

Mắt nó giật giật, cái này liệu có gọi là trưởng thành trước tuổi không?

Anh em dạy em kiểu gì vậy?

- Nhưng em thích chị Linh vì chị Linh không như lũ mít ướt đó!

Nó có thể coi đây là lời khen hay chê?

- Anh em cũng thích chị giống em đó! Hihi

- Khụ khụ!

Nó ho sặc sụa, cắt lời thằng bé làm Bin vội bỏ sữa xuống bàn vỗ vỗ vai nó

- Chị Linh bị sao vậy? Em đi lấy nước nhé!

Bin đang định chạy đi thì nó vội kéo tay thằng bé lại, tay kia vuốt vuốt cổ họng.

- Cái này Bin đừng nói linh tinh với ai nhé! Không nhiều người lại hiểu lắm!

Đôi mắt nhìn nó ngây thơ

- Tại sao vậy ạ?

Nó cầm tay Bin, ân cần

- Việc này không nói bừa được đâu! Em còn nhỏ nên còn nhiều chuyện không hiểu!

Thằng bé giật phăng tay nó ra, nó không hiểu có phải nó động chạm gì vào lòng tự ái của cậu nhóc không mà mặt cậu phụng phịu

- Em lớn rồi! Em biết hết rồi! Anh em cũng nói là anh em thích chị mà! - Bin vội bịt miệng - Ui chết! Anh nói em giữ bí mật mà em nói ra mất rồi!

Thằng nhỏ mặt tội lỗi nhìn nó

Choáng váng..

Như sét đánh ngang tai

Mọi hình ảnh về anh quan tâm nó lần lượt hiện lên

Rốt cuộc cảm tính của nó là đúng sao?

Nó phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Bin cứ thế che miệng, mặc nó gặng hỏi cậu bé nhất quyết không trả lời hay nói thêm một câu nào nữa làm nó bất lực.

Giờ đầu nó chẳng nghĩ được gì hơn ngoài việc phải đối mặt với anh như thế nào, rốt cuộc bây giờ phải làm gì?

Nó đi đi lại lại quanh phòng, Bin lo lắng, như cái bóng đi theo nó. Nó ngồi, cậu nhóc ngồi, nó đứng cậu bé đứng.

Được một lúc, bỗng nó dừng lại, Bin đâm sầm vào chân nó, về mặt tội lỗi

- Chị ơi chị đừng mách anh Bin nói nhé!

Giọng khản khản tha thiết của cậu nhóc làm xuôi đi sự lo lắng trong nó

- Bin phải hứa với chị một điều!

Cậu bé không nghĩ ngợi gì nhiều gật đầu rụp cái

- Chị sẽ giữ bí mật cho Bin cũng như Bin không được nói gì về sự việc hôm nay cho anh em biết!!!

Nó nói dứt khoát, nắm chặt hai tay thẳng bé, về mặt nghiêm trọng đầy sự kỳ vọng làm Bin quả quyết

- Em nhất định sẽ không nói gì! Nhất định không nói!

- Ngó tay nhé!

Vậy là cuộc đàm phán đi đến hồi kết. Nó cảm thấy an tâm nhường nào, giờ chỉ cần học xong, về ngủ một giấc là mai sẽ quên hết. Cố gắng giả vờ cho hết buổi học là được!!!

- Bin anh về rồi này!

-...

Anh mở cửa với sự ngỡ ngàng, mọi ngày cứ thấy tiếng cửa là Bin đã chạy ra chào đón anh bằng những cái ôm nhưng hôm nay đáp lại là sự im lặng. Anh nhìn kệ để giày liền mỉm cười lắc đầu, có lẽ gặp được đồng minh mới nên cu Bin không còn quan tâm anh nữa rồi.

Vô trong, thấy nó đang ngồi, sách vở đã sẵn sàng làm anh hơi ngại.

- Chắc em đợi anh lâu lắm?

- Cũng không lâu lắm ạ!

Nó vẫn cúi đầu, không dám nhìn anh, giọng bé bé, nhẹ nhàng lạ thường. Anh vừa để cặp xuống ghế đang định ngồi xuống, nó vội vàng xê ra xa khiến anh ngạc nhiên

- Sao vậy?

- Ahahaha tự dưng thời tiết cứ nóng nóng ahahaha!

Duy nhấn mặt, nhìn nó khó hiểu, rõ ràng điều hòa đang bật, quạt vẫn đang chạy, anh lo lắng giờ tay sờ trán nó nhưng bị nó né tránh. Nó vuốt mồ hôi trên cổ, miệng cười, lòng như lửa thiêu. Từ khi biết được sự thật, nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần ứng phó nhưng không ngờ tác dụng phụ lại ác liệt như vậy. Tim đập, toàn thân run rẩy, đầu có 0 độ C cũng cảm thấy nóng bức như ở sa mạc.

- Em không sao! Hơ hơ

Uỳnh

- Ui da

Cu Bin tay vẫn bám lấy cánh cửa phòng, nhưng người thì đã hạ đất một cách đau đớn. Nhóc nhanh chóng đứng dậy, phui quần áo, nhìn anh lo sợ, cố nặn ra một nụ cười, đang tính chạy vô phòng thì...

- Bin! Sao hôm nay em lạ vậy?

-...

Cậu nhóc im lặng, hai tay đan vào nhau, liếc nhìn nó rồi nhìn anh sợ hãi, không nói gì làm anh khó chịu, nó mặt như sắp meo nhìn nhóc.

- Sao anh hỏi không trả lời?

- Bin hôm nay Bin bị nóng nên Bin mệt ạ...

Bìn giật mình, lắp bắp nói, cậu nhóc cũng áp lực đầu khác nó, nụ cười càng ngày càng méo xẹo. Anh không nghĩ gì, liền chạy vội ra cầm tay, sờ, trán, nhìn kỹ càng nhóc từ đầu đến chân...

Bỗng

Anh dừng lại, quay ra nhìn nó làm tim nó như muốn bắn ra ngoài mặt đỏ bừng bừng, các cơ quan tê liệt, tránh né ánh nhìn của anh.

Anh là người nuôi Bìn từ nhỏ, Bìn chưa bao giờ nói dối anh một lần nên nhìn biểu hiện của Bìn là anh có thể biết cậu nhóc đang giấu điều gì đó...

Giấu gì?

Chẳng lẽ?

Suy nghĩ mới thoáng qua cũng khiến lòng anh trùng xuống, nhìn lại Bìn một lần nữa, đôi mắt anh như đọc được suy nghĩ của Bìn.

Đôi mắt anh trĩu nặng, anh đã hiểu.

Bìn thì mặt nghệt ra, cậu nhóc không chịu nổi áp lực, biết được anh đã biết liền òa khóc..

- Huhuhu Em xin lỗi! Tại Bìn! Bìn lỡ nói hết cho chị Linh rồi! Huhuhu Bìn sợ anh ghét lắm! Huhuhu! Bìn chừa rồi! Huhu

Tiếng khóc của Bìn làm nó thấy có lỗi, tại sao nó lại bắt cậu nhóc mới 7 tuổi chịu áp lực như vậy, không phải nó đang dạy hư cậu nhóc sao?

Hai tay anh vịn đặt trên vai nhỏ bé kia, bàn tay nhỏ bé của Bìn cứ thế đưa lên mặt quệt dòng nước mắt, người cậu bé run lên từng đợt. Tiếng nước nở cứ thế vang vọng khắp căn phòng. Nó không chịu nổi, mắt cũng rung rung theo, chạy ra ôm Bìn vào lòng.

- Bìn ơi chị xin lỗi!

- Oaoaoa

Cả hai cùng ôm nhau khóc trong sự ngạc nhiên của anh, lúc này có lẽ là lúc bất lực nhất đối với anh.

Anh muốn đưa tay ra nhưng...sẽ chỉ làm nó khó xử mà thôi.

Bìn khóc nhiều tới mức mặt là người, ngủ trên đùi nó. Anh chỉ biết nhìn, nụ cười cay đắng trên môi.

Em đã biết sao?

Vậy em sẽ trả lời anh như thế nào đây?

Anh nghĩ buổi học này có tiếp tục nó cũng sẽ không thể tập trung được.

Không! Không chỉ buổi này mà tất cả những buổi học về sau, anh không muốn nó khó xử.

Duy bước tới đặt cốc nước ra chỗ nó, vuốt tóc thẳng bé, khóe mắt vẫn còn đọng nước, miệng không ngừng nói "Anh ơi em xin lỗi!". Anh mới thấy mình sai rồi. Anh là chỗ dựa tinh thần, là điểm tựa cho Bìn mà chỉ vì tâm sự của mình lại làm ảnh hưởng tới em trai mình tới vậy. Anh bế Bìn lên, bước từng bước nhẹ nhàng, đưa nhóc vào phòng. Nó chỉ biết dõi theo, Bìn khóc, lòng anh đau, nó hiểu. Anh yêu Bìn tới vậy cơ mà. Tất cả là lỗi tại nó.

Anh bước ra nhìn nó nở nụ cười hiền từ, ánh mắt dịu dàng càng làm lòng nó áy náy, không dám đối mặt với anh.

- Hôm nay chắc không học được rồi! Ta tan sớm nhé?

Nó khẽ gật đầu, thu dọn sách vở, lờ đờ đi sau anh. Trong thang máy, không khí im lặng, chỉ có hai người khiến nó có chút sợ hãi, anh như nhận ra điều đó liền đứng cách xa nó, chẳng nói chẳng rằng.

Không khí ngột ngạt từ chung cư xuống nhà xe, nó không ngờ tình cảm chỉ cần thay đổi là khoảng cách con người lại trở nên xa như vậy.

- Em...anh không muốn làm em khó xử!

Anh đột ngột quay ra hỏi làm tim nó giật thót lên, thoáng đỏ mặt, bối rối

- À ừ khó xử gì ạ?

- Anh không muốn làm em khó xử nhưng anh muốn nghe câu trả lời từ em!

Nó cố lảng tránh

- Trả.. trả lời gì ạ!

- Nhìn vào mắt anh đi!

Anh không tự chủ được, tiến tới nhanh chóng, tóm lấy tay nó, nó tròn mắt ngạc nhiên.

Sâu thẳm trong ánh mắt kia như đang cầu xin, mong đợi, hy vọng cũng như sự u buồn.

Anh như phát hiện mình đang quá kích liên thả tay nó ra, đợi nó bình tĩnh, ánh mắt anh nhìn xa xăm

- Anh đã thích một cô gái, tình cảm đó đến quá nhanh khiến đến anh còn không thể hình dung rõ rệt cuộc mình đối với cô gái ấy như thế nào. Cô gái đó luôn đã khiến anh không thể kiểm soát hành động cảm xúc của bản thân, từ lúc nào đâu anh đã chỉ còn hình ảnh của cô gái đó - anh nhìn bằng ánh mắt chân thành - Và khi người con gái đó thân thiết với cậu bạn thân, anh đã không thể chịu đựng được mà ích kỷ nghĩ rằng "Giả như anh có thể nhốt cô gái ấy lại". Nhưng từ lâu anh đã biết cô gái ấy không thuộc về anh.

Lời anh nói đang ám chỉ nó?

- Chỉ là cô ngốc ấy vẫn chưa nhận ra tình cảm của bản thân! Nên anh nhân cơ hội ấy để gần cô ấy hơn, nhưng có lẽ việc đó vẫn vô ích.

Tìm nó đau lắm, nó nghệt thờ. Mong anh đừng nói nữa.

"Tình cảm bản thân?"

Anh im lặng nhìn nó. Đầu nó đau nhức, có thể nó đang tiêu hóa câu nói của anh?

"Em là đứa ngốc, lúc nào cũng cần có người dựng cây cầu, chỉ lỗi mới biết được sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Nó đứng đó mà đầu óc quay cuồng, không dám ngừng mắt nhìn anh lấy một cái. Thời gian như lắng đọng, toàn không gian như chỉ còn lại nó và anh. Nó trách tại sao khi không nó lại quá thông minh như vậy, từng câu từng chữ anh nói nó đều hiểu hết.

Tìm nó đang đập rất nhanh, không phải cho sự vui sướng, sự mong chờ mà là cho sự lo sợ.

Tại sao nó lại lo sợ chứ?

Chẳng phải nó từng nghĩ cũng như từng ao ước được anh tỏ tình sao?

Đáng lẽ giờ nó phải nhảy lên vì sung sướng chứ?

Nó có thể cảm nhận được ánh nhìn trông mong cùng thanh âm chưa kịp phát ra từ anh... Nó phải làm gì khi anh nói ba từ đó? Từ chối hay đồng ý?

- Anh sẽ chờ!

Khi câu nói vừa phát ra, nó liền ngược nhìn anh bằng ánh mắt hết sức ngạc nhiên.

"Không phải ba từ đó!!!"

Về mặt của nó khiến anh bật cười, giờ tay xoa đầu nó

- Anh không muốn em khó xử nên không cần nghiêm trọng như vậy đâu!

Đúng là ba từ ấy khiến nó nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có lẽ nó chưa đủ lớn để đối mặt với một thay đổi lớn như vậy.

- Em... sẽ cố suy nghĩ ạ!

- Không sao! Giờ em hãy để đầu óc vào chuyện học hành, đừng cố làm gì!

Anh quay đi, ôn tồn nói, có vẻ như anh không muốn nó trả lời?

Anh đưa nó về nhà, trên đường nó im lặng. Không hiểu sao nó lại có cảm giác tội lỗi như vậy, anh thì cứ nói chuyện như thường, đôi khi còn pha vài câu hài hước nhưng nó không cảm thấy anh vui. Có phải tại nó?

- Đến nhà rồi!

Mãi chìm đầu trong muôn vàn suy nghĩ mà tới nhà lúc nào không hay, nó giật mình bởi câu nói của anh liền vội vàng xuống xe.

- Đừng nghĩ nhiều nhé!

- Em sẽ...

- Không cần!

Anh cắt ngang lời nó làm nó ngạc nhiên, anh chỉ cười rồi ôn tồn nói

- Sắp thi học kỳ rồi em hãy cố gắng đạt kết quả cao nhé!

Nó cố định thần lại, cười tự nhiên nhất có thể để xua tan sự lo lắng đang hiện diện trên khuôn mặt anh.

- Em vào nhà trước đi!

Giọng anh dịu êm, phảng phất buồn làm nó thấy lòng trùng xuống. Nó đang nghĩ gì chứ? Nó không muốn anh vui vậy sao miệng nó không thể mở ra để đồng ý anh. Nó thích anh...nhưng thích theo một nghĩa khác. Nó cũng muốn nói cho anh biết nhưng ngay bản thân nó cũng không biết giải thích từ thích đó như thế nào cho hợp lý thì nói như thế nào chứ.

Ôm cặp lạng lẽ chào anh, nó đi một mạch, tới cửa nó quay lại cúi đầu chào anh lần nữa, nhìn cái gật đầu của anh mới yên tâm vô nhà.

Cánh cửa kia khép lại đã được khá lâu mà anh vẫn đứng đó, nụ cười tắt dần. Ánh mắt của anh giờ u tối như bầu trời hôm nay, không trăng, không sao chỉ toàn là mây đen u ám dự báo cho một cơn mưa lớn. Anh không ngờ khi nó biết được điều này khoảng cách giữa nó và anh lại trở nên xa vời như vậy.

Anh muốn nói ba từ anh thích nó nhưng làm sao anh có thể khi thấy bộ dạng của nó như vậy chứ?

"Em đừng trả lời gì cả!"

Thờ dài nặng nề, anh quay xe ra về...

Nó lăn qua lăn lại trên giường, giọng của anh cứ vang vọng mãi trong đầu. Cứ thế này thì làm sao có thể chợp mắt chứ.

Roẹt...Đoàng

Một tiếng nổ vang trời khiến nó giật mình, tiếng gió rít, cửa sổ đập vào nhau hỗn loạn. Nó uể oải bước xuống giường để đóng cửa.

Mùi của không khí trước lúc mưa thật dễ chịu làm dịu đi sự mệt mỏi, bao suy tư của nó. Ngồi trên thành cửa sổ, tận hưởng những cơn gió mát dịu. Hạt mưa tí tách rồi nặng dần. Những cơn mưa mùa hè đến thật nhanh và đi cũng thật nhanh cũng như tâm tư của tuổi mới lớn vậy. Có phải khi trải qua chuyện này nó mới thấy mình đã trưởng thành hơn rồi không?

Đang ngồi bỗng nó bị thu hút bởi ánh sáng phát ra từ cửa sổ nhà hàng xóm. Từ khoảng cách này nó có thể thấy bóng người cậu đang ngồi học, nó khẽ bĩu môi

"Chăm chỉ thật ời!"

Giờ trong mắt nó, cậu làm gì cũng thấy chướng mắt, nhất là lúc cậu bên Lan, tỏ vẻ lăm. Tan trường, hai người âu âu yếm yếm, thỉnh thoảng còn trơ tráo lời nhau về làm chuyện tày đình, trời không dung đất không tha.

Hứ!

Nó hần học đóng ruynh cửa lại. Bước tới bàn học, đã không ngủ được thì ngồi học, dẫu sao nó cũng sắp thi, ôn tý cũng đâu chết ai.

Nó bắt đầu tìm sách xuống để học thì đột nhiên rơi ra một cuốn sổ tay lạ hoắc lạ hua. Trước giờ nó đâu dùng mấy thẻ loại này, đến vở ghi chép trên lớp nó còn "tiết kiệm" chứ nói chi tới dùng sổ tay, nhật ký. Tò mò mở ra

"Tóm tắt kiến thức"

Nó giờ từng trang một, bắt gặp "Đây không phải chữ của tên điên kia sao? Tại sao lại ngự ở đây"

Nó khó hiểu, hay hôm nó đi học vợ nhảm vô cớ. Nhưng vô lý, nó có thói quen kiểm tra đồ kỹ trước khi ra về nên chuyện đó không thể xảy ra.

Trang cuối của cuốn sổ có ghi "Nhớ học thuộc hết là qua kỳ kiểm tra"

"WTH???"

Nói là cuốn sổ tay chứ nó đặc kịt chữ, dày bịch, kêu nó học? Cậu cũng biết hành hạ người khác quá!

Nó nhảy dựng lên, tính xé quách đi cho nhanh nhưng nhìn lại những dòng chữ, những công thức và dòng chú thích của cậu trong cuốn sổ được trình bày một cách có khoa học và dễ đọc thì cũng biết cậu đã phải tốn công lắm mới soạn ra ngần này.

Đặt cuốn sổ xuống, nó chống tay chán nản...nghĩ thêm một lúc lại thấy vui vui mà không biết tại sao vui..

Bỗng một cảm giác bất an réo ngang qua nó.

Nó đang nghĩ gì vậy chứ?

Nhất định không được!

Đầu nó bắt đầu như đoạn băng tua chậm mọi sự việc...

Tại sao khi thấy cậu thân thiết với Lan nó lại không thích?

Tại sao nó tức giận khi cậu bên Lan?

Tại sao nó lại ghét cậu khi cậu cứ bám lấy Lan?

...

Không phải nó đang ghen chứ?

Vậy chẳng lẽ... tình cảm mà Duy nhắc tới là nó đã thích cậu, cái thích giống anh thích nó?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ngồi vật lộn với dòng suy nghĩ, nó phải đối diện với cậu như thế nào?

Còn anh? Tại sao anh lại biết nó thích cậu? Biểu hiện của nó rõ vậy sao?

Đẩy quyển sổ vào góc bàn, lòng nó trùng xuống, nằm ườn ra bàn, nó thờ dãi.

Phải! Biết tình cảm của mình rồi thì nó làm được gì chứ? Trong lòng cậu giờ đã có người con gái khác, tài giỏi, xinh đẹp. Nó chỉ là một đứa lười biếng, xấu xí như nàng lọ lem nhưng chàng hoàng tử kia đã tìm thấy nàng công chúa của mình rồi.

Chẳng lẽ Duy mới là hoàng tử dành cho nó?

Nhưng biết phải làm sao khi lòng lọ lem kia đã hướng đến chàng hoàng tử hàng xóm hay chọc ghẹo kia.

Nó muốn giải tỏa hết, nhanh như thoát nó nhảy lên giường bới đồ đạc, cảm điện thoại lên, không suy nghĩ nhiều liền ấn gọi.

- Alo! Ai đấy?

Cái giọng ngái ngủ đầu dây bên kia làm nó mừng rỡ.

- Linh đây!

- Khùng hả? Gọi gì giờ này, ngủ đi bà nội!

Nhỏ Dương không ngần ngại mắng nó trong cơn mê ngủ. Nó biết 12 giờ đêm mà làm phiền nhỏ như vậy là không nên nhưng những lúc như thế này nó chỉ nghĩ tới duy nhất con bạn dở dở ương ương của mình.

- Bà ơi! Nhà tôi bị cháy!

- CÁI GÌ????? Bà...bà bà có sao không? Đợi tôi... tôi đi thay đồ rồi qua!!!

-...

...

- Haha

Nghe giọng nhỏ là nó biết nhỏ đang cuống như thế nào, nó liền bật cười

- Trời đang mưa to thế kia thì cháy giờ cũng bị dập ạ!

Nó chắc rằng nhỏ Dương đang tức lắm nhưng còn cách nào khác để cho nhỏ tỉnh ngủ và chịu nói chuyện với nó ngoài cách này chứ. Vậy là Dương đành ngồi nghe mọi tâm sự của nó, nghe xong, nhỏ cứ ú ớ trong điện thoại, có lẽ nhỏ bắt ngờ lắm. Nó thì thờ dài thườn thượt.

- Bà nghe gia cát Dương tiên sinh phán đây.

- Ủ

- Bà không muốn anh Duy buồn cũng như không muốn làm kẻ thứ 3 đúng không?

Nó nhẹ gật đầu "Ừ"

- Vậy bà đồng ý yêu anh Duy đi là xong!

Nhỏ phán câu xanh rờn làm nó muốn nhét cả cái điện thoại vào mồm nhỏ, nếu làm được nó đã làm lâu rồi.

- Nhưng tôi không có thích anh ý như tôi thích thằng cha đó!

- Thì lừa gần rom lâu ngày cũng bén! Bà tránh mặt ông Nam đi, gặp ít thôi thay vào đó là tiếp xúc nhiều với anh Duy để bồi đắp tình cảm?

Thấy nó không nói gì nhỏ liền tiếp

- Thế bà muốn tranh giành ông Nam sao? Bà nghĩ xem, bạn gái hiện giờ của người ta tài sắc vẹn toàn đâu như cái đũa đứng nhất lớp từ dưới lên trên như bà? Mà tiện có anh Duy tâm lý thế kia theo đuổi thì phải câu ngay chứ!

Nhỏ nhấn mạnh từng câu từng như đang cứa vào tâm hồn bé bỏng của nó, tạo một vết thương mang tên "tự ti" khổng lồ. Nó đành uể oải đáp trả.

- Nhưng anh đâu có tỏ tình với tôi?

- Ặc. Thế người ta nói vậy là tỏ tình còn gì? bà đầu đất à! Thế bà muốn người ta đứng đó nói "Linh ơi anh thích em, dẫu biết em đã thích Nam nhưng anh vẫn thích em, I love you! Làm bạn gái anh nhé" à?

Dương nói kèm theo giọng biểu cảm đến rung người làm da gà da ốc nó nổi hết lên. Đúng là nếu anh mà nói được câu như vậy thì đã không còn là anh nữa rồi, nó cầm điện thoại suy tư.

- Vậy giờ tôi nên làm gì?

- Tóm lại thế này: Bà hãy cứ chuyên tâm qua nhà hoàng tử ôn thi học kỳ còn cho tôi chép đề cương, sắp nộp rồi. Giờ bà mà trốn tránh anh ấy thì anh càng buồn hơn, bà cứ thử tiếp xúc thêm coi sao. Như vậy vừa vẹn cả đôi đường nhé!

- Vẹn cả đôi đường?

Nó thắc mắc không hiểu ý con bạn, hỏi lại làm Dương tâm đắc, giọng cao hần lên.

- Cái đầu bà để treo làm cảnh à? Này nhé, có phải khi bà đi học tiếp nhà anh Duy bà sẽ cho anh ấy một cơ hội không? Nếu thời gian ở cùng anh ấy vẫn không thấy gì tức là phải nói say goodbye anh rồi, mà khi nào nói anh ý thì cứ nhượng anh ý lại cho tôi, tôi nhận hết. Hehe!

Không biết nên cười hay khóc với lời con bạn nói, nó nghe tiếp

- Mà quan trọng là điều thứ hai nè, thử thách tình cảm của cha Nam!

- Là sao?

- Bà là bạn từ bé, ít nhiều gì hai người cũng có cảm tình. Bà đi với trai, thân mật với trai. Nếu ông Nam nổi tính khó chịu thì bà win, nắm bắt thời cơ, dụ

cộp ra khỏi hang rồi vô luôn.

(Ý Dương: Nam là cộp còn hang là Lan)

Suy ngẫm lời Dương nói, đầu óc nó như vừa được khai sáng, mắt nó rạng ngời đầy sức sống, thấy yêu nhất nhỏ bạn trong hôm nay.

- Lâu lâu cứ nghĩ bà dần hóa ra thông minh thế!

- Hừ đập phát bây giờ, quân sư cho còn nói xấu!

Giọng nhỏ bức tức, trách mắng nó nhưng không sao, nó vẫn yêu nhỏ. Cảm ơn Dương rồi rít, xin lỗi vì đã đánh mất giấc ngủ vàng ngọc của nhỏ rồi nó cúp máy, thả mình lên giường. Cảm giác nâng nâng, cũng đâu phải là hết cách, đúng là nhỏ bạn thân đồng vạch cho nó hướng đi mà nó không hề chịu thua thiệt.

Nó an tâm tắt đèn, nhắm mắt chìm vào giấc mộng, đúng là lúc nào có bạn bên cạnh cũng tốt nhất.

Hôm sau, nó đến lớp với gương mặt hồng hào hết mức, vừa thấy nhỏ Dương nó liền cười tươi rói.

- Hello bà!

- Bà có coi tôi là bạn không?

Vân Anh đột ngột hiện ra trước mặt nó, vẻ mặt xám xịt u tối như vừa xảy ra chuyện động trời, giọng mụ mị làm nó giật thót tim, lập tức tắt ngay nụ cười.

- Bà nói gì vậy?

- Dương!

Nhỏ quay ra ngoắc ngoắc tay Dương ám chỉ ra đây khiến Dương khép nép về đây tội lỗi dùng ánh mắt tỏ non nhìn nó.

Không để nó kịp cất cặp Vân Anh liền kéo nó và Dương ra ngoài hành lang tra khảo.

- Bà đùa chúng ta là bạn có phúc cùng hưởng có nạn tự...à có nạn cùng chịu mà sao bà dám kể với mỗi nhỏ Dương bà coi Vân Anh này là cái gì?

Nó biết ngay nhỏ Dương lại đi chìm lặn với Vân Anh mà, uống công hôm qua nó biết ơn nhỏ. Liếc ánh mắt sắc bén tặng Dương, nó quay sang Vân Anh cười gượng gạo, cố xoa dịu nổi tức giận trên mặt nhỏ.

- Bà là bạn tốt nhất nhất của tôi, tại tôi sợ làm hỏng giấc ngủ bà nên...tôi định sáng nay tới nhờ bà trợ giúp này! bà thông minh là trợ thủ đáng tin cậy mà!

Lời ngon ngọt của nó cuối cùng cũng dễ được nhỏ, Vân Anh liền cười tươi.

- Có thể chứ! Nhưng ca này căng! Tôi đồng ý với ý kiến của bà Dương!

"Thế còn đòi kẻ làm gì!"

- Và tôi sẽ làm nội gián cho bà, tôi sẽ theo dõi nhất cử nhất động của Nam, tìm cách tách rời Lan ra khỏi Nam.

Nhỏ vẻ mặt nghiêm nghị, đặt tay lên vai nó và nhỏ Dương.

- Từ giờ hai chúng tôi sẽ ra sức giúp bà vì kế hoạch "Tình đầu bạn thân"!

Hả???

Tên gì vừa kỳ vừa cùi vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Nó vẫn vô cùng cảm kích vì sự tốt bụng của hai nhỏ bạn...

Cho tới khi nó phát hiện rằng sự biết ơn của hai nhỏ bạn là vô bờ bến, không dùng từ gì có thể diễn đạt được. Hai nhỏ nói là làm..

Thật sự cảm kích tới mức...phát khóc.

- Nam oi! Hôm nay ông rảnh không?

Cậu chưa kịp về chỗ, Vân Anh đã chạy tới, giọng ngọt ngào hết mức, bám lấy tay cậu một cách thân thiết. Cậu có vẻ hơi khó chịu, cố gắng rút tay ra khỏi tay nhỏ. Nó hẳn học, nhỏ đúng là đại trai cũng biết tận dụng thời cơ lắm. Cảm nhận được sát khí từ nó, Vân Anh ra hiệu "An tâm!" làm nó nguôi ngoai.

Cậu dừng lại, lạnh lùng đáp trả sự nhiệt tình của nhỏ.

- Cũng bình thường! Làm gì vậy?

- À thì ông cứ về chỗ đi! Tôi có việc quan trọng lắm, rất hệ trọng, chỉ có ông mới có thể làm được!

Tuy không hiểu Vân Anh định làm gì nhưng nó vẫn đặt hết niềm tin vào nhỏ, lặng im quan sát. Vân Anh dùng ánh mắt ra lệnh, Dương hiểu ý liền nhanh chóng phui bụi trên ghế kéo ra, chỉnh lại chờ đón cậu.

Cậu nhìn cả hai khó hiểu, không biết hai nhỏ tính giờ trò gì, nhưng cũng lẳng lặng đi về chỗ, Vân Anh theo sau, liền lén lút ra dấu hiệu "Ok" làm nó bật cười bông ngừng lên gấp ánh mắt của cậu, nó liền tránh né, cúi đầu đọc sách.

- Bà giỏi nhỉ?

Nó giật thót mình, sao cậu lại hỏi vậy chứ?

Roẹtttttttttttttttttttttttt..

Sét đánh ngang tai nó...

Chẳng lẽ cậu biết rồi sao?

Hai nhỏ này tự xưng hành động lạ lùng khiến cậu phát hiện ra?

Nó đáng lẽ không nên kể cho hai nhỏ này nghe mới đúng.

Nó chẳng dám nhìn cậu cứ chăm chăm vào cuốn sách, lòng lo sợ, cố chống chế.

- Hay thì đọc chứ sao? Bộ cứ đọc sách là giỏi à? Thế tôi là thiên tài lâu rồi!

Cảm thấy thật nể phục bản thân, sao nó có thể đối đáp hay vậy trong tình huống như vậy chứ, nâng gọng kính lên, nó tự hào.

- Cầm ngược sách cũng đọc được à?

"Gì cơ?"

Nó nhìn lại cuốn sách đúng là không cái đại nào bằng cái đại nào, thấy cậu vào lớp là nó cuống quá vội đại cái gì đó để tránh né. Vậy mà...

Nó vội quay lại sách, không dám nói gì. mặt đỏ bừng bừng.

- Ủ thì tại tôi đang tập đọc ngược đề...để đổi hướng học coi sao!

- Đọc ngược đề đổi từбет lên đầu à? Hay nhỉ?

Giọng cậu đầu mĩa mai làm nó ức lắm.

- À, không phải chiều nay bà phải qua nhà anh Duy học sao? Học đi không bị chê phạt đó, Nam cứ giao cho tôi!

Dương vội vàng đẩy cậu vô ghế, miệng không ngừng giải thích. Vân Anh thấy vậy liền trợ giúp.

- Đúng đó! Mà bọn tôi đang muốn nói chuyện với ông, chỉ một lát thôi. Sắp vào giờ rồi nên bọn tôi sẽ vào chủ đề chính, ngắn gọn súc tích thôi!

Về mặt khăn khăn của hai nhỏ khiến cậu nghi ngờ, thử dài cái, cậu bỏ cặp lên bàn.

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi?

- Ông với Lan á hai người...sao rồi?

Cậu nhìn Vân Anh làm nhỏ ú ớ

- Thì hai người có đích thực có quan hệ bạn trai bạn gái không á?

Cậu im lặng khiến Vân Anh luống cuống, cười gượng gạo.

- À ờ tôi có con bạn thích ông nên nó nhờ tôi hỏi xem mẫu người ông thích như thế nào? Mà nó nhờ tôi xác minh xem ông có người yêu chưa ý mà? Haha Chứ tôi không có ý gì xấu đâu! Đừng..đừng hiểu lầm! Haha

Bịch

Câu nói của Vân Anh làm nó đứng hình, không còn sức cảm nổi cả quyển sách. Nhỏ đang tính làm gì vậy? Nó cười xuề xòa xin lỗi, vụng về nhặt sách mà đụng đầu vào thành bàn kêu cộp lấy một cái nhưng đầu hề hấn gì...

- Người con gái lý tưởng à?

Cậu liền mỉm cười tựa người vào ghế, giả bộ suy nghĩ. Nó cúi người xuống nhặt sách mà tai động hết cỡ lên để nghe từng thanh âm

- Ủ ừ! Nói đi!- Dương gật đầu lia lịa hưởng ứng

- Tôi không yêu cầu quá cao!

Lòng nó có gì đó sung sướng lắm, yêu cầu không cao là nó không hẳn là hết cơ hội rồi.

- Cụ thể đi? yêu cầu ông như thế nào? Kỹ càng chút chút nha!

Vân Anh vui mừng hỏi dồn dập.

- Xinh một tý, không xinh thì thành tích cũng phải cao tý, đừng đứng bết lóp, đảm đang, tính tình thùy mị chút, biết quan tâm mọi người...

Nó choáng..choáng vô cùng..Vậy mà mở miệng cao yêu cầu không cao? Đúng rồi không cao đâu! Chỉ rất cao thôi!

Từng lời từng chữ cậu thốt ra làm nó như rơi xuống 18 tầng địa ngục không ngóc lên được, đành ngậm đắng nuốt cay vào trong, vừa đặt sách lên bàn thì giọng cậu lại vang lên.

- Quan trọng hơn là...

Nam cố tình kéo dài giọng ra, tay đặt lên trán suy nghĩ, nó cũng chẳng dám quay lại nhưng lại tập trung hết công suất vào tai để gắng không bỏ quên điều gì...Đương và Vân Anh thì mất long lanh nhìn cậu với tia hy vọng duy nhất dành cho con bạn thân.

"- Không được là gái bốn mắt!

- Tại sao?

...

...

...

Chỉ trách cái miệng nó nhanh hơn não, ba người nhìn đũa vừa nhảy dựng lên bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Mặt nó tê rần, giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể nào rửa trôi hết cái nhục này. Ngay cả hy vọng cuối cùng cũng bị cậu dẫm nát bét bẹt.

Cặp mày cậu nhíu lên đầy khiêu khích, nở nụ cười nửa miệng cậu khoanh tay nhìn nó khó hiểu

- Sao vậy? Gu của tôi lạ lắm à?

- Haha Không! Chỉ là tôi thấy các bạn bốn mắt rất là dễ thương này, rất là đáng yêu này... Haha tại sao ông không thích?

Vân Anh và Dương liền bật cười sau lời giải thích của nó làm nó nhận thức sự quá đà của mình, mặt càng đỏ hơn, tay ra sức xoa xoa, giọng lắp bắp.

- À..à ý tôi là ai cũng dễ thương trừ tôi...Haha

- Nếu là trừ bà thì tôi sẽ xem xét!

Giờ nó đã thấu cái cảm giác mà Tề Thiên Đại Thánh bị Phật tổ Như Lai đè dưới chân Ngũ Hành Sơn nó như thế nào rồi, đau khổ quá, nặng nề quá, Vân

Anh nhìn nó bất lực, lắc đầu như dành cho nó sự an ủi, tiếc nuối thất bại.

Tiếng chuông vào học cắt ngang cuộc phỏng vấn, nó đau khổ quay người lên, Dương và Vân Anh lần lượt lên lút vỗ vai nó, rồi lẳng lặng về chỗ. Mà đâu biết rằng có người đang cười thầm trong bụng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Giờ nghỉ trưa nó cố gắng tránh mặt hai con bạn hâm hâm. Cả buổi sáng hai nhỏ cứ lai dai qua an ủi nó, thì thầm to nhỏ, lén lút với cậu rồi lại gào lên đau đớn như nhà có tang khiến cả lớp ngoái nhìn tò mò, rồi thỉnh thoảng có người qua hỏi han làm nó ngượng chín mặt. Cứ đà này chẳng mấy chốc bị phát hiện mất.

Nếu bị phát hiện thì nó mua đất ở đâu mà sống được chứ?

Nó tìm ghế đá trong góc khu nhà thể chất, nơi khuất bóng người qua lại, ngó nghiêng xung quanh thật kỹ mới dám an tọa lồi cái bánh mì vừa mua, ngồi ăn khô sở. Tự hỏi sao trái đất lớn vậy, đông người vậy, bao nhiêu người tốt vậy mà nó lại đi kết thân với hai con bạn...không hiểu nên dùng từ gì diễn tả nữa.

Suy đi nghĩ lại, nó cũng thấy biết ơn hai nhỏ vì đã cho nó bớt ảo mộng về cậu. Nam thật sự không hợp với nó sao? Giọng cậu vang vọng trong đầu nó, câu nói không thích gái bốn mắt đã thấy tuyệt vọng rồi. Tưởng tượng cảnh nó và cậu quen nhau, rồi suốt ngày cãi nhau chí chóe làm nó vỡ mộng. Người ta yêu nhau ngọt ngào nhưng với nó và cậu mà thành một đôi thì...

Muốn cắt cái tình cảm này đi lắm nhưng một năm 365 ngày gặp cả 365 chưa tính năm nhuận thì sao có thể cắt với chôn, có khi còn vun lên cao vun vút ấy.

- Thì ra em ở đây!

Miệng nó đang nhồm nhoàng nhai bánh mì thì bị giọng nói kia làm giật mình, tròn mắt quay ra.

- Khụ khụ

Vừa thấy anh thì nó nuốt vội bánh liền bị nghẹn. Anh vội vàng tiến tới vỗ vào người nó, chạy đi ra căn tin mua nước.

Uống nước xong, nó nghẹn ngào, đỏ ửng mặt, thật xấu hổ, trời đánh tránh miếng ăn vậy mà lại để anh thấy cảnh đáng xấu hổ đó.

- Em đỡ chưa?

Về mặt anh lo lắng, không ngớt lời hỏi thăm nó, làm nó càng ngượng hơn.

- Anh tìm em có việc gì ạ?

Sực nhớ ra, anh liền cầm cuốn sổ này giờ cầm trên tay đưa ra cho nó.

- Anh..anh nghĩ em không...không qua nhà anh học nữa nên hôm qua anh có ngồi đọc lại sách lớp 10 và tóm tắt thành kiến thức tổng hợp...Mong có thể giúp đỡ em.

Nó tròn mắt, sao anh tốt với nó vậy chứ, anh quá bao dung, nhưng lần nào anh cũng tới chậm một bước. Nó thầm ước thà anh cứ bơ nó đi đừng quan tâm nó như vậy thì có phải nó nhẹ nhõm hơn không? Giả như nó quen anh trước cậu, giả như anh luôn giúp nó trước cậu thì có lẽ giờ lòng nó đã hướng về anh.

Thấy nó trầm tư nhìn cuốn sổ, anh liền đặt tay lên đầu nó, cười tươi.

- Em không cần phải cảm thấy gì hết. Tình cảm con người sao có thể gượng ép được chứ? Dù sao mọi chuyện đến với em mới là quá đột ngột!

Đúng là mọi chuyện đến với nó quá đột ngột, trong cùng một ngày thôi mà nó đã phát hiện ra đủ thứ xoay chuyển cuộc sống của mình. Biết là sẽ làm tổn thương anh nhưng nó vẫn muốn giải đáp thắc mắc.

- Chắc chuyện em và Nam...Anh...?

Như hiểu ra ý nó, anh thu tay về, ánh mắt trùng xuống, cảm giác khó tả. Nó có thể thoáng thấy người anh rung lên khi lời nó vừa dứt, hối hận nó liền thu lại lời nói.

- À em ăn tiếp đã, hixhix bánh mì để lâu ỉu xiu xiu!

- Em phát hiện ra rồi à?

Nó không dám quay lại nhìn anh chỉ khẽ gật.

- Cô ngốc cuối cùng cũng trưởng thành rồi! Vậy chắc là anh đã thua cuộc rồi!

- Tình yêu đâu phải trò chơi mà cần kẻ thắng người thua? Được yêu và được đáp trả là một niềm hạnh phúc nhưng nếu tình cảm đó chỉ có từ một hướng nhưng người kia vẫn hướng về người mình yêu thì chẳng phải rất cao thượng sao? Em cũng sẽ hướng về Nam, em muốn em trở nên cao thượng!!!

Nó phản bác anh ngay lập tức khiến anh vô cùng ngạc nhiên, sững sờ nhìn nó, đây có phải con người khác của nó không? Một cô gái kiên cường. Anh liền bật cười, đánh thức hận thức trong nó làm nó đỏ mặt.

- Vậy ý em là anh sẽ mãi tích thâm em à?

- Không...Không phải ạ...

Vội vã xua tay, thật ra ý nó không phải thế, nó chỉ đang tự khuyên nhủ chính bản thân mình thôi nhưng vì anh nói trúng suy nghĩ hèn nhát trong nó, nên sự tỉnh táo mới bộc phát thành lời.

- Em không theo đuổi trực tiếp người ta thì sao biết là người ta có thích em hay không?

- Anh đang đẩy mồi cho địch à?

Nó lẩm bẩm nói một mình nhưng nào ngờ câu đó đã vào tai anh.

- Đúng như em nói, thích một người chẳng phải là nhìn người đó hạnh phúc sao? Anh không cao thượng đến vậy đâu! Chỉ mong em sớm tỏ tình rồi bị từ chối khi đó chẳng phải sẽ đền lượt anh sao?

Miệng nó há to đến mức sắp chạm đất luôn rồi, anh mà cũng có lúc nói mấy câu đều cang này sao? Nó tưởng trên đời chỉ có mình Nam mới có thể gây tức người ta bằng ngôn ngữ chứ? Hần học nhìn anh nó hứ lên một tiếng rõ dài, ngồi phịch xuống ghế, tai như sắp xì khói ra.

- Anh khinh thường em quá đó, Linh này 15 năm cuộc đời lần đầu biết thích một người, không ăn được thì phải đập đồ chứ, để người ta hạnh phúc, nhon nhon trước mắt chẳng phải là thua thiệt sao?

- Vậy mà ai khi nãy ai còn kêu cao thượng đó?

Mắt nó giật giật, hôm nay được ngày sao mà anh lại giờ thói bói móc nó, có phải những ai thích nó rồi sẽ mắc một căn bệnh truyền nhiễm mang tên "ác khẩu" với biểu hiện đầu tiên là soi mói câu nói không? Nhưng không sao, vì nó là nguyên nhân gây bệnh nên nó cũng có thể điều trị cho người đó dần dần bằng lòng cam chịu của bản thân.

Anh và nó nói chuyện vui vẻ. Điều này khiến anh không khỏi mừng rỡ. Nó đâu biết rằng cả đêm hôm qua anh cũng không ngủ được, anh chết chìm trong những suy nghĩ lo sợ, sợ rằng ngày mai nó sẽ tránh mặt anh, sợ rằng ngày mai nó sẽ không còn chào hỏi anh, sợ rằng nó sẽ coi anh như chưa hề quen biết. Anh đã luyện tập để nói chuyện hết sức tự nhiên với nó, tìm mọi cách để có thể tìm gặp và nói chuyện với nó.

Dù sao con người cũng phải trải qua một lần thất tình, huống hồ trước giờ chỉ là anh đơn phương thích nó, vậy thì sao coi là thất tình chứ?

Dù nó có như thế nào anh vẫn muốn gặp nó, vẫn muốn nói chuyện với nó, anh sẽ tập quên nhưng không phải bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Tiếng chuông kết thúc buổi học cuối cùng trong tuần đã vang lên, nó vội vã thu dọn sách vở tránh để hai con bạn túm lại rồi bày kế sách dờ hơi nào nữa.

Vừa thấy hiệu lệnh gật đầu, tạm biệt của thầy giáo bộ môn, nó liền tức tốc chạy như bị ma rượt trong con mắt ú ớ của hai nhỏ bạn. Như bắt được tín hiệu, Vân Anh và Dương lập tức đuổi theo nó.

- Bà đứng lại cho tôi!

Cái gì mà kế hoạch A thất bại ta chuyển hướng sang kế hoạch B chứ? Có chết nó cũng không làm

Giờ nghỉ trưa kết thúc, nó vừa lên lớp thì đã bị hai nhỏ bạn chặn lại.

- Khai mau! Khi nãy bà vừa làm gì?

Bị hỏi đột ngột nó không khỏi ngạc nhiên, tròn mắt ngây thơ không hiểu gì, nhìn hai con ác quỷ, giọng nhẹ nhàng.

- Làm gì là làm gì?

Câu hỏi kèm theo biểu hiện của nó không khác gì lấy dầu đổ vào lửa, hai nhỏ trợn trừng nhất định không cho nó vào lớp làm nó cau mày khó chịu, nâng gọng kính, chống tay lên bực tức.

- Hai bà tha tôi đi! Thế hai bà muốn nghe gì? Tôi kể hết!

Như được thỏa mãn, Vân Anh và Dương cười gian tà quàng tay qua vai nó thủ thi

- Thi là hồi trưa, bọn tôi ra ngõ, thấy bà với anh Duy ấy ấy đấy... Không muốn làm phiền hai người đang tình tứ nên bọn tôi tránh đi thôi. Thế sao rồi?

Cái gì mà ấy ấy? Cái gì mà tình tứ chứ?

Hai nhỏ đúng là chim lợn đích thực mà, gì cũng biết và xuyên tạc ra thì giỏi không ai bằng. Nó thờ dài, lần lượt chiêm ngưỡng lại hai khuôn mặt đang háo hức ngóng chờ rồi khẽ thờ dài.

- Tôi và anh ấy nói chuyện linh tinh thôi, có gì đâu mà kể?

Vân Anh vẻ không hài lòng, liếc nhìn nó một lượt, bỗng mắt nhỏ lóe sáng khi thấy vật nó đang cầm trên tay. Nhanh như thoát nhỏ liền giật quyển vở làm nó không kịp phản xạ, vuột mất. Nhỏ dơ lên, tra khảo nó.

- Thế đây là gì?

- Tập tóm tắt kiến thức. Gì mà nhìn tôi dữ vậy?

Nhỏ và Dương nghi ngờ, mở ra coi. Dương không ngừng xuyt xoa

- Oa chữ đẹp, trình bày cẩn thận quá. Bà sưống nghen, dốt nên được quan tâm đặc biệt có khác!

Trên đời đúng là không ai phủ bằng nhỏ, nói mà không biết nhìn mặt bạn lấy một cái. Dù sao nó cũng thấy may mắn khi không kể cho nhỏ biết vụ sổ tay của Nam không thì ầm ĩ lên rồi. Chợt nhỏ búng tay tách cái, nhìn nó gian tà đến ớn lạnh.

- Tôi có ý này! Kế hoạch A biến bà thành người lý tưởng của Nam bắt thành thì ta chuyển sang kế hoạch B!

- Gì?

Nó dương ánh mắt nghi ngờ nhìn Vân Anh không dám chớp, nhỏ thì có khi nào có sáng kiến đâu chứ toàn tối kiến không. Sáng nhỏ đã cho nó một vố ê mặt, giờ lại tính giờ trở gì.

Nhìn thấy nó làm vẻ mặt trầm trọng nó liền đưa tay lên khoác vai nó âu yếm, dịu dàng.

- Bà hãy giả vờ thân thiết với anh Duy trước mặt Nam cho hấn ta ghen chết đi! Càng thân càng tốt!

"CÁI GÌ??"

Nó nhìn lại nhỏ bạn thân thương muốn rụng cả mắt kính, mặt méo xệch.

- KHÔNG!!!

...

Nó chạy thực mạng, nghĩ sao mà kêu nó thân thiết với anh trong khi mọi chuyện vừa mới được êm xuôi chứ. Dẫu cũng muốn biết cảm giác của cậu với nó như thế nào nhưng lời người vô tội vào vụ này không phải quá hèn yếu sao? Có chết nó cũng không muốn làm

- Bà đứng lại ngay!

- Còn lâu á!

Nó nhăn nhó mặt mày, một bờ hơi tai, bình thường hai nhỏ này làm biếng tập thể dục lắm mà sao hôm nay lại bền dừ, đuổi theo nó cả khu hành lang khối 10 mà không thấm.

Thở không ra hơi nhưng dừng lại giờ là nó bị tóm luôn, chân như đá đảo không muốn bước.

...

...

Thấy phía sau không còn âm thanh nào vang lại, nó giảm tốc dần dần, ngó lại phía sau không thấy bóng hai nhỏ, nó liền thở phào nhẹ nhõm. Đặt tay trước ngực ổn định nhịp tim, đang tính đi về thì nó đâm sầm vào một người,, vội tránh ra, nó rối rít xin lỗi.

- Em đợi anh à?

Hờ? Giọng nói?

Nó ngược lên nhìn người con trai kia, sững sờ, quay ngoắt ngó xung quanh, vuốt mặt đau đốn. Giờ nó mới phát hiện không phải hai nhỏ tha cho nó mà là đã lừa nó thành công. Do cấm mặt chạy mà nó đã lạc vào xứ sở của khối 11 lại còn có phước gặp ngay anh tại đây. Nó gượng cười, liếc trộm anh đang chờ đợi, nói như gà mắc tóc.

- Ahaha em đến...đề...

Bí quá, nó gãi đầu gãi tai, mắt chỉ dám nhìn xuống đôi giày đang đi. Nó thì làm gì có cái lý do gì để sang đây chứ, chẳng lẽ lại nói thật với anh? Vậy khác gì làm khó anh, có khi lại bị cười thối mũi, cũng có thể anh sẽ khinh thường nó.

- Trùng hợp quá, bọn em đang tìm Linh loạn lên hóa ra nó ở đây với anh ạ?

Người nó theo phản xạ, quay phắt ra phía sau, nơi phát ra giọng nói vàng ngọc của bí thư.

"Trùng hợp? Nhỏ nói không biết ngượng mồm sao?"

Vân Anh nhanh nhẩu chạy tới chỗ nó, ôm tay nó một cách thân thiết tới mức nó muốn rút cũng không ra. Nhỏ cười ngọt sớt với anh làm nó liên tưởng tới những bộ phim có nhân vật phản diện là nữ nhân độc ác, thông minh có hạn nhưng thủ đoạn thì vô biên, giả tạo tới mức người ngoài khó lòng nhận ra. Đành quay sang cầu cứu chút nhân tính còn lại của nhỏ Dương nhưng nhỏ đã bị Vân Anh vô hiệu hóa lòng tốt, khép nép như một chú cún ngoan ngoãn.

- Vậy anh không làm phiền nữa!

Ánh mắt anh trùng xuống, thất vọng làm Vân Anh cuống cuống giữ tay anh không để anh bỏ đi, nhỏ liến thoắng.

- Bọn em đang nhờ Linh qua đây để nhờ anh kèm học, sắp thi rồi mà còn vài thứ em không biết! Mai lại là chủ nhật, em đang tính qua nhà Linh học, có anh gia sư em an tâm hơn! Anh gia sư bọn em nhé? Hihi

Nhỏ cười nụ cười ngọt muốn chảy mật, nhìn anh đang phân vân với hàng ngàn tia hy vọng. Còn nó thì nhăn nhó ứ ứ, chỉ biết cầu trên trời tổ tiên có linh thiêng thì hãy cho anh từ chối. Chưa biết kế hoạch kia là gì nhưng nó cá chắc không tốt đẹp gì. Anh nhìn nó làm nó mừng thầm ra hiệu mắt đừng đến.

- Thôi được rồi! Mai anh sẽ qua!

"Hả??"

Như sét đánh ngang tai, anh đồng ý sao? Tại sao vậy? Hay anh hiểu nhầm ám chỉ của nó là mong anh đồng ý, nó khóc ròng trong sự sung sướng của hai nhỏ. Cùng anh ra về mà nó bước thất thểu không chút sức sống.

7 giờ tối.

"Hehe bà ơi mai ông Nam cũng qua học đó! Bà cố lên nha! Tôi luôn đứng về phía bà!

.*

Vân Anh"

- Đứng về phía mình cái beep gì chứ!

Nó quăng điện thoại lên giường một cách phũ phàng, muốn lao đầu vào tường chết đi cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Chỉ vì con bạn ban phước lành mà nó lo lắng tới mức ăn không ngon, ngủ không yên. Cả tối hôm qua nó đã huy động đồng minh tích cực là mẹ nó vào trận, thu dọn đồ đạc, lau nhà sạch sẽ. Nó là chúa bừa bộn, thời gian cậu ở đây nó đã bị gò bó lối sống, thoải mái chưa được bao lâu thì lại tới hôm nay.

Nó dậy từ sớm, đứng ngồi không yên, mắt không ngừng liếc đồng hồ. Nghĩ mà nó chỉ thấy tội bố mẹ, cả tuần đi làm vất vả được ngày chủ nhật ở nhà thì do không muốn làm phiền con gái học hành cùng bạn bè mà phải đi cư qua nhà nội tránh nạn.

"King kong"

Tiếng chuông khiến nó bừng tỉnh, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh nó liền ra mở cửa.

- Chào anh ạ!

Trước mắt nó là một chàng trai có khuôn mặt tuấn tú, sáng sủa với cách ăn mặc đơn giản. Chiếc áo phông kẻ sọc ngang, đen trắng cùng chiếc áo sơ mi xanh nhạt được kết hợp hài hòa với chiếc quần kaki màu kem, khiến anh trong mắt nó thật lạ. Thường ngày, đầu có qua nhà anh học thì nó cũng chỉ được chiêm ngưỡng anh trong bộ đồng phục mà không ngờ rằng khi anh thay đổi cách ăn mặc lại trở nên đẹp đến vậy. Nó không khỏi sửng sốt khiến anh ngại ngùng, ngó quanh sau nó, khẽ đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay mà đưa tay ra sau cổ bối rối, cười gượng.

- Mới 7 giờ à..Hình như anh tới hơi sớm thì phải!

Nó giật mình, vội vã lắc đầu thật mạnh, rồi chợt phát hiện ra bản thân thật vô ý khi bắt anh đứng ngoài này giờ, nhanh chóng mời anh vô nhà.

Đội anh ngồi vào ghế, nó luống cuống rót nước.

- Anh uống đi ạ!

- Ủ! cảm ơn em!

Anh từ từ bỏ ba lô xuống, rồi nhận cốc nước từ tay nó.

Không hiểu sao tim nó cứ đập thình thịch liên hồi. Quạt trần vẫn bật, thời tiết hôm nay cũng rất mát mẻ mà sao người nó nóng hừng hực. Hình như anh cũng cảm thấy giống nó nên không nói gì. Nó muốn phá bầu không khí này lắm nhưng miệng cứ như được dán keo con voi không thể nào mở được. Bình thường, ngồi với anh, nó không cảm thấy sao vì còn có cu Bin, cảm giác có người trong nhà bao giờ cũng thoải mái hơn, nó chỉ cầu mong sao cho hai con bạn vàng, bạn kim cương của nó đến mau mau giúp nó thoát khỏi kiếp nạn này.

- À đến thời điểm này em còn yếu môn gì?

- Môn Anh ạ!

- À em thích môn gì nhất?

- Môn toán ạ!

-...

Nó thầm trách sao tự dưng trả lời như máy vậy chứ khiến anh cũng không biết nói gì, trộm nhìn anh nó mới phát hiện hôm nay vẫn là kiểu tóc rối quen thuộc nhưng nó ngắn hơn, nó liền hí hửng vì tìm ra chủ đề mới.

- Anh mới cắt tóc à?

Không hiểu nó hỏi sai gì hay động chạm gì anh không mà khuôn mặt kia bỗng đỏ lên trông thấy.

- Thật ra, hôm qua anh mới đi cắt!

Không lẽ???

Đầu óc nó tuy có chậm tiêu nhưng biểu hiện của anh thì nhắm vào đâu được chứ.

Nó lại tự đẩy bầu không khí lên cao nữa rồi, thậm trí lần này còn kinh khủng hơn.

"King kong"

- A hình như Vân Anh với Dương! Em ra mở nhé!

Chuông vừa vang lên, nó mừng rỡ, đứng bật dậy, xin phép anh rồi thoát ra mở cửa.

Nó sững người, nuốt nước bọt ực cái.

Miệng không thể nào há to hơn được nữa.

Mắt tròn tròn.

"Thế này là sao?"

...

...

...

- Alo Dương à? Qua nhà tôi ngay đi!

Nó ngồi trong góc nhà tắm, lén lút gọi điện cho con bạn thân thiết từ năm, giọng khê hết sức chỉ sợ bên ngoài nghe thấy.

- Tôi không học đâu!

Đáp trả nó là cái giọng ngái ngủ làm nó như muốn phát điên, nó dám cá chắc nhỏ vẫn còn đang lăn lóc trên giường sung sướng, say giấc nồng.

- Bà qua đây mau đi! Có biến cố nặng rồi! Không qua là cả lũ chết chắc á!

- Bà đừng lừa tôi! Trẻ con lên ba đâu mà bà dọa, ráng học cùng hai hoàng tử đi! Vân Anh cũng không đi đâu! Nó nhắn tin với tôi như vậy!

Nó cố gắng bình tĩnh không để mất kiểm soát mà bứt dây động rừng nhưng khổ thay con bạn đâu thém tin nó lấy một lần.

Tiếng ồn ào bên ngoài làm nó "mừng phát khóc", chồm chui chồm lủi trong xó nhà vệ sinh chỉ để thông báo cái tin động trời cho hai đứa đầu xỏ mà giờ nó nhận lại được là một quả lừa to đùng. Tuy vậy nhưng với lòng vị tha cao cả, nó vẫn muốn hai nhỏ bạn biết hậu quả của việc lừa nó là tệ hại như thế nào.

- Tôi nói cho bà biết mà thông báo với Vân Anh nhé! Không đến thì coi chừng vì không biết con gió nào đã đưa thầy chủ nhiệm thân yêu của chúng ta tới đây với câu nói cao thượng là sợ "em Nam của thầy" không kèm được nhiều người nên thầy đã từ bi hy xả, giúp đỡ "trò ngoan" của thầy! Liệu mà tới không thì coi bị vùi dập hạnh kiểm vô lý do cũng đừng hỏi trời là tại sao!

- CÁI GÌ?

Nhỏ hét toáng lên trong điện thoại như muốn xuyên thủng màng nhĩ nó, giờ có lẽ nhỏ đã tỉnh ngủ. Giọng lắp bắp, vẫn nửa tin nửa ngờ.

- Bà đùa đúng không? Sao khi không thầy lại có nhã hứng tới vậy!

Nói đến đây nó còn shock hơn cả nhỏ.

Quay trở lại thời điểm nó ra mở cửa. Đập ngay vào mắt nó là cậu và điều khiến nó rụng rời chân tay, ngạc nhiên tới mức không trụ vững nữa đó là sự có mặt của thầy Tuấn đang hôn hờ còn chị My thì không mấy vui vẻ, liếc mắt nhìn nó hất, hàm một câu "Lâu quá không gặp!" làm nó choáng váng. Ánh mắt thò non khẩn thiết nhìn cậu mong lấy một câu trả lời thì cậu chỉ khê nhún vai.

- Thầy muốn qua học chung nói càng đông càng vui!

"Cái gì mà đông với cả vui chứ?"

Đi học mà làm như đi hội không bằng!"

Nó cảm giác dạ ngực thứ thiệt đang đang ở trước mặt nó, sao nó lại ra nông nổi này chứ.

Như nhìn được gì đó, chị My thốt lên.

- Ở kia chẳng phải Duy lớp mình sao?

Tim nó nhảy thót lên một cái, mồ hôi đầm đìa, giờ thì giải thích thế nào đây, cúi mặt tội lỗi, không dám nhìn cậu lấy một cái, hai tay nó đan vào nhau lo lắng. Có lẽ cả Duy và Nam đều đang thắc mắc, đã vậy chị My còn như đổ thêm dầu vào lửa.

- Linh ghé nha! Hai chàng diễn trai kèm học thế này thì học giỏi lên là cái chắc!

"Sao mà lăm mồm thế không biết!!"

Nó thảm nguyên rửa bà chị lăm chiêu của cậu, mới nãy giờ còn thấy phụng phịu không mấy thích thú mà sao tự nhiên lại cao hứng tươi cười như nhà có cưới vậy chứ. Bực nhưng bất lực.

- Cho khách đứng ngoài vậy à!

Giọng cậu đều đều nhưng nó cảm nhận được sự tức giận trong câu nói đó. Nó vội né qua một bên để các ngôi sao đi qua. Chắc cậu nghĩ nó đang chơi xỏ đây mà. Còn gì đau khổ hơn bị người mình thích hiểu lầm. Nó muốn giải thích cận kề mọi chuyện nhưng chẳng lẽ lại nói "Tôi thích ông nên tôi muốn chọc ghen ông!" hay lại đổ thừa tội cho hai nhò bạn? Nó đâu phải đứa sống hai mặt.

- Thầy nghe nói còn hai bạn nữa? Hai bạn hay đi cùng em, hai bạn đó không đến à? Thầy muốn giúp đỡ Nam kèm các em, trò cưng của thầy mà các trò có vẻ hơi vô trách nhiệm.

Chợt thầy dừng lại trước mặt nó hỏi, nó giật mình quay phắt nhìn thầy.

- Dạ!

Thầy về mặt của nó, thầy bật cười, xoa đầu nó.

- Gọi hai đứa đó đến không to chuyện đấy! Nếu không đến thì đánh vào hạnh kiểm tội lừa dối thầy, bạn bè!

Sao khi nghe thầy nói câu đó, nó không hề bực tức mà còn biết ơn thầy biết bao. Đúng là nhìn anh và cậu ở cạnh nhau như nước với lửa làm nó liên tưởng tới vở kịch Sơn Tinh, Thủy Tinh rùng rợn

- Về My! Thầy sẽ giúp!

Nó có nghe nhầm không? Ngược lên nhìn thầy bằng tất cả niềm tin cùng sự ngưỡng mộ nhưng khi thấy ánh mắt thầy nhìn chị My, đầu nó chợt hiện ký ức cuộc nói chuyện giữa thầy và Nam...chẳng lẽ...???

Thầy và chị My là người yêu???

Có vẻ thầy đã biết nó nhìn ra, khẽ xoa đầu nó lần nữa, mỉm cười.

- Chắc đã đoán ra rồi nhỉ! Em cũng không quá ngốc như tôi nghĩ! Giữ bí mật giúp tôi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tôi vui vì các em rất có tinh thần tự giác, tự tổ chức học nhóm giúp đỡ lẫn nhau cho nên tôi quyết định sẽ giúp các em!

Thầy đứng lên tươi cười trước ánh mắt khó hiểu của ba nhò khờ bọn nó và sự thờ ơ của ba con người bất trị bên kia.

Nó liếc ánh mắt căm hận với hai nhò bạn thân mới đến làm hai nhò chỉ dám cúi đầu hối lỗi. Chỉ tại tội kiến của hai nhò mà giờ biến nhà nó thành gì không biết.

Nhìn sang phía chị My thì nó còn cảm thấy tâm trạng tồi tệ hơn.

- Duy này! Ở lớp cậu nghe đồn cậu có bao giờ qua nhà ai gia sư bao giờ đâu?

- Tớ...

- Ahh tớ biết rồi! Hay là cậu...

Tìm nó đánh trống liên hồi nhìn về mặt gian tà của chị My chỉ muốn nhảy qua bóp cổ chị một cái rồi hét lên "Chị có ngừng ngay không?"

- Hay là cậu biết tớ học nên qua giúp?

Nó thờ phào, thấy có lỗi với anh quá. Anh cứ ậm ừ khó xử vì từ khi chị bước vào chị đã hỏi anh đủ thứ không thể trả lời.

Quan trọng hơn hết là phía cậu. Thà rằng cậu cứ trêu nó, chọc ngoáy nó như mọi khi nó còn thoải mái hơn chứ như bây giờ, cậu cứ lảm lảm lì lì, về mặt danh thép, chẳng nói chẳng rằng. Mỗi lần chị My lên tiếng là một lần nó thấy tình cảm của nó càng mong manh dễ vỡ.

- Duy này mẩu con gái cậu thích là gì?

"Đây là học nhóm chứ không phải nói tán tỉnh đâu!!!"

Đầu nó gào thét dữ dội, càng ngày càng thấy chị My quá đáng. Mỗi lần chị hỏi Duy, chị lại nhìn nó bằng ánh mắt mờ ám và huých vào tay Nam khiến cậu khó chịu nhăn mặt lại, xích ra xa chị hơn.

Thầy Tuấn thì cứ như giả mù giả điếc để mặc người tình tác oai tác quái nhà nó. Nó thầm trách không hiểu thầy qua đây để làm cái gì? Tính gây chiến tranh sao? Ngày chủ nhật tuyệt vời còn đâu?

- Nhìn chung, tôi thấy chúng ta rất có lợi khi có hai thành viên thuộc diện học sinh ưu tú trong khối nên rất thuận tiện!

Thầy lên tiếng sau một hồi suy nghĩ.

"Phân nhóm?"

Nó vẫn không hiểu ý thầy lắm, e dè gờ tay khiến thầy bật cười.

- Em cứ tự do phát biểu đi! Đây là học nhóm, có thể bỏ qua câu lệ hình thức trên lớp!

- Dạ thưa thầy! Nhóm là sao ạ?

Câu hỏi của nó làm mọi người chú ý...nhưng nhìn ánh mắt của họ, nó có thể đoán rằng thứ mọi người đang quan tâm không phải là câu hỏi của nó mà là việc được xếp nhóm như thế nào.

- Em cũng muốn biết xếp nhóm như thế nào!

Chị My cuối cùng cũng ngưng trò kích bác, dương ánh mắt nai tơ nhìn thầy, chớp chớp khiến nó phát ón tự hỏi sao thầy có thể đi thích con người này chứ? Bị bỏ bùa mê thuốc lú à?

- Chúng ta có hai em học lớp 11, và bốn em học lớp 10, nhìn vào số điểm tổng kết môn toàn bộ thì tôi thấy ngoài hai em Nam và Duy điểm cao tuyệt đối còn lại đều xếp vào loại có nguy cơ học bổ trợ hè tại trường..

"Thầy có cần phải nói chi tiết như vậy không?"

Đó là uy nghi đầu tiên của bốn đứa con gái trong phòng khi vừa nghe thầy giải thích. Đúng là thành tích của chúng nó "không được tốt" cho lắm nhưng cũng đâu đến mức như thầy nói.

- Vậy nên tôi sẽ xếp như sau..

- Em không đồng tình với phương pháp đó!

Nam và Duy đồng thanh, cắt ngang lời thầy làm mọi người đồng loạt ngược nhìn, về mặt cậu chẳng mấy hứng thú, giọng đều đều.

- Thầy không thấy xếp như vậy sẽ rất bất cập sao? Tại đây có tổng số 7 người, nếu phân ra thì sẽ có trường hợp phải kèm hai.

Ý kiến của cậu khiến mọi người gật gù, Duy thấy vậy liền tiếp lời.

- Đã gọi là học nhóm vậy sao chúng ta không chi lẫn nhau? Ai có bài không hiểu thì hỏi, mọi người tập chung vào đề cương, rất sát với đề thi, nếu ai hoàn thành có thể chuyển qua học thuộc và vấn đáp với nhau. Như vậy không phải tiện hơn là chia nhóm sao?

Không ngờ hai cái đầu thiên tài đại diện cho lửa và nước kia lại có lúc hợp tác với nhau, nói rất hợp lý làm cả lũ con gái tròn mắt ngạc nhiên, nhìn cả hai không chớp mắt. Thầy Tuấn hài lòng, cười tươi, vỗ tay tập chung ánh mắt mọi người lại phía thầy.

- Vậy chúng ta cứ làm theo lời hai em đi! Bắt đầu lấy sách vở ra học thôi!

...

...

...

Đang làm dở đề cương hóa, nó lại mắc phải câu khó, ngồi suy nghĩ, nháp đủ thứ mãi không ra, nó tính mang bài lên hỏi thầy thì thấy chị My đang chăm chú nghe thầy giảng giải. Quay qua hai phía bên cạnh mà đứng hình, hai nhỏ kia nhanh dữ, vậy mà lúc kêu đi học còn chồn mới tránh, nhìn mặt hai nhỏ ai nghĩ là không thích học được cơ chứ, chăm chú nghe giảng, mắt không buồn liếc lấy vở một cái.

Nó không muốn làm phiền ai hết nên đành chờ, càng nhìn đồng bài tập mà đầu nó đau nhức, biết bao giờ mới làm xong chứ.

- Bài này viết phương trình, tìm chất dư, chất tạo thành rồi tính nồng độ mol chất dư là ra pH sau phản ứng.

Giọng nói của cậu khiến nó giật mình. Cậu đã đến chỗ nó từ lúc nào không hay, vẫn chưa hết ngạc nhiên, nó quay ra nhìn Vân Anh, nhỏ đang hí hoáy làm bài, rồi quay lại nhìn cậu thì bị cậu gõ một cái vào đầu.

- Ui da!

- Làm đi! Nhìn gì?

- Ở đây!

Không hiểu sao nó không thấy đau tý nào mà lại thấy rất vui, vui tới mức muốn nhảy lên một cái.

Từng lời cậu giảng thật dễ hiểu làm sao. Giọng cậu trầm trầm, thật nam tính.

Trong căn phòng này nó chỉ còn nghe thấy mỗi một giọng nói duy nhất, thấy một con người duy nhất.

Có phải đây là cảm giác khi được ở bên người mình thích, được người đó quan tâm không?

Lần đầu, nó muốn ích kỷ giữ cậu bên mình như vậy. Mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Nó vrun vai, thở một hơi thật dài cũng như thay cho việc mừng rỡ vì đã giải quyết xong đồng đề cương dày đặc.

- Cũng không quá dốt đó chứ!

Giọng Nam cắt ngang suy nghĩ khiến nó tụt húng, xì mặt xuống, bĩu môi.

- Ông khinh thường tôi thế, có mười đồng này tôi cũng dư sức làm nhè!

Nó tỏ vẻ huyênh hoang nhưng cũng không làm cậu dễ tâm. Cậu chậm rãi uống nước, mắt nhìn chăm chăm vào đề cương không buồn liếc nó. Mọi người vẫn chăm chỉ học, cảm giác căn phòng như rộng ra, cắt biệt giữa nó và cậu.

- Bà nghĩ sao về tôi?

Đột nhiên cậu lên tiếng. Câu hỏi của cậu khiến nó giật bắn. Ý cậu là sao? Nó tròn mắt theo phản xạ ngược nhìn cậu, vẫn cái vẻ điềm tĩnh đó. Nó tự cho rằng có lẽ mình nghe nhầm thì một lần nữa...

- Bị điếc thâm niên hay do bẩm sinh vậy?

Rõ ràng vẫn là giọng cậu mà, bé bé nhưng đủ để nó nghe thấy.

- Ông đang hỏi tôi à?

Như muốn khẳng định lại, nó lấy tay chỉ vào mình, chờ đợi câu trả lời.

- Chứ nghĩ tôi hỏi ai?

Câu nói này khiến trái tim nó thổn thức, nghĩ sao là sao chứ? Chẳng lẽ cậu đã biết tình cảm nó dành cho cậu? Hay tại cậu muốn làm người bạn tốt hơn với nó?... Hay Lan nói gì khiến cậu buồn, muốn biết khuyết điểm để cậu sửa chữa chăng?

Đúng!!!

Chứ làm gì có chuyện cậu quan tâm nó chứ, cậu thêm gì biết tình cảm của một đứa bạn.

Nghĩ tới đây nó vùng vằng, khó chịu, trả lời.

- Ông á! Như ông già, khó tính, lại còn tính đàn bà, ba hoa, tọc mạch, đáng ghê....

Chưa kịp nói hết câu, họng nó đã như cứng lại, các dây thần kinh như không còn hoạt động. Nó đang bị cậu...khóa môi.

Nói cách khác cậu đang hôn nó.

Mùi bạc hà của cậu, mọi vật xung quanh như ngưng chuyển động, ai nấy cũng bất ngờ vì hành động của Nam.

Người nó khó thở "Chúa ơi con cảm giác con đang ở một nơi khác không phải là mặt đất nữa..."

Cơ thể nó mềm nhũn, môi cậu dần rời ra nhưng nó vẫn có cảm giác như vừa mới, chỉ là cái chạm môi thoáng qua nhưng cũng đủ gây tê liệt toàn bộ các giác quan của nó.

Tê tê

Ngọt ngọt

Man mát nhưng cũng nóng ran

...

...

...

Không hiểu sao nó thấy nụ hôn cậu dành cho nó rất giống hương vị coca cola

Tại sao?

Tại sao cậu làm vậy?

Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi vì sao đang bay vòng vòng quanh đầu nó. Vẫn đôi mắt tròn xoe, mắt kiếng có phần nghiêng xuống.

- Mà làm gì vậy Nam?

- Ai cho em làm như vậy?

- Linh ơi? Tại... thế là sao?

...

Dù mọi người vây quanh nó, quát mắng, trách móc, an ủi,... nhưng nó chẳng nghe được gì ngoài lời giải thích

- Tại bà nói nhiều quá! Tôi không thích nghe!

Tất cả như chết đứng khi nghe cậu giải thích, lý do gì mà vô lý hết sức, chị My lao vào đánh thẳng em "đòi công lý" giúp nó nhưng được thầy Tuấn can ngăn, hai nhò bạn thân ra sức an ủi, sợ hãi khi mãi nó vẫn không nói từ gì.

- Nếu bà không thích thì từ sau tôi sẽ không bao giờ làm thế?

- KHÔNG!!!

Như phản xạ, nó bật dậy tới mức Dương và Ngọc giật bản mình.

Nó cũng bất ngờ vì hành động đó, không hiểu sao nó lấy đâu ra từng đay can đảm để nói ra được như vậy, khéo môi cậu nhếch lên.

- Tại sao bà lại không đồng ý?

"Can đảm lên!"

"Không phải giải thích, cứ nói nhằm là được"

"ĐỪNG...làm như vậy, mày sẽ mất Nam đấy, đây là cơ hội cho mình mà. Cứ nhận đi!"

"Nhưng nhờ đâu, mình chỉ là vật để cậu ta mua vui, trêu đùa, cậu ta có bạn gái xinh xắn, dễ thương rồi mà"

...

Đầu nó như xuất hiện hai con người, hai Linh đang đấu tranh nhau khiến nó rơi vào hoảng loạn.

- Tôi...

Cậu đang chờ câu trả lời của nó.

Tự tôn hay tình cảm?

Sau một hồi, nó quyết định

- Có lẽ tôi nói ông sẽ không tin, ông cười cũng được, khinh cũng chẳng sao... dù bây giờ tôi nghĩ nó đã muộn nhưng tôi vẫn muốn nói.

Trong đầu nó giờ chỉ hiện ra ký ức, kỷ niệm bên cậu. Phải! Nếu không nói bây giờ thì nó sợ sẽ không còn cơ hội nữa, dù kết quả có ra sao thì nó vẫn sẽ thấy mình không hối hận.

- Không biết từ bao giờ...có lẽ do tôi và ông là bạn thân nên sự quan tâm của ông cho tôi đã khiến tôi hiểu lầm, tôi đã chót thay đổi gì đó...tôi...hình như thích... ông.

Càng nói giọng nó càng nhỏ dần, ngưng ngừng, có lẽ từ khi thích cậu mặt nó dày thêm vài centimet nó mới dám khiến tất cả ngạc nhiên tới mức không nhất được hàm. Nhưng cậu chẳng có gì là bất ngờ...

- Không nghe rõ!

Nó muốn có lỗi chui quá, chỉ tiếc ở đây không có, cậu không nghe thấy thật hay đùa vậy?

- Ông nghe cho kỹ, tôi sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.

Nó ấp úng, hít một hơi thật sâu, lấy đủ dũng khí, nó hùng hổ.

- Tôi thích người hay bắt nạt, hay xia xói, hay giúp đỡ, bên cạnh tôi nhất, tôi thích cái người tên Lê Bảo Nam.

Có lẽ cậu chỉ coi nó làm trò cười như mọi khi nhưng nó vẫn muốn nói, vẫn muốn thổ lộ hết, dù cậu và nó về sau có như thế nào nó cũng sẽ chấp nhận bởi nó đã giữ quá lâu rồi...cậu sẽ làm gì...

...

...

...

- Aaa

Tiếng la thất thanh của nó khiến cả phòng giật mình.

Nó suýt xoa cái đầu vừa bị cậu cho ăn cả cuốn tập dày cộp, hậm hực.

- Sao đánh tôi?

- Lo là có vài phút mà đã ngủ gật!

- Ngủ gật???

Nó vội vàng liếc nhìn xung quanh đang tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng giấy vỡ, ai nấy chăm chỉ làm bài...Tất cả chỉ là mơ sao?

Nó thấy có gì đó tiếc nuối. Nhưng thôi không sao, dù là mơ nhưng nó vẫn thấy rất vui, không nhịn nổi mà tùm tùm cười suốt.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Mọi người đang tập trung vào việc làm bài thi tiếng chuông cửa nhà nó vang lên, nó vội vã chạy ra mở, vị khách khiến nó há hốc miệng.

- Chị Linh! Em nhớ chị quá!

Bin chạy tới ôm chầm lấy nó nũng nịu làm nó vừa bất ngờ vừa vui. Cũng lâu rồi nó không qua chơi với cu cậu, trông Bin như một đứa trẻ quẩn mẹ vậy, nó nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu Bin.

- Bin sao em.

- Ú òa!

Chưa kịp hỏi hết câu thì nó được phen hú hồn khi một túi đồ ăn đập ngay vào mắt nó, lấp sau túi đồ là khuôn mặt khiến nó không biết dùng cảm xúc gì. Mở miệng cười mà lòng muốn tiến khách.

- Lan à! Sao cậu lại sang nhà mình vậy?

Cô bạn giữ lấy vai bé Bin cười tí mắt.

- Tớ là chị của bạn cu Bin, tình cờ gặp cậu nhóc tan học, cậu nhóc nói muốn qua với anh, tiện thể Nam cũng ở đây nên tớ qua chơi luôn. Hi.

Nó làm sao nỡ đuổi Lan đi chứ, nhìn Bin một cái rồi nó mời cả hai vô. Bin vừa vui vừa tò mò nên chạy một mạch thẳng vào phòng khách. Mắt lóe sáng khi gặp Duy.

- Anh! Hihi

Duy cũng ngạc nhiên chẳng kém khề bước lại hỏi Bin.

- Sao em lại ở đây? Anh đang học mà!

- Em ở nhà chán lắm, em bảo anh đưa sang nhà chị chơi mà anh chả bao giờ dẫn em đi cả.

Giọng hờn dỗi thật đáng yêu của Bin làm nó bật cười.

- Chẳng phải giờ em đang ở nhà chị rồi sao?

- Linh ơi không ngờ em lại thân với người nhà Nam như vậy đó!

Chị My như bất được sóng liên chen vào, giọng đầy mỉa mai làm nó phải khề liếc mắt nhìn cậu. Chẳng hề quan tâm, cậu cứ thế làm bài tập làm nó bối rối.

- Không ngờ chị My cũng ở đây à?

Có vẻ như câu nói ngọt ngào đó làm chị My cảm thấy khó chịu, nụ cười vụt tắt thay đó bằng một cái huých mạnh vào thầy Tuấn, giọng hậm hực.

- Bài này khó quá, em không làm được!

Nó có chút vui, dù gì chị My không ưa Lan là một điểm cộng cho nó rồi, lòng đang rộn ràng thì cậu đứng dậy đi tới cầm đồ trên tay Lan một cách ân cần.

- Em mang đồng đồ này nãy giờ à? Đưa anh cầm cho!

Giọng ngọt ngào phát sến làm nó không khỏi buột miệng lí nhí.

- Làm như không thể hiện thì không ai biết không bằng ý.

- Chị Linh ơi chị nói gì đấy ạ?

Bin ngây ngô nhìn nó nãy giờ, nhóc hết nhìn Nam rồi lại nhìn về mặt anh trai mình. Cậu nhóc liền kéo tay Linh và Duy đi về hướng bàn, đẩy cả hai ngồi xuống.

- Anh chị bảo đang học mà. Bin sẽ ngồi ngoan ời là ngoan bên cạnh anh chị canh gác không cho ai là phiền.

Nó sừng sốt, nhóc Bin đang nói cái quái gì vậy? Không để cho nó thanh minh Bin nhanh nhẩu chạy ra phía Nam.

- Anh gì ời!

Nam hơi nhúu mày khó chịu nhìn nhóc.

- Nhóc gọi gì anh?

- Chị Lan đi đường đất Bìn mệt oi là mệt, chị Lan còn mua bao nhiêu là đồ ngon nữa, chị đi trên đường cứ lau mồ hôi suốt, mà nắng oi là nắng. Chị cũng bảo anh học giỏi lắm nên anh giúp chị đi nhé?

Cậu làm sao có thể từ chối được chứ, nhìn Lan rồi khẽ gật đầu. Còn Lan sung sướng quá chứ còn ý kiến gì nữa chứ.

Vân Anh và Dương như đứng hình trước mọi diễn biến xảy ra, nhìn nhau tới há hốc miệng, không ngờ mọi thứ lại vượt xa khỏi tầm kiểm soát như vậy. Nhà nó giờ đông đúc hơn bao giờ hết, mọi hoạt động đều dưới sự giám sát của ông cụ non Bìn.

- Anh xin lỗi nhé!

Tiếng anh khẽ khẽ lẫn với tiếng bút sột soạt như sợ ai nghe thấy, anh vẫn cứ viết nhưng giọng thì đủ để nó nghe, hơi giật mình như rồi nó lại mỉm cười.

- Có sao đâu ạ! Anh không thấy từ lúc Bìn đến mọi người nghiêm chỉnh hẳn lên ạ?

Theo phản xạ, anh ngoái quanh phòng một lượt, rồi cả hai nhìn nhau cười khiến cụ Bìn ngồi sau cũng lấy làm tò mò.

Choang

Bỗng một tiếng kêu chói tai vang lên, mọi người quay lại phía bếp, nơi phát ra âm thanh đó. Miệng nó giờ không ngậm nổi vào, mắt thì như muốn bật ra vì sốc. Chẳng thể ngờ, người hoàn hảo, cậu toàn như Nam kia lại có thể phá hoại nhà nó bằng màn rơi đồng đĩa.

- Ông phá nhà tôi à? Huhu đồng đĩa...Bố mẹ về giết tôi mất..

Nó đau sót, chạy lại nâng niu từng mảnh đĩa vỡ, mắt đầy thù hận nhìn Nam, Lan bối rối hết nhìn nó rồi lại nhìn Nam, về áy náy, cúi xuống nhặt giúp, miệng không ngớt lời xin lỗi. Còn kẻ thủ phạm kia thì mặt như không có gì, giọng đều đều.

- Đĩa vỡ thì vứt đi! Giống như bị từ chối thì nên bỏ đi chẳng hạn, cứ cố nhặt nhạnh từng mảnh cũng chẳng thể lành được đâu!

- Ông xàm cái gì vậy? Huhu đĩa nhà tôi.

Nó còn chẳng thèm quan tâm lấy cậu một cái, cũng phải thôi, đến trực cái đĩa bị tan tành chứ ít gì đâu, nó không xót sao được chứ.

- Anh là người lớn, anh sai anh phải xin lỗi chứ?

Bìn mặt đỏ ửng tai nhìn Nam với ánh mắt hình viên đạn, rồi chạy lại với Duy, kéo anh với bộ mặt sầu thảm đến phía nó đang nhặt đĩa.

- Anh ơi anh giúp chị đi, không chị bị đứt tay đấy! Đĩa vỡ nhưng được quý còn hơn đồ đĩa bản!

- Ý nhóc là sao?

Nó cảm thấy có gì đó ớn lạnh sống lưng, chậm chậm từ từ nhìn về phía cậu.

Ác ma

Đích thị gương mặt ác ma

Cổ nó lại cố gắng quay qua nhìn Bìn

...

...

Cả hai như hai thái cực, chẳng ai nhường ai

Nếu Nam như ác ma thì Bìn lại như đại đại ác ma vậy, ám khí bay ngút phòng khách, nó cảm tưởng chỉ tích tắc nữa thôi là nhà nó có thể bị thổi tung không thương tiếc. Đã thế lại còn...

- Nam ơi, em cưng của chị lại bị một đứa trẻ con giáo huấn à! Chẹp chẹp! Em thôi..

Cái giọng đầy mỉa mai đó, còn ai vào đây chứ, bà chị tốt nhất mọi thời đại chứ ai, thầy Tuấn thấy không khí có vẻ căng thẳng nên đã lên tiếng

- Thôi thì cũng 2 giờ chiều rồi, ai cũng thấm mệt nên hơi nóng tính, tất cả nghỉ ngơi mỗi người giúp một chút việc, dọn dẹp rồi chuẩn bị đồ ăn, nghỉ ngơi, khoảng 5 giờ chiều chúng ta tiếp tục.

Câu nói của thầy làm tắt cả dịu xuống, nhân vật quần chúng là hai nhỏ Vân Anh và Dương thì đã “hy sinh” từ đời thừa nào rồi. Nó cũng chẳng hơi sức nào đâu cãi nhau nữa. Trong giờ ăn, mặt trận vẫn tiếp tục diễn ra giữa hai phe đại chiến Bìn – Nam, nó bị kẹp giữa anh và Nam, Bìn ngồi đối diện, cứ đến lúc lên trận là nó cũng được thừa hưởng ít nhiều thức ăn văng ra dính trên mặt và áo.

Sau khi ăn xong việc duy nhất nó muốn là ngủ, tất cả đã la liệt ra sàn, Bin cũng thấm mệt nên nhóc ngủ đầu tiên.

“Mệt nhưng vui thật đấy”

Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi nó mê man vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Cuối cùng cũng qua cái ngày thi cử địa ngục, với những bài tập rèn luyện trí não đầy căng thẳng, nó nhanh chóng bước vào một mùa hè đầy mong ước với kết quả Anh Văn không thể nào tưởng tượng nổi, suýt soát nửa thôi là nó đã không thể qua nỗi cơn bão táp này rồi.

Đứng dưới cái trời sáng sớm của mùa hè...

Không!!!

Phải là rất sớm mới đúng.

Bởi ngay lúc này, đèn đường vẫn còn sáng, sương muối thì bủa vây khiến thỉnh thoảng những cái gai lại đua nhau mọc lên trên người nó. Mắt nó dường như vẫn chưa thể mở nổi, thêm nữa vai vác cái balo nặng trĩu tay xách túi quần áo, khiến nó giống như một người vô gia cư vậy. Dĩ nhiên chẳng phải đang yên đang lành nó lại dở chứng 3 giờ sáng lại ra đường đứng vậy chả may bị cho dở hơi, chỉ là kỳ nghỉ hè đến đồng nghĩa với việc làm tình nguyện, nhà trường lại thông báo xe sẽ đến đón tại từng khu theo địa chỉ của một nhóm vào sáng sớm nên nó mới phải khổ sở như vậy. Vừa đứng nó không quên ngáp mấy cái, dựa lưng vào tường không chút sức lực.

- Này!

Bỗng một chiếc áo sơ mi mỏng an vị trên đầu nó, mùi thơm của bạc hà thoang thoảng, chẳng cần nhìn nó cũng biết là ai rồi, khẽ kéo chiếc áo xuống, quàng vào người mình, mắt nó vẫn chẳng muốn mở, miệng thì thảo, giọng có chút mỉa mai.

- Sao hôm nay tử tế dữ vậy?!

- Vậy bình thường tôi không tốt à?

Cái điệu bộ vẫn lạnh như băng của cậu chả có tí cảm xúc nào nên nó chẳng thể đoán được cậu đang nghĩ cái gì.

- Chị còn sờ sờ đây mà mày chỉ biết lo cho nó! Kêu mày bê có tí mà mày bỏ đi luôn là sao?

Còn đây là người mà ai cũng biết rồi. Cả ba người cùng một khu, cả ba người đều chả ai hợp ai làm nó thờ dài cái, khề lồi kính xuống, lau đi lớp sương bám trên kính, đeo lại. Mọi thứ rõ hơn hẳn, mắt nó tròn tròn lên khi ngược sáng nhìn My, lấp bắp.

- Chị...chị tính đi du lịch cả năm à?

Chẳng thể ngờ nổi, nhìn lại hành lí của bản thân nó đã thấy nặng nề lắm rồi. Nói là cái ba lô nặng trĩu nhưng thật ra trong đó chả có gì ngoài chút quần áo dễ thay, một ít đồ ăn uống, vài cuốn truyện tranh còn đóng nó cầm trên tay là quần áo và vài quyển sách để quên góp. Nói đến đóng sách của nó, nó tự hào lắm vì chúng mới toanh, nó có học hành gì đâu nên chả mấy khi mang sách đi, đang tính học hết cấp 3 bán đồng nát sách 3 cấp cả thể mà hôm qua được "má mi" thân yêu gợi ý nên nó triển liên, dẫu không vác được hết nhưng cũng vui đi phần nào.

Còn nhìn của chị My mà xem?

Một balo thì chắc chắn là gì đây lại còn khiêm thêm cả cái va li to đùng thêm cái túi xách nữa. Chị nhìn thái độ của nó mà hất hàm, tự hào.

- Đây chỉ là tư trang nhỏ chị mang đi thôi! Chị định mang thêm mà thằng em bắt hiếu này không chịu giúp nên...

- Chị lại còn định thêm nữa ă?

Nó quay qua nhìn cậu vẻ tội nghiệp thay. Nhìn kỹ mới thấy, cậu trông...lớn thật đấy. Mỗi ngày đối với nó cậu như một con người khác vậy. Cậu mặc trên mình chiếc áo phông, quần kaki lửng cùng đôi giày thể thao thật năng động. À, có lẽ chiếc áo sơ mi cậu đưa cho nó là chiếc áo mà cậu vừa khoác, bởi khi nhận nó cảm thấy hơi ấm cơ thể còn vương trên đó.

- Ê, mày sờ áo thằng em chị rồi hít hít trông biến thái vậy?

Giọng chị thì thào bên tai khiến nó bất giác nhìn lại, từ lúc nào tay nó đã nâng chiếc cổ áo sơ mi của Nam mà hít lấy hít để như vậy. Nó giật bản mình, lập tức bỏ ra vội vã xua tay.

- Làm gì có...

Mặt nó nóng bừng bừng, khẽ liếc vội cái sang phía Nam, tự hỏi không biết cậu có nhìn thấy bộ dạng của nó lúc nãy không?

- Yên tâm, nó chả để ý đâu! Với cái khoảng cách này chỉ mình chị mày biết thôi!

Như đoán ra ý nó, My liền nhanh nhẩu, miệng cười tỏ vẻ nguy hiểm khiến nó thấp thỏm chẳng yên, đầu óc quay cuồng.

- Em không hiểu chị nói gì hết!

- Thật ra, chị định nói cho mày một bí mật về thằng em chị...

Bíp bíp

Tiếng còi xe ô tô của đoàn trường đến cắt ngang cuộc nói chuyện, nó chẳng thể không tò mò mà kéo chị My lại.

- Bí mật gì vậy chị?

Như nhận ra hành động của mình có gì đó sai sai cùng nụ cười trên môi chị My nó khẽ rùng mình.

- Muốn biết thì lết đóng đồ này cho chị!

"Cái gì?"

Miệng nó há hốc, nó muốn biết nhưng qua thật đóng cửa nó còn chả kham nổi chứ đừng nói đến...

- Yên tâm đồng của em "hoàng tử" sẽ chịu trách nhiệm!

Chị My vừa dứt lời, Duy từ trên xe vội chạy xuống.

- Hai người mau lên xe đi!

Anh khẽ nhìn nó, rồi nhìn qua My.

- Hai người cứ lên đi để đồ đó tở mang lên cho!

Nó ái ngại, nhích từng bước, không quên mỉm cười với anh.

- Không sao! Em tập thể dục luôn!

Anh cứ thế bám vào túi đựng sách của nó

- Cứ để đó anh...

- Người ta nói không cần thì đừng giật!

"Trời ơi!"

Hai từ âm vang trong đầu nó lúc này, cả cậu và anh đang cầm vào chiếc túi đáng thương đang ngự trên tay nó. Chiếc túi có tội tình gì đâu chứ, hai người này cứ gặp nhau là y như rằng đại chiến.

- Thôi mà có cái gì đâu! Em.em tự bê được mà!

Nó cố giành lại hai bọc sách nặng nề, nhưng lần này lại đến lượt Nam dùng sức kéo.

- Tôi bê cho!

Híc, nó chẳng hiểu cậu đang có lòng muốn giúp nó hay đang ra lệnh nữa. Nó chẳng biết làm gì ngoài cầu cứu chị My.

- Thôi! Ai đó giúp tôi đi! Tôi nặng hơn nó mà!

Nhân lúc cả hai đang lơ là, nó gắng hết sức giật ra rồi ù té.

- Thôi cả hai ra giúp chị ý đi, tôi dư sức mang...

Chưa kịp nói xong cậu đã bước đến bên cạnh nó từ lúc nào, đưa tay cầm vào quai túi nhấc lên một cách nhẹ nhàng, rồi cầm luôn túi sách còn lại, trong sự ngỡ ngàng của nó.

- Đã bảo đưa thì phải nghe chứ!

Nó vẫn còn chưa hết ngạc nhiên, đứng sững như cái cột. Cậu chẳng hề quay lại, giọng đều đều

- Đi nhanh lên!

Bất giác bước chân nó lại chạy theo cậu. Khi nhận ra, nó bỗng giật mình, bực tức, gắt lên với cậu.

- Sao tôi cảm tưởng ông gọi tôi như cún của của ông vậy!

- Chắc vậy!

- Lại còn chắc à?!

...

...

...

- Thất bại thảm hại rồi! Bí thư ơi!

Chị My khẽ bước đến bên cạnh Duy, vỗ vai về an ủi.

- Tại cậu quá hiền mà bí thư ạ! Cậu cứ ác ôn như thằng em tớ thì may ra..

- Thôi đi!

Duy chợt nhận ra mình đã quá to tiếng, anh im lặng, cảm ơn giúp chị My như lời xin lỗi cho việc vừa rồi, còn chị My thì chỉ biết nhún vai, miệng lẩm bầm một mình.

- Cậu có chạy nước rút cũng chẳng thể bằng em tôi...

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Cả 4 người người bước lên xe với ánh mắt cau gắt của bác lái xe. Nó vội nhìn quanh một vòng để tìm kiếm gương mặt thân quen mà quên mất rằng Văn Anh bí thư của lớp kiêm bạn thân có tiếng của nó đang ở nhà đánh giấc nồng để ngày mai có thể đến lớp, đến trường ôn tập bài tập hè vì không qua nổi môn Hóa học. Vậy nên, đại diện của lớp nó lần này chỉ có hai đứa - Nam và nó.

Lẽo đẽo bước theo cậu tìm chỗ ngồi thì nó kéo áo bằng một lực mạnh, thêm xe vừa chuyển bánh nên nó không giữ được thăng bằng va vào người một bạn đang ngủ, vội vã xin lỗi thì

- Ồ, Linh!

Số phận chó treu chưa kia, đừng ai không đừng lại đừng trúng Lan bao giờ không chứ? Nó giờ khóc giờ cười chào Lan, cố không phô cái thái độ khó chịu ra mặt.

- Ủ, Chào cậu!

- Cậu ngồi luôn với tớ này!

Giờ mới để ý, Lan xinh đẹp lại phải ngồi một mình, chắc chắn là để chỗ cho Nam đây mà nhưng nó sẽ không để điều đó xảy ra đâu. Nó hí hửng.

- Cảm..

- Áy! Linh không ngồi với em đâu, Linh ngồi với chị cơ! Linh nhỉ?

Chị My nói với Lan giọng ngọt sớt rồi quay sang nó, thái độ khác hẳn, khiến nó mặt nhăn như khi.

- Tại sao?

- Bí mật đó? Muốn biết không?

Nó thật chẳng biết diễn tả cảm xúc của mình sao nữa. Bà chị này đang cố lấy điểm yếu của nó ra mà hù dọa đây mà. Nhưng biết sao được điểm yếu mãi là yếu điểm, nó chỉ biết ngậm ngùi từ chối Nam, cay đắng hơn là...

- Nam, mày ngồi lên với Lan đi, chị cả Linh ngồi ở dưới cho!

Cảm xúc của nó giờ đang khó chịu ở mức độ $n + 1$ lần, đang định nói gì đó thì đôi môi chị My lại mấp máy cụm từ khiến bản thân nó bất lực, cố gắng lấy lại nhịp thở đều, giữ cho tim không đập nhanh, mặt không bị biến sắc. Nó chẳng nói chẳng rằng, hàng ghế nó ngồi lại ngay sau cặp nam nữ kia, nó tự hỏi sao có thể chịu nổi đây chứ?

- Bình tĩnh!

Chị nói câu này mà nó chỉ muốn nhảy dựng lên nằng cho My một trận té tát. Mặt xị như cái bom, nó khoanh tay, vắt chân phớt lờ thì chị My lại nhích lại gần nó thì thầm.

- Chẳng lẽ mày không thích chị nói ra cái lúc này?

- Cái lúc này?

Như lòng mày đầy nghi ngờ, nó nhắc lại khiến chị My càng tò về thần bí.

- Thì là bí mật của thắng em quý của chị đó! Nếu mày chịu bê đồ cho chị hết kỳ tình nguyện

Nó cũng không biết có nên tin không nữa, một yêu cầu cũng không hẳn không có lợi nhưng... Nó nhìn My đầy vẻ nghi ngờ, khiến chị bĩu môi, tựa lưng vào ghế, mắt khẽ nhắm lại.

- Không tin chị à?

Thấy nó im lặng chị liền nói tiếp.

- Không tin thì thôi vậy...

Dẫu sao chị cũng đang tạo hy vọng cho nó mà, đành ngậm ngùi xuống giọng.

- Thôi được em làm..em làm.. Chị phải giữ lời đó!

- Ok. Vậy là thỏa thuận được kí kết rồi nhé. Cẩm có bùng không là mất hết nghe cung.

Nó ngửi thấy mùi thuyết âm mưu ở đây, nhưng giờ bất cứ thông tin gì về cậu cũng là vàng với nó vậy nên đành nhin nhục.

"Bà cáo già"

Và dĩ nhiên đây chỉ là lời nói âm vang trong đầu nó chứ nó đâu dám mở lời nói ra.

Suốt dọc đường nó chỉ biết ngắm cảnh, thỉnh thoảng quan sát xung quanh mọi người trên xe, có lẽ ai cũng phải dậy từ sớm nên ai cũng tựa ghế ngủ say. Nghĩ vậy, nó vươn vai, vừa đưa tay lên thì có một chiếc tai phone được đặt vào tai nó, khiến nó giật mình, ngẩng đầu nhìn lên chủ nhân của chiếc tai phone. Mặt nó, và mặt anh đối diện nhau, anh mỉm cười, vẫn nụ cười ảm áp như mọi khi làm nó đỏ mặt cúi đầu, thì ra anh ngồi sau nó.

- Mọi người ngủ hết rồi! Chán nhỉ?

Nghe giọng anh khe khẽ ở bên trên như sự đánh thức mọi thứ làm nó khẽ cười, đúng là sáng yên tĩnh như vậy cũng chán thật. Nó cũng khẽ trả lời như anh.

- Em có mang vài quyển truyện, tính đọc mà đèn xe không mở nên cũng không đọc được.

- Anh ngồi một, có mang đèn, nếu em muốn cứ xuống ngồi cạnh đến khi nào My dậy em có thể lên nói chuyện với My.

Dù gì còn tận 5 tiếng nữa mới tới nơi, nên nó cảm thấy ý tưởng của anh cũng không tồi, liền khẽ đi qua chị My đang ngủ say, rồi chui xuống ghế sau xe. Anh nhẹ nhàng vén tóc nó khiến nó rùng mình. Anh chợt cười, giờ chiếc tai nghe âm hiệu

"Anh chỉ định mang tai nghe cho em nghe thôi"

Đúng là đầu nó suy nghĩ hơi quá mà.

Trong bóng tối, có quầng ánh sáng nhỏ từ chiếc đèn pin mini, nó đọc truyện, anh cầm đèn, Có lẽ từng tiếng nhạc du giương được truyền qua chiếc tai phone bé nhỏ, làm mất nó nặng dần rồi từ từ nhắm lại lúc nào không hay.

Anh nhẹ nhàng đưa đầu nó tựa vai mình. Duy như chàng bạch mã còn nó giống như một nàng công chúa, anh ngắm nhìn khuôn mặt nó bị vài lọn tóc xoắn xuống, khẽ nhắc chiếc kính khiến nó khó chịu kia đi. Mọi hành động của anh đều ân cần, khẽ tới mức sợ hãi rằng nếu chỉ cần sơ sẩy là đánh thức nó dậy. Anh muốn trân trọng từng giây phút được ở bên nó. Bởi ngay từ đầu, anh đã biết mình là người thua cuộc...

Duy luôn vậy, chỉ là một con người lặng lẽ bước theo nó, rụt rè bám víu rồi lại bị tuột mất. Anh nhận ra bản thân mình tệ hại thế nào chứ.

Sau cái ngày ấy, anh càng khẳng định hơn, anh chẳng là gì cả. Anh không ngừng suy nghĩ, nhiều đến mức kết quả học tập cũng tụt theo không kém.

Anh biết...nhưng anh vẫn cố chấp.

Dù muốn buông xuôi nhưng con tim lại chẳng thể làm, chẳng thể nào kiểm soát nổi hành động nữa.

Có lẽ tại đây – nơi chứa đựng con tim này đang trống rỗng này đang muốn cố cứu vớt giống như một người chết đuối đang chới với chẳng?

Anh cũng chẳng biết nữa!

Chỉ biết thở dài một cái, rồi nhìn ra phía cửa sổ

"Hình như mặt trời đang ló rạng thì phải"

~oOo~

- Dậy rồi hả?

Mắt nó còn nhắm, chưa kịp định hình thì chị My đã hần học ném nguyên cái túi chị đang đeo lên người nó. Định hình lại, thì ra đã đến nơi và mọi người đã xuống gần hết.

- Em có thể đứng dậy không?

...

...

...

Giọng nói khiến nó bắn tim ra ngoài, nó ngủ quên một cách ngon lành trên vai anh.

- Em xin lỗi, em không biết mình ngủ lúc nào! Em làm phiền anh lắm không ạ? Chắc mọi người sẽ thấy kỳ lắm. Tại em mà anh rắc rối mất!

Anh xoa đầu nó, ôn tồn.

- Không sao mà! Anh tình nguyện làm vậy mà!

Nó thất đạng trí, nó quên mất rằng anh đã có tình ý với mình vậy mà bản thân nó lại làm vậy như thể đang bật đèn xanh cho anh vậy làm nó nóng rực đỏ chín mặt.

- Có người sượng ghê vậy đó!

Chị My bị cho ra rìa từ nãy giờ, mĩa mai, khó chịu, bước cộc cộc xuống dưới, nó nghĩ chị ấy làm gì mà ghê vậy chứ? Chẳng lẽ là Nam. Nghĩ đến đây thôi, là nó chạy vù ra cửa xe.

Cậu đang vui vui vẻ vẻ bên cạnh Lan, chắc cũng chả thèm để tâm đến nó đâu.

- Sao? Thất vọng à? Có ai đó đằng sau còn thất vọng hơn đó!

Lời My như cửa vào lòng nó, rõ nó biết anh có tình cảm với nó nhưng nó lại chẳng thể dứt khoát, nó vẫn coi anh là một người bạn, giờ nó lại tạo điều kiện cho anh như vậy nó nghĩ bản thân thật chẳng ra gì.

Bước đi vội vã, chẳng dám quay mặt lại.

- Ê! Đây!

Sao tự dưng nghe thấy tiếng thở chị My thôi cũng thấy đáng ghét vậy chứ, nó cau gắt.

- Chị còn định nói gì nữa!

- Không tính bê đồ! Định bắt hoàng tử bê hộ à!

Chẳng có cái lỗ nào chứ, nó muốn chui vội xuống quá. Cúi gầm mặt, quay lại giật mạnh đồng đồ trên tay anh, nó chỉ nói lấp bắp

- Em cảm ơn!

Mặt đỏ bừng bừng bước vội theo đoàn đi, không quên nườm My một cái vì cái đồng đồ với những lời nói nặng nề như vậy.

- Tôi thấy hai chị em các người thật đáng ghét!

- Hô hô, lời ai nói đấy?

My giả bộ xoa tai, cười nhếch mép.

- Chắc chẳng ai ngờ bí thư đoàn trường gương mẫu lại phát ra những từ như vậy đó! Haha

Duy siết chặt tay, phẫn nộ nhưng chẳng thể làm gì. My thấy vậy có phần hả hê, vuốt những lọn tóc đang che mắt khuôn mặt xinh đẹp của mình, thái độ nghiêm túc hẳn.

- Chẳng phải tớ đã nói rồi sao? Đừng quá cố chấp! Tại cậu cả thôi!

Nói xong, My bỏ Duy lại một mình mà chẳng thèm quan tâm lấy cảm xúc của anh. Cả hai chị em họ đều như nhau.

~oOo~

Đi một đoạn thì đã đến nơi mà chúng nó làm tình nguyện, một Trại trẻ mồ côi, nằm xa quốc lộ, phía sau trại trẻ cách rừng vài cây số có một quả đồi. Nơi đây khá yên tĩnh, lại còn thoáng mát nữa. Nó nhớ không nhầm, hồi trước anh Duy có nói ở gần đây có biển. Nó háo hức lắm, bước vào trại trẻ nhìn ngay thấy một khu nhà hai tầng ở giữa và chừng 5, 6 dãy nhà xếp dọc hai bên, được phân làm các khu vừa vào tới nơi. Cô quản lý trại trẻ cùng lũ trẻ từ đứa chừng 15 tuổi đến đứa nhỏ 4 tuổi, cô quản lý trông hiền lành, lại nhiệt tình, dẫn mọi người đi vào khu cất đồ, rồi còn tham quan, giới thiệu từng khu một. Cả buổi chiều mọi người được ngồi nghe kể hoàn cảnh của những đứa bé trong đây. Đứa thì bị bỏ rơi, đứa thì bị bệnh bẩm sinh mà bỏ, đứa thì dị tật... mà ai cũng không khỏi bàng hoàng, vừa nghe vừa khóc. Kết thúc một ngày cực nhọc nên tối ai cũng ngủ từ sớm, để chuẩn bị cho công việc của ngày hôm sau.

Bọn nó lần lượt được phân công, người thì dọn dẹp, người thì làm công tác kêu gọi quyên góp, người thì dạy lũ trẻ học. Nó được phân công phụ việc bếp. Dù hơi ầu trong việc bếp núc nhưng nó cũng vẫn vui vì ít ra nó vẫn có ích, chỉ là...nó phải làm việc này với Lan. Nó còn được phân công đi chợ với Lan nữa chứ. Chưa biết nói gì ngoài thờ dài.

- Cậu có vẻ không thích tớ nhỉ?

Lan bỗng phá vỡ bầu không khí này bằng câu hỏi rất chi là...khó trả lời.

- Tớ bình thường!

- Cậu thẳng thắn nhỉ?

Lan cười trông xinh thật đấy khiến nó không khỏi buột miệng.

- Cậu như vậy bảo sao tên đó thích cậu?

- Thích? Ai?

- À không có gì!

Nó tò mò lắm, nên càng nói càng muốn hỏi.

- Cậu thấy Nam như thế nào?

Lan nghĩ một lúc rồi ậm ừ.

- Tốt tính, cũng ấm áp, đáng yêu, đôi lúc hơi cứng nhắc...

- Còn nữa không?

- Ừ chắc hết rồi! Sao cậu hỏi vậy?

- À..không có gì!

Linh bối rối, khua tay loạn xạ làm Lan không khỏi bật cười.

- Cậu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, tớ sẽ trả lời hết, muốn làm bạn với cậu lắm mà lúc nào gặp tớ, mặt cậu lại như bị mắc nghẹn vậy, giống như thế này này!

Lan nhăn mặt rồi miệng gật gật mô tả lại khiến nó xấu hổ hết chỗ nói, không ngờ từ trước đến nay khuôn mặt nó lại ghê đến như vậy.

- À!

Lan bỗng “À” lên tiếng khiến nó giật bắn.

- Sao vậy?

- Cậu thích anh Nam có phải không?

Nó suyt nữa thì vấp té vì câu hỏi bất ngờ đó của Lan. Nó đâu muốn kiếm thêm thù đâu chứ, chắc chắn là Lan đang hỏi rò rồi xỉ nhục nó chăng? Hay Lan sẽ kể cho Nam để cậu cười chê nó? Nghĩ đến đây nó lại cố giữ tinh thần thép.

- Dĩ nhiên là không rồi!

- Tớ nghi lắm!

Lan vừa đi rồi lại nhìn thẳng vào mắt nó làm nó chẳng dám ngước lên, tránh ánh mắt Lan.

- Không có mà!

- Nam nhìn thế thôi, nhưng tốt lắm đó! Tớ biết hết thói xấu của Nam!

“Thân tới vậy cơ à!”

- Mà nhiều lúc Nam cũng làm mấy cái hành động kỳ lạ lắm!

- Kỳ lạ?

Lan cho tay lên đầu, hồi tưởng lại.

- Ủ! Như là ôm tớ này, thỉnh thoảng ân cần với tớ tới mức kỳ lạ luôn!

“Cậu tính khoe chứ gì!”

Nó im lặng chẳng nói chẳng rằng, tự dưng tức giận mà đi nhanh hơn Lan hẳn khiến cô bạn chạy theo, hồn hên nhưng vẫn thao thao bất tuyệt, tới mức nó tức quá buột miệng.

- Thôi đủ rồi! Cậu đang cố chọc tức tôi chứ gì!

Lan mắt tròn xoe nhìn nó làm nó đỏ ửng, quả thật nó chẳng thể hợp Lan mà. Lan thì như đã khẳng định được điều mình muốn, cô liền quàng vai Linh thân mật.

- Thật ra tớ không phải bạn gái Nam đâu!

Tìm nó hững đi một nhịp vì sung sướng, mắt bùng sáng. Nhưng rồi lại trở lại sắc thái bình thường, suy cho cùng Lan nói thế hơi vô lý vì hai người họ thân mật thế cơ mà. Lan tình quái, nguy hiểm thì thầm.

- Hehe tớ bắt được thóp cậu rồi nhé!

Đỏ mặt, cảm xúc nó quá đà mất rồi, chỉ biết phủ nhận.

- Cậu nghĩ gì...nói gì...tớ không hiểu...

- Hê hê tớ cũng thích Nam lắm...

Nó ghệt mặt ngay lập tức, hướng ánh mắt khó hiểu nhìn Lan, cô bạn đang quay nó mòng mòng.

- Nhưng Nam và tớ là anh em họ mà!

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Kết

Về đến trại trẻ, hoàn thành mọi công việc mọi cách nhanh chóng, năng suất, nó vừa làm vừa cười không ngấm được miệng, vui tới mức giờ có bị xe đâm chắc cũng không thấy đau, thì ra hai người họ không có gì. Lan nhìn vào còn thấy ón, nó đúng là chả biết giấu giếm cảm xúc của mình mà.

Nó muốn đến ngay chỗ cậu bây giờ, cậu đang dậy tụi nhỏ ở trong khu học tập. Nó cứ thấp thoáng ngoài cửa sổ như kẻ dị khiến lũ trẻ không thể tập trung, cậu đành phải cho nghỉ giải lao rồi ra ngoài.

- Bị khủng hả?

- Đâu có!

- Đứng đây làm gì?

Mặt cậu nhăn nhó khó chịu thấy rõ, còn nó thì cứ nhón nhơ như không.

- Ông có em họ xinh thật đó!

Cậu nghĩ một lúc rồi đứng dậy.

- Chỉ vì điều này mà đến đây à?

Cậu hỏi câu đó khiến nó tụt hết cảm xúc, ước chi cậu hỏi câu nào đó như là “Tại sao bà biết?” hay là “Ồi thật không tin nổi bà biết điều đó đấy, bà nghĩ sao?” thì nó đã có chút hy vọng rằng cậu có cảm tình với nó rồi, phụng phịu, úi mặt như một đứa trẻ.

- Không biết! Tự dưng muốn đến thôi!

Cậu không thêm đề ý mà vào lại lớp học luôn khiến nó bức phát khóc, tâm trạng kéo dài suốt cả tháng chẳng có nổi cái kỷ niệm gì cả, cậu vẫn chẳng có thay đổi gì với nó dù nó đã phát tín hiệu vô vàn lần. Nó như đóa hoa tàn héo, kéo bầu không khí khu giường nữa cũng kéo theo, ai cũng hỏi thăm mà nó cũng chỉ ôm chần hậm hực.

Lâu ngày thấy tâm trạng nó chả có gì tiến triển, chị My và Lan sốt ruột, đến Duy nó cũng tạo một bức tường anh chẳng thể lại gần.

Như mọi ngày, 5 giờ chiều mọi công việc đã được hoàn thành và mọi người phân nhau ra, nam về phòng nam, nữ về phòng nữ, ai cũng ưỡn oải. Nhưng khác nổi là mai bọn nó lên thành phố rồi, nên ai cũng thu dọn trong nuối tiếc.

- Tối hôm nay bọn mình chơi trò gì đây đi! Coi như tạo kỷ niệm cuối cùng!

Cả phòng bỗng nhộn nhịp với ý kiến của My.

- Từ hôm tới đây cũng chẳng làm gì đặc biệt ngoài giúp đỡ trại trẻ!

- Tớ cũng vậy, còn đi lòng vòng giúp các dân sinh nữa! Chán ơi là chán!

- Ừ đi tuyên truyền cũng mệt lắm!

...

Mọi người bắt đầu đồng tình. My tiếp tục.

- Tớ đã đi quan sát xung quanh đây rồi, ở gần đây có một nghĩa địa, chúng ta sẽ chia nhau ra làm 2 người một đội, người đại diện của đội sẽ chơi bao búa kéo, ai thua thì vào 9 giờ tối phải vào khu đó đứng đó 30 phút, chụp ảnh lại xác minh thời gian. Ok chưa?

Đúng là cái trò này chỉ có My nghĩ ra mà thôi, nghe xong ai cũng rợn người nhưng đành liều chơi vậy. Việc phân nhóm cũng được định đoạt bằng trò bao búa kéo.

- Tiếc quá, tớ không cùng nhóm với Linh rồi!

Nó cũng tiếc ngẩn tiếc ngơ, khi nó lại cùng nhóm với My, thà nó cùng nhóm với Lan có phải tốt hơn không. Hơn nữa chị My còn đặt một gánh nặng lên vai nó bằng câu.

- Linh! Chì tin cậ em!

Nó run run trong từng ván của trò chơi.

~oOo~

- Không việc gì phải run!

Nói thật, giờ cầm đĩa, nó cũng chẳng cảm nổi chứ đừng nói gì đến việc ăn. Chân tay nó nhão nhoẹt, mặt biến sắc hết cả rồi chỉ vì thua kèo bao búa kéo với ý tưởng điên rồ của My.

- Sao vậy!

Choang

Nó lật đặt nhặt bát vỡ, rồi xin lỗi. Cậu chỉ đi ngang qua bàn nó thấy sắc mặt nó có vẻ không tốt nên hỏi thăm không ngờ nó phản ứng dữ vậy. Nó lật đặt chạy đi vứt mảnh bát vỡ, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

“Luật là tuyệt đối đừng nói với ai vì đây là trò can đảm mà! Chơi thì phải chịu chứ”

Lời của chị My cứ văng vẳng, nó sợ chết đi được ấy, bỗng bàn tay lạnh lạnh sờ vào vai nó, nó không khỏi hoảng loạn hét lên, khua tay đánh túi bụi mà chẳng biết mình đang đánh cái gì, chỉ đến khi tay đang bị tóm chặt nó mới dám mở mắt.

- Bà bị sao vậy? Tôi gọi bà này giờ mà tâm hồn như trên mây lại còn bị đánh chứ!

- Hức hức!

Nhìn thấy Nam mà mắt nó lại rơm rớm.

- Hôm nay tôi có chết ông nhớ về bảo ba má tôi ma chay đằng hoàng nhé, tôi thích tiền lắm mỗi tháng nhớ đốt nhiều vô, quần áo một hai bộ thôi cũng được. Ngoài ra tôi cũng thích truyện tranh, tháng nào cũng phải đốt cho tôi vài ba bộ nhé!

Cậu nhăn mặt, sờ chán nó, sờ hai má nó, ngó nhìn từ đầu đến cuối, ấn đầu nó một cái rõ mạnh

- Bị ám đầu à? Nói những cuội gì vậy?

- Tôi không ám đầu! Tôi nói thật đấy!

Nó hét to vào mặt cậu rồi dầm dức vào phòng. Lan với My nấp sau đây, Lan khẽ thì thầm.

- Làm vậy có quá đáng lắm không chị?

- Kệ đi! Tự làm tự chịu mà! Có chị đây rồi!

~oOo~

- Chị My ơi phải đi thật à?

Nó lăm lăm lép bước sau My, về hoang mang ngó quanh. Cả hai người đã rời trại trẻ được một đoạn khá xòì, không còn thấy bóng người, đường thì tối thui không chút ánh sáng, hai bên đường lại toàn là đồng cỏ vì vụ nữa chứ, xa xa có lác đác vài bóng nhà lụp xụp đen xì, gió vi vu thành tiếng làm nó rùng mình.

- Em nghĩ bọn mình về thôi!

- Không được chị đã nói là giữ lời chứ!

Chị My kiên quyết, mặc cho nó bủn rủn cỡ nào.

Đi một đoàn dài, cuối cùng cũng đến, nó lấy bầy, đoạn đường loằng ngoằng lát nó chạy về như thế nào? Nó cảm thấy đáng sợ khi trước mặt nó là cổng vào nghĩa địa, vây quanh đó toàn cỏ cây đậm đặc, nó cảm thấy một luồng khí lạnh toát ra từ bên trong, chẳng dám nghĩ chứ đừng nói đi vào, nó lập cập.

- Chị My ơi...em..em không... không...đi nổi nữa...nữa...nữa rồi...

My cũng có chút rùng mình nhưng không sao, chị vỗ ngực trấn tĩnh nó.

- Mày đi trước đi, nếu có ma xuất hiện trước mặt mày thì chị đâm chết nó!

Nghe có vẻ xuôi tai, nhưng nó vẫn ngập ngừng, nhìn My nuốt nước bọt ực cái rồi run rẩy bước vào.

Bước một bước rồi hai bước...

...

...

...

Những ngôi mộ trắng đan xen nhau, những tấm bia ảnh người đen xì khiến tim nó đập nhanh như muốn vỡ ra, nó chẳng còn sức làm gì nữa rồi, nước mắt chẳng hiểu sao lại chảy ra nữa.

- Chị My ơi chúng ta ra nhé?

...

...

...

Đáp trả nó chỉ là sự im lặng, hoảng loạn, nó quay đầu lại.

...

...

...

Chân nó như thể tự ý chạy đến chiếc cổng đã đóng lại kia, hoảng loạn.

- Chị My ơi! Chị có đây không? Em sợ lắm!

Càng đập cánh cổng, cổng càng chặt, nó không ngừng la hét, khóc thét lên vì sợ. Từ nhỏ tới lớn thứ nó sợ nhất là ma. Nó cứ thế đập cửa trong sự tất vọng.

Xào xạc

Tiếng gió thổi lạnh sống lưng, nó phát hiện có gõ cửa cũng vô ích có lẽ chị My xinh đẹp nên đã bị ma bắt đi làm vợ còn nó xấu xí nên bị để đây cho các zombie ăn thịt. Nghĩ đến mà nó chỉ biết ngồi gục xuống lo sợ, miệng không ngừng lầm bầm những lời bài hát mà nó nhớ. Càng trấn tĩnh thì những cơn gió thổi ngày càng mạnh, lá cây xung quanh rung chuyển như tiếng bước chân người, lo hãi, nó ôm chặt chân mình hơn, hét to hơn, nước mắt rơi cũng ngày một nhiều hơn.

Giờ nó chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng nó sụt sịt và tiếng hát dở ẹc của nó cả, mắt nhắm chặt hơn, chỉ mong ai đó sớm tới đây đi, nó không dám chơi đại như vậy nữa đâu, dù nó đã để lại di thư nhưng không biết ai đọc không nữa.

Trong cơn hoảng loạn, bỗng có vòng tay ấm áp ôm nó vào lòng, hơi thở của người đó gấp gáp, mùi hương thật quen thuộc làm nó òa khóc to hơn, ôm chặt vào cổ cậu, người vẫn còn run lẩy bẩy.

- Đồ ngốc này!

Cậu cứ thế, ôm nó thật chặt.

- Đi về thôi!

Mặt mũi vẫn tèm nhem nước mắt, nó sụt sịt, ngượng chín mặt.

- Chân tay tôi...chẳng còn tí sức nào nữa rồi...

Cậu liền cúi xuống bế bổng nó lên một cách nhẹ nhàng.

- Bám vào cổ tôi đi, tôi đưa ra ngoài!

Ở bên cậu ấm áp và an toàn quá, nó thật sự không chịu được nữa rồi, khi cậu vừa đặt nó xuống, nó không thể kìm lòng mà nói trong nước mắt.

- Lúc ở đó, tôi sợ lắm, tôi chẳng nghĩ được gì ngoài Nam ơi cứu tôi với, cứu tôi với. Ở trong đó đáng sợ lắm...

-...

- Tôi... chỉ vì tôi.. buồn ông chán ghét tôi...nên chị My mới ra nông nỗi này!

- Tại sao lại nghĩ tôi chán ghét bà?

- huhu thì tại ông không để ý gì đến tôi nên tôi...

Nó lau hàng nước mắt, tủi thân, vòng tay ôm đôi chân, tay cúi gằm mặt.

- Tôi... Vì tôi thích ông..nên tôi...sợ ông...sợ ông...mà chị My...

Nói đến đây hai hàng nước mắt nó lại không ngừng chảy ra. Nam nhanh chóng kéo mặt nó sát với cậu rồi đặt nụ hôn của mình lên môi nó, cậu cứ đặt như vậy cho đến khi nó ngưng khóc. Rồi từ từ lau hai hàng nước mắt cho nó.

- Xin lỗi vì đến trễ như vậy!

Như vậy có nghĩa là sao chứ?

Chẳng để nó nghĩ nhiều, cậu liền quỳ xuống.

- Lên đi! Tôi công bà!

Nó nghe lời leo lên. Cậu bắt đầu bước đi.

- Từ sau bà đừng làm việc ngu ngốc như vậy!

- Huhu còn chị My?

- Đừng khóc nữa chị My bà yên tâm đi, sống nhe răng ra!

- Sao lại vậy?

Cậu chẳng đáp lại, nó cũng an tâm rồi vì chị vẫn an toàn. Ngồi trên lưng cậu, nó chẳng còn sợ hãi gì nữa, bầu trời cũng bớt đáng sợ.

- Vẫn còn run à?

Có lẽ cả cơ thể nó vẫn chẳng thể bình tĩnh luôn được, nó chỉ khẽ gấp đầu. Tựa vào người cậu, nó mới thấy áo cậu đã ướt hết rồi, chắc cậu chạy tới đây nhanh lắm, tới mức hơi thở ngắt quãng, áo cũng ướt hết, tóc thấm mùi mồ hôi. Mắt nó đờm buồn.

- Tôi phiền phức lắm đúng không?

- Ủ!

- Tôi ngốc lắm đúng không?

- Ủ!

- Tôi đáng ghét lắm đúng không?

- Có lẽ!

...

Nó hỏi đủ câu, cậu cũng đáp trả lại đầy đủ, không hỏi gì thêm. Nó nghĩ lại việc cậu hôn nó, người nóng rực, sợ sệt.

- Vậy ông...khi này?

Cậu dừng lại khiến nó ngập ngừng chẳng dám nói hết câu.

- Nghe cho kỹ này...

-...

- Tôi chỉ nói một lần...nên nghe cho kỹ đây và đừng hỏi lại...

Nó ậm ừ, gật đầu.

- Bà...có biết bộ dạng bà lúc nào cũng đáng ghét lắm không?

Hơi hậm hực nhưng nó cũng gật đầu.

- Bà vô cùng phiền phức.

-...

- Thậm chí bà còn làm tôi bực tức...

-...

- Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại bị thu hút bởi tất cả những thứ đó...

-...

- Ánh mắt tôi luôn dõi theo bà...

-...

- Vậy nên...Tôi thích em...chỉ vậy thôi...

- Thật vậy sao?

- Ừ

- Từ khi nào vậy?

-...

-...

Nó ôm chặt cậu, hạnh phúc hơn bao giờ hết, khẽ thì thầm

- Tôi cũng thích Nam lắm

Nó tự hỏi “Không biết khuôn mặt cậu bây giờ như thế nào nhỉ?” rồi lại tùm tùm một mình. Đêm tĩnh mịch nhưng nó chẳng thấy cô đơn sợ hãi tí nào cả.

Khi về, nó mới biết chính chị My thông đồng với Lan giờ trò này rồi ra thông báo với Nam. Tuy nó biết ơn và hai người đó cũng chúc mừng với xin lỗi nhiều lắm mà nó không thể tha được. Kỳ nghỉ hè, có vẻ cũng không quá tồi tệ với nó. Tuy không biết tương lai sau này như thế nào nhưng nó sẽ trân trọng tình cảm hiện tại và mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ngoại truyện: Những bí mật của Nam 1

- Nam ơi! Mày không đi ra nhà chú à?

My khẽ mở cửa phòng cậu ra, bước vào. Cô lúc nào cũng tự do như vậy khiến Nam cũng khá khó chịu.

My bước đến bên giường cậu vì nghĩ cậu đang ngủ nhưng không thấy ai đâu, đang thì đi ra thì bất ngờ va phải cái hộp gỗ đựng dưới gầm giường. Sự tò mò khiến cô không cưỡng nổi, ngó quanh rồi như tên cướp cô mang nó về phòng mình, chốt cửa.

Tìm đập thành thịch, từ từ mở ra. Quả thật cô không ngờ nổi trong này một góc đồ toàn là đồ gái, nào là lắc tay với đồng hồ, rồi kẹp tóc. Cô hoảng hốt vì lo rằng chẳng em mình là gay thì nhìn sang đồng bên cạnh lại là đồ con trai kèm mấy cái thiệp xấu xí. Nhắc từ tâm lên mà My không khỏi tùm tùm cười.

“Kỳ này mày chết với bà”

~oOo~

- Sao không dọn dẹp nhà đi con ngồi đây!

Cậu vừa về tới nhà, về mặt mặt mới nhìn My đang ngồi vắt chân lên bàn, xem ti vi ăn bím bím một cách ngon lành.

- Tặng cậu này, không thích thì giữ tạm!

Không hiểu chị mình nó gì, cậu vút cặp lên chiếc ghế sofa, đi ra rót cốc nước.

- Tôi chẳng biết mua gì đâu, không thích thì quảng đi cũng được!

Càng ngày cậu càng thấy những dòng này quen quen, khẽ uống ngụm nước.

- Ra chợ, thấy cái lác tay èo uột, giống hệt bà nên tôi mua tặng sinh nhật đấy!

PHỤT...

- Khục khụ...

Cậu dường như đã nhận ra, ho sặc sụa khiến My càng đắc trí hơn.

- Tượng con bò này tôi tự tô, tôi thấy giống bà lắm, ngu dốt! Haha

- Im đi!

My càng cười to hơn, Nam thì đỏ ửng mặt, quát.

- Sao chị dám vào phòng người khác lại còn lục đồ nữa.

- Ồ tao không vào thì sao biết có thằng bệnh hoạn giữ đồ không tặng người ta rồi viết thiệp tự kỷ, cắt xó chứ! Haha

- Im đi!

- Tao sẽ cho cả thế giới biết thú vui bệnh hoạn của mày!

- Bảo chị im đi mà!

- Tao sẽ cho Linh hàng xóm biết mày là thằng biến thái, mày chả bao giờ cảm ơn nó tặng mày quà nhưng giữ như giấu vàng haha

- Chị thử xem!

Cậu tức giận đóng ỳnh cửa. Và từ đó đi đâu cậu cũng khóa trái cửa đề phòng bà chị của mình

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngoại truyện: Những bí mật của Nam 2

Bí mật 1:

Năm My học lớp 9.

- Nam ơi! Mày không đi ra nhà chú à?

My khẽ mở cửa phòng cậu ra, bước vào. Cô lúc nào cũng tự do như vậy khiến Nam cũng khá khó chịu.

My bước đến bên giường cậu vì nghĩ cậu đang ngủ nhưng không thấy ai đâu, đang quay đi ra thì bắt gặp va phải cái hộp gỗ đựng dưới gầm giường. Sự tò mò khiến cô không cưỡng nổi, ngó quanh rồi như tên cướp cô mang nó về phòng mình, chốt cửa.

Tìm đập thành thịch, từ từ mở ra. Quả thật cô không ngờ nổi trong này một góc đồ toàn là đồ gái, nào là lác tay với đồng hồ, rồi kẹp tóc. Cô hoảng hốt vì lo rằng thằng em mình là gay thì nhìn sang đồng bên cạnh lại là đồ con trai kèm mấy cái thiệp xấu xí. Nhắc từ tấm lên mà My không khỏi tùm tùm cười.

“Kỳ này mày chết với bà”

~oOo~

- Sao không dọn dẹp nhà đi con ngồi đấy!

Cậu vừa về tới nhà, nhìn cái nhà bừa bộn, vẻ mặt nhăn lại, thể hiện rõ sự mệt mỏi mà nhìn bà chị mình đang ngồi vắt chân lên bàn, xem ti vi ăn bím bím một cách ngon lành.

- Tặng cậu này, không thích thì giữ tạm!

Không hiểu chị mình nói gì, cậu vút cặp lên chiếc ghế sofa, đi ra rót cốc nước.

- Tôi chẳng biết mua gì đâu, không thích thì quăng đi cũng được!

Càng ngày cậu càng thấy những dòng này quen quen, rồi lại gạt đi với suy nghĩ "chắc bà đang tập thoại", cậu uống ngụm nước.

- Ra chợ, thấy cái lác tay èo ụot, giống hệt bà nên tôi mua tặng sinh nhật đấy!

PHỤT...

- Khục khục...

Cậu dường như đã nhận ra, ho sặc sụa khiến My càng đắc trí hơn.

- Tượng con bò này tôi tự tó, tôi thấy giống bà lắm, ngu dốt! Haha

- Im đi!

My càng cười to hơn, Nam thì đỏ ửng mặt, quát.

- Sao chị dám vào phòng người khác lại còn lục đồ nữa.

- Ồ tao không vào thì sao biết có thằng bệnh hoạn giữ đồ không tặng người ta rồi viết thiệp tự kỷ, cắt xó chứ! Haha

- Im đi!

- Tao sẽ cho cả thế giới biết thú vui bệnh hoạn của mày!

- Bảo chị im đi mà!

- Tao sẽ cho Linh hàng xóm biết mày là thằng biến thái, mày chả bao giờ cảm ơn nó tặng mày quà nhưng giữ như giấu vàng haha

- Chị thử xem!

Cậu tức giận đóng ỳnh cửa. Và từ đó đi đâu cậu cũng khóa trái cửa phòng bà chị của mình.

~oOo~

Bí mật 2

Suốt ngày đi đi về về xe buýt, đông đúc khiến Nam mệt phờ người. Cậu vừa bước vào phòng, khóa trái cửa rồi ngồi phịch lên chiếc ghế tựa. Bỗng như nhớ ra gì đó, cậu bật dậy lôi hộp đồ trên kệ tủ xuống, lấy trong đó ra mặt dây chuyền hình cánh bướm bằng bạc mà khẽ mỉm cười.

Từ ngày đi nhà trẻ, Nam luôn là một đứa trẻ được các cô giáo cưng nựng vì khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu, còn lũ con gái thì luôn kéo cậu chơi cùng. Cậu bắt đầu học chữ từ năm 3 tuổi rưỡi và nghe nhạc tiếng anh thường xuyên khiến cậu phát triển trí não hơn những đứa trẻ cùng tuổi. Mới 5 tuổi mà cậu ít nói hơn hẳn, chứng chặc hơn những đứa trẻ khác, nên cho dù cậu có bị lôi kéo đi chơi đồ hàng, cậu cũng chỉ chép miệng đồng ý, bị bắt nạt cũng nhịn vì mẹ cậu dạy không được gây hại cho bạn gái, không được để bạn gái khóc. Nhưng chẳng hiểu sao cậu lại để ý đến con nhóc lớp kế bên, miệng thì lanh chanh luôn sang lớp cậu lấy trộm đồ chơi. Và hơn thế nữa, con bé đó còn suốt ngày khoe đồ được ba mẹ mua, trong khi cậu chưa có được lấy một cái chỉ bởi vì bố mẹ quên mất sinh nhật cậu.

Vào cái ngày cậu cãi nhau với chị mình, vì chị lấy mất túi bút cậu mới mua, thì con nhóc đáng ghét kia lại khoe đồ nó được tặng nữa. Cậu cũng chỉ tò mò mà giật lấy, thì ra cũng chỉ là cái vòng tôi mà, lũ con gái đúng là có sở thích tầm phào. Đang tính đưa trả thì con bé đó lại nói.

- Nếu cậu làm người hầu cho tớ, tớ ngày nào cũng cho xem. Haha!

Đúng là lũ con gái ai cũng đáng ghét như nhau, nghĩ vậy cậu liền ném đi chẳng thương tiếc. Một lúc sau thấy con bé mè nheo đòi cậu nhặt, cậu khó chịu khiến nó khóc òa lên. Ngay lúc này, cậu cảm thấy mình có tội vô cùng, nhưng lòng tự tôn chẳng cho cậu bé đồng ý.

- Hừ mắt thì thôi, ai kêu bắt người khác hầu hạ, đáng đời!

- Hức cậu tìm đi!

Nó ngót khóc, tiếng nấc nhỏ dần, nhanh chóng lau sạch nước mắt, tròng lên nhưng chẳng thể làm cậu lung lay nổi.

- Cậu tìm đèn đi!

- Sao tớ phải tìm?

- Cậu ngang vừa thôi. Cậu ném nó vô bụi cỏ mà nó bé tí sao tớ tìm được

- Tại cậu thôi

Cậu muốn bỏ đi lắm nhưng lũ trẻ vây quanh ngày một nhiều. Còn đứa bé trước mặt thì cứ bám lấy cậu.

- ĐI NHẤT!!

Đứa bé quát, cậu thoáng giật mình.

- Không

- Đi

- Không

Mặc kệ cho nó nói bao nhiêu lần đi nữa cậu cũng chẳng muốn đi. Chưa kịp định hình thì con bé đã nhảy vào đấm cậu một cái, giờ thì cậu gát hết tự tôn, lời dạy của mẹ mà lao vào đập con bé đáng ghét kia, thấy cô chạy ra can ngăn cậu cũng chẳng muốn ngừng. Có cái vòng thôi mà sao làm quá lên vậy chứ?

Giờ tan học, bố mẹ cậu có báo đến đón muộn, cậu chẳng biết làm gì, đi lòng vòng lại khu sân cỏ mà mình đã gây sự với nhỏ kia, suy nghĩ băng quơ có phải bản thân đã làm sai thì phát hiện dưới đám cỏ có một mặt dây chuyền, nhặt lên thì ra đây là đồ của nhỏ kia. Cậu khẽ thở dài, mai có lẽ cậu sẽ mang trả...

Khẽ nhắm mắt, có lẽ cậu không thể trả cho nó nữa rồi...Bởi cậu tự dưng lại muốn giữ lại toàn bộ những thứ về nó.

Bí mật 3:

Năm cậu học cấp 2, xui xẻo thay lại phải học chung lớp với con nhỏ ngu ngốc kia, cậu không nghĩ hai người oan gia lại có duyên như vậy. Cậu chẳng muốn quan tâm làm gì, suốt ngày nhỏ đó chỉ biết có đọc truyện, học thì dốt, lại hay mơ mộng hão huyền. Cậu chẳng muốn biết, nhưng nhỏ đó lúc nào cũng đi đi lại lại qua lũ con trai, cười nói vô duyên....

Đâu cậu như muốn nổ tung, chẳng hiểu tại sao từ lúc nào, cậu chỉ biết soi nhỏ đó. Dù rất ghét nhưng lại chẳng thể rời nổi. Cậu cố trấn tĩnh lại, đi xuống căn tin, cậu cố gắng tự nhủ năm nay cuối cấp rồi phải tập trung học hành.

- Ê mày thấy nhỏ Linh lớp 9b dễ thương không?

- Thích nó rồi phải không?

- Nhỏ đó nhìn được đấy chứ!

...

Chỉ là tình cờ nghe thôi nhưng đây đâu phải việc của cậu đâu mà hành động không nghe lý trí nữa rồi.

Cậu bước tới đám con trai vừa nói chuyện ở góc sân, ánh mắt cậu thoáng cái đã lướt thấy người mạnh mẽ kêu thích nhỏ là cả bọn không khỏi bàng hoàng không biết cậu đến có chuyện gì, cậu khẽ nở nụ cười.

- Hình như ông vừa nói thích Linh lớp 9b đúng không?

- Tôi...tôi..

Cậu bạn nam với gương mặt sáng sủa chỉ biết tròn mắt nhìn Nam ngạc nhiên.

- À. Tôi chỉ muốn dẹp ngay suy nghĩ đó thôi! Bởi tôi là bạn trai nhỏ!

Nói sau, cậu bước đi, trong lòng hả hê lắm. Nhưng đến khi mua được chai nước cậu lại bối rối

“Mình điên rồi sao?”

“Tại sao lại nói mấy câu ngớ ngẩn vậy chứ!”

Cậu thật chẳng thể hiểu nổi bản thân, rồi dần dần với sự thông minh của cậu khi phát hiện sự thật đã khiến cậu ốm mất 3 ngày vì... sốc.

Bí mật 4:

“Nhìn nhỏ đi với thằng cha bí thư ngứa mắt quá!”

Đang giờ thể dục nóng bức mà gặp ngay những cảnh không đáng thấy. Bức xúc trong người chưa được giải tỏa thì lại được thách đấu bóng rổ nữa chứ. Cậu chẳng thể thua được. Cả trận cậu không ngừng liếc qua nhỏ, coi nhỏ có nghe lời không. Vậy mà, khi tiếng ụnh vang lên, tìm cậu nhồi lên khi thấy nó sắp ngã xuống, chẳng kịp suy nghĩ chân lao nhanh như tên lửa, xuyên qua đám con gái đang ở ngoài mà bé nó lên, chạy không biết vào phòng y tế. Trên đường, cậu chỉ nhìn vào khuôn mặt nhăn nhó, đau đớn của nó mà không ngừng lo lắng.

Vừa đặt nó xuống giường, chán vẫn còn mờ mờ, nhưng cậu chẳng thấy một tí nào, gọi cô y tá loạn lên, cho đến khi cô vào, thấy Dương e thẹn, cậu kéo Dương ra, cậu chỉ biết bàng hoàng, vội quay mặt đi, không thể để ai thấy khuôn mặt của cậu bây giờ được, cậu quệt hết mồ hôi trên mặt.

- Trông nhỏ đó giúp. Tôi ra ngoài một chút.

Cả đường cậu chỉ thầm trách móc nó đến việc của bản thân còn không lo xong. Cậu sang đây lớp 11, với bộ dạng còn nguyên đồ thể dục, lũ con gái nhìn cậu thích lắm, nhìn ngắm đủ kiểu, khiến cậu phát bực nhưng vẫn phải đi.

- Thằng em quý hóa đến lớp chị chi vậy?

- Cho mượn một cái quần!

Cậu nói đều đều khiến My nhăn mặt tò mò.

- Chi vậy?

- Hỏi nhiều vậy! Lấy đi!

Cậu biết My hay đi chụp ảnh đột xuất nên trong cặp lúc nào cũng sẵn đồ phòng nhiều trường hợp, My chỉ biết nhìn thẳng em rồi chẹp miệng, đang quay vào lấy đồ, chưa kịp bước thì lại bị cậu tóm lại, My thấy phiền phức.

- Lại gì nữa!

- Tiện...tiện..thể...

My mất chữ A miệng chữ O khi thấy thẳng em mình đỏ bừng mặt, giọng lắp bắp như đang thú tội khiến chị càng hứng thú.

- Chị...chị...có...bằng...

- Hừ?

- BĂNG...về...sinh không?

Giọng cậu nhỏ dần nhưng cũng đủ cho My nghe rõ rành rành, My ngạc nhiên không nói lên lời một lúc rồi phá lên cười khiến Nam mặt càng đỏ hơn.

- Mày bệnh quá em ơi! Haha

Bị trêu chọc khiến cậu khó chịu, thấy mình cũng hơi quá đà My nhún vai.

- Cho con nào vậy?

Cũng đoán già đoán non nhưng chưa dám khẳng định, thằng em lại cảm như hén, My biết điều không hỏi nữa kéo lại khiến thằng em tức chết.

- Được rồi đợi chị mày lát!

Đưa xong, Nam một mạch đi thẳng không thèm cảm ơn My lấy một câu, bà chị nhìn theo rồi lại khặc khặc cười, người làm nó khổ như thế chỉ có thể là một đứa thôi.

Vậy là cuối cùng truyện đầu tay của tớ cũng đã kết thúc, tớ cũng không muốn kết thúc hụt hẫng như thế này, tớ muốn viết dài thật dài nhưng như vậy thì truyện sẽ loãng (mà hình như cũng loãng thật rồi). Trải qua bao nhiêu cảm xúc giữa hai cô cậu thì cuối cùng Nam cũng đầu cũng tỏ tình với bạn nàng Linh, tớ không muốn đi xa xôi về thời gian sau này bởi vì có thể một ngày không xa Linh lại thích Duy thì sao nhỉ? ^^

Có nhiều bạn hỏi tớ rằng tại sao lại đặt truyện như vậy? Heehee thật ra tên truyện chỉ là ngẫu nhiên thôi:3 cũng chẳng liên quan thật.

Và lời cuối cùng, tớ cảm ơn tất cả mọi người đã theo dõi truyện của tớ trong suốt thời gian dài đằng đẳng kia. Chúc mọi người luôn vui vẻ:)

Bạn đang đọc truyện *Lọ Lem Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.